

САЛА СИМУКА

ЧЕРВЕНА КАТО КРЪВ

Част 1 от „Снежанка“

Превод от английски: Ирина Денева, 2016

chitanka.info

Имало едно време кралица. Един ден, докато снежинките се сипели от небето като перца от рая, кралицата седяла до прозорец с рамка от абаносово дърво и шиела.

Шиела и гледала снега навън, и уболя пръста си с иглата. От раната капнали три капки кръв и обагрили снега. Видяла кралицата колко красиво изглежда червената кръв върху белотата на снега, и си казала: „Как ми се иска да имам дете с кожа, бяла като сняг, с устни, червени като кръв, и с коса, черна като абаносово дърво“.

1

Неделя, 28 февруари

Искряща белота покриваше всичко наоколо. Старият сняг бе скрит под пресен слой меки снежинки, навалели преди петнайсет минути. Преди петнайсет минути всичко бе все още възможно. Светът бе красив, бъдещето проблясваше някъде напред — по-ярко, по-свободно, по-спокойно. За това бъдеще си струваше да заложиш всичко на една последна карта. Опитът да се измъкнеш без последствия представляваше огромен рисков, но друг начин нямаше.

Преди петнайсет минути лекият пръхкав сняг бе покрил стария с пухкаво одеяло. После валежът бе спрял така внезапно, както бе започнал, и сълнчевите лъчи бяха пробили облаците. Денят бе един от малкото наистина красиви през тази зима.

Сега, с всяка изминалата секунда, червеното се смесваше с бялото, разпростираше се, завземаше нови територии, пълзеше през кристалите и ги оцветяваше. Част от червеното бе се пръснало надалеч — болезнено ярък ален взрив.

Наталия Смирнова бе зареяла кафявите си очи в просмукалия с червено сняг, без да вижда нищо. Без да мисли за нищо. Без да се надява на нищо. Без да се бои от нищо.

Преди десет минути Наталия се бе надявала и бояла повече от всяко. С треперещи ръце беше натъпкала оригиналната си чанта „Луи Вюитон“ с банкноти, наострила уши и за най-лекия шум отвън. Беше се опитала да се успокои, да убеди сама себе си, че всичко е наред. Тя имаше план. Но в същото време знаеше, че няма безогрешни планове. И най-сложната конструкция, градена с месеци, може да се срути от най-лек допир.

В чантата имаше паспорт и самолетен билет за Москва. Тя смяташе да не взима друг багаж. На московското летище щеше да я чака брат ѝ с кола под наем, готов да я откара на стотици километри до една дача, за която знаеха малцина. Там щеше да я чака майка ѝ с тригодишната Олга — дъщерята, която Наталия не бе виждала повече

от година. Дали малкото ѝ момиченце си я спомняше? Нямаше значение. Месецът или два, които щяха да прекарат скрити в провинцията, щяха да им бъдат достатъчни да се опознаят отново. Докато чакат тя отново да повярва, че са в безопасност. Докато чакат светът да забрави Наталия Смирнова.

Наталия бе заглушила гласчето в главата си, което настояваше, че никой никога няма да я забрави. Че няма да допуснат да изчезне. Беше успяла да се самоубеди, че не е толкова важна, та да не могат да я заменят, ако се наложи. А и едва ли щяха да си правят труда да я преследват.

В този бранш от време на време изчезваха хора. Обикновено с известно количество пари. Това бе просто един от рисковете на професията, неизбежна фира — като изгнилите плодове, които изхвърляха супермаркетите.

Наталия не бе броила парите. Просто натъпка колкото може да събере в чантата си. Някои от банкнотите се бяха смачкали, но това нямаше значение. Една смачкана банкнота от 500 евро струваше точно толкова, колкото и неизмачканата. С нея човек можеше да си купи храна за три месеца, дори за четири, ако е достатъчно внимателен. С толкова можеше да се купи и нечие мълчание за достатъчно дълго време. За много хора 500 евро бе цената на някоя тайна.

Наталия Смирнова, двайсетгодишна, лежеше по лице, опряла буза в студения сняг. Не усещаше боцкането на леда по кожата си. Не усещаше ледения дъх на въздуха с температура 25 градуса под нулата.

*Странна е тази земя, а пролетта ѝ е студена.
И ти, Наталия, замръзваш.*

Един мъж ѝ бе пял тази песен фалшиво, с дрезгав глас. Наталия не бе я харесала. Героянката в нея беше от Украйна, а тя беше рускиня. Но беше харесала начина, по който мъжът бе галил косата ѝ, докато пееше. Беше се опитала да не мисли за думите. За щастие, това бе се оказалось лесно. Знаеше малко фински — разбираше много повече, отколкото можеше да говори, но когато спря да се напряга и позволи на съзнанието си да се отпусне, чуждите думи се смесиха в едно,

превърнаха се единствено в поредица от звуци, които излизаха от устата на мъжа, докато той пееше, доближил устни до шията ѝ.

Преди пет минути Наталия си бе помислила за този мъж и за непохватните му ръце. Дали щеше да му липсва? Може би малко. Може би съвсем мъничко. Но не достатъчно, защото той никога не бе я обичал, не и истински. Ако беше я обичал силно, истински, щеше да реши проблемите ѝ, както бе обещавал толкова много пъти. Сега Наталия трябваше сама да реши проблемите си.

Преди две минути тя бе затворила чантата, издута от банкнотите. Бързо бе оправила стаята и бе се погледнала в огледалото в антрето. Светлоруса блондинка, кафяви очи, тънки вежди и лъскави червени устни. Беше бледа, със сенки под очите от недоспиване. После излезе. Беше вкусила свободата и страхът едновременно. И двете имаха метален дъх.

Преди две минути бе срещнала погледа на отражението си и бе вдигнала брадичка. Това щеше да е единствената ѝ възможност да избяга и тя нямаше да я пропусне.

Наталия бе чула ключа да се превърта в ключалката. Беше замръзнала, наострила уши. Звук от стъпки на човек. После тези на втори и на трети. Тройката. Тройката се опитваше да влезе.

Нямаше какво друго да направи, освен да побегне.

Преди една минута Наталия беше хукнала през кухнята към вратата, която извеждаше на терасата. Беше хванала резето. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да го дръпне. След малко, по някакво чудо, то най-сетне бе се дръпнало и тя бе побягнала през заснежената тераса към градината. Кожените ѝ ботуши бяха затънали в преспите, но тя бе продължила напред, без да се оглежда. Не беше чула нищо. За момент бе си помислила, че може въпреки всичко да успее — да избяга, да спечели.

Преди трийсет секунди един пистолет с предпазител на дулото бе гръмнал с глухо пукване, куршумът бе пронизал палтото на Наталия Смирнова и кожата ѝ, бе пропуснал гръбнака ѝ на косъм, беше разкъсал вътрешните ѝ органи и накрая бе се спрял в дръжката на чантата „Луи Вюитон“, която бе притисната към гърдите си. Тя бе паднала напред в девствения сняг.

Сега червената локва под Наталия продължаваше да расте, да погльща снега наоколо. Червеното бе все още алечно и топло, но с всяка

изминала секунда изстиваше. Нечии бавни, тежки стъпки приближиха Наталия Смирнова, която лежеше в снега. Но тя не ги чу.

2

Понеделник, 29 февруари, ранно утро

Трима души се скучиха пред вратата и се забълскаха — всеки искаше да влезе първи.

— Ей, я направи малко място, че не мога да пъхна ключа в дупката.

— Ти нищо не можеш да пъхнеш в дупката.

Смях, шъткане, още смях.

— Чакай. А така. Готово. Сега бавно завъртане. Много бавно. Еха. Невероятно. Сериозно, представяте ли си — да отвориш врата само с едно завъртане на ключ. Как са я измислили тая система? Мен ако питате, направо е тринайсетото чудо на света.

— Млъкни и отвори вратата.

Тримата бутнаха вратата и влязоха. Единият почти падна. Друг започна да издава пискливи звуци и после се разсмя, когато чу как кънтят в просторната празна стая. Третият се почеса по главата и набра кода на алармената инсталация цифра по цифра.

— Едно... седем... три... две. Мамка му, познах го! Това е четириинайсетото чудо на света. Вече знам какъв ще стана, като порасна. Ще стана ключар. Нали има такава работа? Да правиш разни работи с ключалки? А може да стана и охрана.

Другите двама не го слушаха — бяха побягнали по празните коридори с викове и смях. Третият пое след тях. Смехът отскачаше от стените и трептеше по стълбите.

— Ние сме шампионите!

Ампионите. Мгионите. Пионите. Йоните. Оните. Те. Е.

— И смешибани богаташи!

Сблъскаха се нарочно, паднаха и се затъркаляха с кикот. Започнаха да мърдат ръце и крака, сякаш правят фигури в сняг. После единият се сети.

— Богаташи сме, но парите са мръсни.

— Ъхъ. Мръсни пари, пари, пари.

— Дойдохме за тъмната стаичка. Затова сме тук.

Само да можеха да си спомнят какво беше се случило. Спомените им бяха като мъгла, с отделни проблясъци от нощта, които светваха в съзнанието им от време на време. Някой повръща. Други се къпят чисто голи в басейна. Заключена врата, която не би трябвало да е заключена. Счупена кристална ваза и парчета, на които някой порязва крака си. Кръв. Твърде силна музика. *On, пак го направих.*^[1] Мъртъв и погребан хит, който някой бе пуснал на повторение, кой знае защо. *Играх си със сърцето ти, но изгубих играта.* Някой плаче неутешимо и хлипа, че няма нужда от помощ. Под, хълзгав от разлят ром, който мирише и остро, и сладко.

Спомените отказваха да се подредят в някаква логична последователност. Кой беше донесъл найлоновата торба? Кога беше я донесъл? Кой бе я отворил, пъхнал ръка вътре и после рязко бе я извадил и облизал? Кога бяха разбрали?

Трябва да взема нещо. Бързо. Веднага.

— Ей, хора, остана ли нещо? Искам още малко.

— Остана ми това.

Три хапчета. По едно на човек. Всеки сложи хапчето на езика си и го остави да се разтопи.

— Това е яко. О, да. Много яко.

В тъмната стаичка. Мрак. После единият включи лампите.

— Нека бъде светлина. И биде светлина.

Найлоновата торба на масата. Отворена торба.

— Господи, как смърди.

— Не са парите, дето смърдят. Парите никога не смърдят.

— Тука има адски много кеш.

— Делим поравно, на тримата.

— Това е пълно безумие! Никога не ми се е случвало нещо подобно. Обичам ви, момчета. Обичам целия свят.

— Никакво целуване. Ще се надървя и ще се разконцентрирам.

— Можем да се изчукаме направо на пода.

— Никакво чукане. Сега е време за пране.

Ванички. Вода. Кеш.

После остана само да закачат всички банкноти да съхнат.

— Ей на това му викам пране на пари.

[1] Oops, I Did It Again — хит на Бритни Спирс. — Б.пр. ↑

3

Понеделник, 29 февруари

— Скачай от леглото! Хайде, надигай се, сънливке. Не си и помисляй да се завиеш презглава!

Виковете изпълниха ушите на Лумики Андерсон. За жалост, цвилещият глас ѝ бе твърде добре познат, тъй като бе нейният собствен. Беше се записала на телефона вместо аларма, защото мислеше, че така ще ѝ е по-лесно да стане от топлото легло. И наистина беше така. Дори не ѝ хрумна да се завие презглава.

Седна с размътен поглед на ръба на леглото и надзърна към на календара с рисунки на муминтролове на стената. Понеделник, 29 февруари. Ден, който се появява веднъж на четири години. Най-безсмисленият ден на света. Защо не беше обявен за международен празник? Така и така беше ден остатък, защо се налагаше да се върши нещо полезно и продуктивно точно на него?

Лумики пъхна крака в пухкавите си сини пантофи и се повлече към кухненския бокс. Отмери вода и кафе и сложи кафеварката на котлона. Не възнамеряваше да влезе в света на живите тази сутрин без чаша силно кафе. Навън бе още тъмно, прекалено тъмно, за да е буден човек. При липсата на каквато и да е светлина, която да отразяват, и високите преспи на улицата не помагаха да повярва, че е ден. Мракът нямаше да се оттегли скоро — щеше да държи Финландия в здравата си хватка до края на март.

Тя мразеше тази част от зимата. Сняг и студ. Прекалено много и от двете. Пролетта не беше зад ъгъла. Зимата продължаваше и продължаваше без намек, че някога ще свърши, караше света да се движи все по-бавно, докато замръзне от чиста досада. Беше ѝ студено навън. Беше ѝ студено вкъщи. Беше ѝ студено в училище. Някак парадоксално, понякога имаше чувството, че единственото място, където не ѝ е студено, е дупката в леда, където понякога плуваше, долу на плажа, само че нямаше как да прекарва цялото си време там. Лумики си навлече дебел сив вълнен пуловер и си наля чаща кафе.

Тръгна към единственото подобие на истинска стая в „огромното“ си студио с размери 17 на 17 метра и се сви в овехтялото си кресло, опитвайки да се стопли. От прозореца духаше, макар да беше залепила втори слой изолационни ленти миналата есен.

Кафето имаше вкус на кафе. Тя и не очакваше нещо повече. Не можеше да понася всичките нетипични сладки кафета с вкус на шоколад, лешници, кардамон и ванилия. Кафе, черно и силно, факти, изложени направо, и апартамент, направен за живееене. Така обичаше да живее живота си.

Майка ѝ изпадна в ужас при последното си гостуване.

— Изобщо ли не искаш да го украсиш? Да заприлича повече на дом?

Не, не искаше. Лумики живееше в апартамента си от около година и половина. Имаше само дебел матрак на пода вместо легло, бюро, лаптоп и удобен стол. През първите няколко месеца майка ѝ бе настоявала да ѝ купи легло и библиотека, но Лумики категорично бе отказала. Книгите ѝ стояха на купчини по пода. Единствената „украса“ беше черно-белият календар с муминтрововете. За какво ѝ беше да прави усилия да свива гнездо? Това тук не беше риалити шоу. Тя просто живееше в този апартамент, докато завърши училище. Не беше дом в смисъла, който предполага пускане на корени за по-дълго, отколкото се налага. Когато приключеше с училището, Лумики щеше да е свободна да отиде където поиска, без да ѝ липсват хора и вещи.

Домът не беше и на седемдесет километра, в Риихимяки, при родителите ѝ. Напоследък, когато отидеше там, се чувствуваше на чуждо място. Мебелите и всичко останало ѝ напомняха за неща, които предпочиташе да забрави. Неща, които си спомняше достатъчно често в сънищата и в кошмарите си.

Реакцията на родителите ѝ, когато им каза, че се изнася, беше противоречива. Понякога сякаш бяха облекчени. Вярно, че атмосферата в дома им бе напрегната, но тя от край време си беше такава. Поне откакто се помнеше. Така и не бе разбрала откъде идва това напрежение, защото никога не беше виждала майка си и баща си да се карат и никога не беше им повишавала тон. Когато датата на преместването ѝ наближи, майка ѝ и баща ѝ бяха започнали често и продължително да я прегръщат, което беше странно и леко дразнещо, защото по правило не се случваше често в тяхното семейство.

След прегръдките майката на Лумики обхващаше лицето ѝ с ръце и се вглеждаше в нея толкова дълго, та чак ѝ ставаше неудобно.

— Ти си единственото, което имаме. Само ти.

Майка ѝ бе повторила това с вид, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Лумики бе започнала да се чувства като обект на тормоз. Когато най-сетне родителите ѝ закараха вещите ѝ в Тампере и когато затвори вратата на новия си дом след тях, тя усети от плещите ѝ да пада огромен товар, който дори не бе подозирала, че носи.

— Сигурна ли си, че ще се оправиш?

Майка ѝ все задаваше този въпрос. Баща ѝ беше подходил по-практично.

— Flickan blir snart myndig. Hon maste ju klara sig^[1] — казваше той на шведски вместо на фински, както обикновено. Точно това и щеше да направи тя. Порасналата flicka щеше да се справи. Все по-добре с всеки изминал ден.

Момичето, което отвърна на погледа ѝ от огледалото в банята, днес изглеждаше уморено. Кофеинът си проправяше път из тялото ѝ твърде бавно. Лумики изми лицето си със студена вода и завърза кестеневата си коса на опашка. Нейните родители ѝ бяха прикачили име, което нямаше никаква връзка с реалността. Косата ѝ не беше черна, кожата ѝ не блестеше като току-що паднал сняг и устните ѝ не бяха яркочервени. Сериозно, кой би кръстил дъщеря си Снежанка? На фински не звучеше толкова зле — Лумики си беше истинско име, нищо че беше и името на героинята от приказката на Братя Гrim. И все пак, не можаха ли да я кръстят с шведско име — на някой роднина по бащина линия? Разбира се, тя би могла да накара образа от огледалото да отговаря на името с малко боя за коса и грим, но не намираше смисъл. Да вижда истинското си отражение в огледалото ѝ беше достатъчно, а мнението на другите нямаше значение.

Лумики мисли какво да облече за училище точно три секунди. След това реши да си остане със сивия пулover и обу чифт джинси. Кубинки, черно вълнено палто, зелен шал и ръкавици с един пръст, сива шапка. Раница на „Фиялревен“^[2].

Гладът застърга стомаха ѝ. В хладилника не я посрещна дори лъч светлина. Крушката бе изгоряла преди две седмици, но тя не бе проявила желание да я смени. Щеше да си купи сандвич от закусвалнята в училище. Може би два. И със сигурност още кафе.

Пред вратите на училището я заля вълна от познатата врява. Всички бързаха и изпитваха нужда да оповестят пред света на висок глас колко бързат. Гимназистите бяха толкова красноречиви, толкова блескаво съзидателни в използването на изразните си средства. Лумики осъзнаваше, че тези мисли са злобни, но в някои дни ѝ беше трудно да прояви търпимост към разноцветните дрехи и драматичните жестове. Освен това имаше и неписано съгласие, споделяно от учениците, за границите, към които да се придържат, за да са всичките „различни“ и „уникални“ по общо взето, един и същи начин. Въпреки всичко това под раздразнението си Лумики изпита облекчение. Посещаването на това училище бе привилегия. Вече не ѝ се налагаше да живее в Риихимяки. Именно за да се откъсне оттам, беше кандидатствала тук. Родителите ѝ със сигурност биха приели доста по-трудно преместването ѝ в толкова голям и далечен град, ако причината за него не бе приемането ѝ в елитната гимназия по изкуствата. Първите няколко срока Лумики живееше с усещането, че е умряла и е попаднала в рая. Усещане, което постепенно бе отшумяло, когато тя започна да свиква и да забелязва колко много завист, преструвки, самонадеяност и несигурност се крият зад веселите усмивки.

За щастие, училището беше не само шумно, но и топло и лека-полека замръзналите крайници на Лумики взеха да се връщат към живот. Тя знаеше, че всеки момент ще започне непоносимият гъдел, предизвикан от кръвта, която отново стигаше до пръстите на ръцете и краката ѝ. Трябваше да си обуе два чифта вълнени чорапи и да ги натъпче в кубинките. Лумики хвърли палтото си на закачалката и се затича надолу по стълбите към стола и закусвалнята до него.

— Със зеленчуци или без? — попита готовачката, когато я зърна.

— Един със и един без — отвърна Лумики. — И голямо кафе.

— И няма нужда да оставям място за мляко — каза през смях готовачката и напълни една картонена чашка до ръба.

Лумики седна до една маса и остави топлината бавно да се просмуче в тялото ѝ. Ох, ох, ох. Нямаше начин да избегне гъделичкащото усещане. За момент обви чашата с ръце и после отхапа от единния сандвич. Хлебчето беше голямо и вкусно, доматът беше узрял и чушката — прясна. Лумики беше икономическа вегетарианка — не си купуваше месо със собствени пари, но ако някой друг го

купеше и сготвеше, нямаше проблем да го изяде. Може би това я правеше лицемерка, но ѝ вършеше работа.

На съседната маса бяха се настанили три момичета. Отметнаха се дълги руси коси. Завъртяха се около пръста къси, тъмни къдици. Огледаха се внимателно червени кичури с цъфнали краища. Във въздуха се надигна вълна от „Бейби Дол“ на Ив Сен Лоран, „Фентъзи“ на Бритни Спийърс и „Мис Диор Шери“.

— Главата ми ще се пръсне, ако продължи да се отнася с мен, сякаш съм невидима. Ако си мисли, че може да се натискаме по купоните и после да не ме забелязва в училище, сбъркал е. Направо не ми се вярва, че е вече на осемнайсет.

— Моята ще се пръсне при всички положения. Не трябваше да пия последните няколко чаши. Дори не знам какво имаше в тях.

— Е, ние поне само пихме.

Гримаси на престорен ужас. Разширени очи.

— Да нямаш предвид...

— Ами трябва да си била сляпа, за да не забележиш зениците на Елиза. А и беше супернервна.

— Тя винаги си е такава.

— Да, ама този път беше на стотна степен.

Лукави погледи. Три скучени глави, шепот. Лумики допи кафето и погледна часовника на стената. Имаше още десет минути до първия час. Тя се изправи, взе втория си сандвич и излезе. Не издържаше да слуша парфюмената мафия на съседната маса, а и миризмата бе започнала да става непоносима.

Социалната структура на училището беше, общо взето, пристрастна.

Имаше повърхностни момичета, които се интересуваха най-вече от външността си и искаха да учат право или бизнес администрация. Намираха се в училище по изкуствата, защото бяха отличнички и защото бяха „ами много творчески натури и така нататък“.

После идваха великите художници и още по-великите интелектуалци, за които училището беше аrena, на която да се перчат.

Имаше и гении на математиката, които все изглеждаха малко изгубени.

Накрая идваха нормалните деца, които изпълваха коридорите, задръстваха стълбите, създаваха дълги опашки в стола и всички до един изглеждаха, звучаха и миришиха еднакво. След няколко години

никой нямаше да помни имената им. Дори сега никой не помнеше имената им.

Намираха се и няколко умни ученици, които въпреки това бяха дружелюбни. Лумики също по принцип не гледаше отвисоко на останалите. Знаеше, че ролите, които играят хората, са просто маски, които те си слагат всяка сутрин преди училище, за да им е по-лесно да намерят мястото си в тълпата. Тя не обвиняваше никого за това. Но още в първия учебен ден в гимназията бе решила, че няма да позволи на никого да я напъхва в някаква категория. Нямаше да позволи да я причислят към определена група само за да им е по-лесно да си правят прибръзани заключения за нея.

Лумики бе наблюдавала формирането на различните групи, компании и клики с лек интерес и също толкова лека развеселеност. Беше останала встрани от всичко това, извън групите. Но и не беше самотен аутсайдер, който се промъква покрай стените целият в черно. Хората помнеха името ѝ.

Лумики Андерсон. Шведско-финското момиче от Риихимяки. Онова с внимателно обмислените мнения по всякакви въпроси. Онова, което изкарваше шестици и по физика, и по философия.

Онова, което изигра Офелия така добре, че двама учители се вбесиха, а останалите се просълзиха.

Онова, което не участваше в никоя от шегите и купоните в училище.

Онова, което винаги обядваше само, но никога не изглеждаше самотно.

Тя беше парченцето от мозайката, което си нямаше място, но можеше внезапно да запълни всяка дупка, нуждаеща се от запълване.

Не беше като другите.

Беше точно като другите.

Лумики пристъпи към вратата на тъмната стаичка и се огледа нагоре и надолу по коридора. Нямаше никой. Тя влезе вътре и затвори вратата след себе си. Мрак. Без да се поколебае, натисна дръжката на вътрешната врата и я отвори. Ръката ѝ помнеше разстоянието. Непрогледен мрак. Тишина. Покой. Минутка за себе си, преди да започне учебният ден. Фокусиране. Презареждане. Ежедневен ритуал, за който знаеше само тя. Навик, който бе отглас от миналото и в същото време съставна част от настоящето. Години наред на Лумики

бе ѝ се налагало да търси скривалища, защото се страхуваше. Да открива тайни кътчета и убежища бе нейният спасителен пояс. Напоследък не го правеше от страх, а от желание да открие свое собствено мястенце в място, пълно с хора. Тъмната стаичка бе скривалището, в което можеше да остане насаме със себе си за няколко секунди, преди отново да пристъпи на сред гласовете, звуците, мненията и чувствата на всички останали в училището.

Лумики се облегна на стената и се взря в мрака зад затворените си клепачи. Започна да изпразва съзнанието си от всичко, мисъл след мисъл. Най-лесно бе да се отърве от ежедневните, тривиални грижи като днешния час по математика, дали да отиде до супермаркета след училище, може би да иде на урок по самоотбрана вечерта. Днес обаче нещо ѝ пречеше да се потопи отвъд този повърхностен шум. Нещо я държеше над него. Нещо ѝ се натрапваше.

Миризма.

Тъмната стаичка миришеше по-различно от обикновено. Засега тя не успяваше да познае кое е различното. Направи крачка напред. Нещо леко докосна бузата ѝ и тя отскочи назад и включи червената лампа.

Банкнота от 500 евро.

Десетки банкноти по 500 евро, закачени да съхнат в тъмната стаичка. Истински ли бяха? Лумики протегна ръка и докосна най-близката. Хартията изглеждаше истинска. Тя погледна във ваничките за проявяване да провери дали няма снимки, и после включи нормалната лампа.

Банкноти в светлината. Имаха водни знаци и перфорирани цифри. Защитните нишки и холограмите си бяха на мястото. Ако тези банкноти не бяха истински, то бяха извънредно умело направени фалшиви.

Течността във ваничките беше оранжево-кафява. Лумики потопи пръст в нея. Вода.

Погледна към пода и видя, че е покрит с червеникавокафяви петна. После зърна петънце със същия цвят в ъгълчето на една банкнота. Тогава разбра кое я беше разтревожило в мрака.

Вонята на стара, засъхнала кръв.

[1] Момичето скоро ще стане пълнолетно. Трябва да може да се справя. (швед.). — Б.пр. ↑

[2] Шведска фирма за връхни дрехи и екипировка. — Б.пр. ↑

4

Лумики заря поглед през прозореца на класната стая, към блещукащите от леда дървета и старите, малки надгробни камъни. Само че зимният пейзаж, достоен за пощенска картичка, не я интересуваше. Просто ѝ бе по-лесно да остави очите си да почиват там, отколкото върху интегралното уравнение на дъската, докато умът ѝ работеше по нещо, което не бе свързано с математиката.

Беше оставила парите в тъмната стаичка. Беше излязла, затворила вратата и влязла в час. Не беше споменала и дума за откритието си. Имаше един час да реши как да постъпи.

Най-лесният начин да се справяш с живота бе да не се месиш в чуждите работи.

С това мото Лумики бе живяла няколко години. Никаква намеса, никакво навиране на носа в работите на други хора. Ако си мълчиш и отваряш уста само когато имаш какво да кажеш, и то е добре обмислено, живееш спокойно. Тя и сега искаше просто да забрави цялата тази работа с парите. Да забрави банкнотите, измити от кръв. За жалост, знаеше, че не може. Парите бяха се впли в мозъка ѝ така здраво, както миризмата на кръв бе се впила в тях. Знаеше, че няма да се успокои, докато не направи нещо, за да разкрие мистерията.

Сигурно трябваше да каже на директора. Така щеше да прехвърли топката в нечии други ръце и да спре да мисли за това. Може би парите бяха част от проект. Но тогава нямаше начин да са истински. Защо някой би положил толкова усилия да направи банкноти? Изглеждаха толкова истински, че полицията със сигурност щеше да ги класифицира като фалшификати, а фалшифицирането беше престъплението.

Може би банкнотите бяха истински.

Лумики не успяваше да измисли логична причина някой да реши да изпере толкова много пари в тъмната стаичка на една гимназия. Че и да ги остави после да съхнат там. Беше абсурдно. Напрегна мозък, за да открие някакво логично обяснение, но не успя. Затвори очи и видя

отново банкнотите, увиснали на простора. Някакъв фундаментален, решаващ фактор, който да ѝ разкрие истината, липсваше. А и тя не беше Шерлок Холмс, който можеше да хвърли един-единствен поглед на положението и да възстанови цялата усукана поредица от събития, довела до това десетки банкноти да се сушат в една тъмна стаичка.

Щеше да се наложи да поговори с директора. Трябваше да отиде да вземе парите и да му ги занесе. Или по-добре да не ги пипа?

Ярките слънчеви лъчи се врязаха в клоните на дърветата, които отвърнаха с предизвикателен, замайващ блясък, от който я заболяха очите. Дори и в топлата стая Лумики чуваше как вилнее навън студът. Потрепери. Застоялият въздух в стаята сковаваше мозъка ѝ и мислите ѝ се запрепъваха напред, сякаш газеха в гъста каша.

Скоро решението беше взето.

Лумики тръгна към тъмната стаичка, за да се увери, че парите не са ѝ се привидели. Цялата сцена изглеждаше толкова абсурдно, че тя не изключваше да си я е въобразила. Или да я е разбрала погрешно. Ами ако само една от банкнотите е истинска, а останалите са пари за „Монопол“?

Никога не прибързвай с изводите. Това беше второто мото на Лумики.

Може би думата „мото“ беше твърде помпозна. По-скоро принципи или мисли, които бяха се доказали като полезни или разумни в някакъв момент.

Лумики подскочи, когато иззад ъгъла се показва момче. Туука. Осемнайсетгодишен, син на директора, с актьорски амбиции. Мислеше си, че може да изиграе ролята на дубльор на Господ, ако го поканят. Ставаше ѝ смешно, когато виждаше колко умело учителите успяват да толерират аrogантния, самодоволен маниер, с който говореше Туука, и хроничните му закъснения. Сега обаче Туука изглеждаше така, сякаш бързаше. Като нищо щеше да перне Лумики с лакът или с раницата си, ако тя не беше се дръпнala.

Беше се научила да се отстранява от пътя на хората, без те да забележат. За целта трябваше да подбере точния момент и да се отдръпне елегантно, за да изглежда естествено на всички наоколо. Лумики бе се научила да не се държи нито дразнещо, нито сервиленo.

Туука продължи напред, почти се затича. Дори не забеляза Лумики. И все пак бе по-добре тя да изчака, докато се скрие от погледа ѝ, преди да влезе в тъмната стаичка. Когато се увери, че няма да се върне, отвори външната врата, затвори я, отвори вътрешната и включи червената лампа.

После премигна два пъти.

Стаята си беше същата. Но парите бяха изчезнали.

Лумики изруга безмълвно. Ето какво ставаше, ако не реагираш навреме. Сега какво щеше да прави? Да каже, че е видяла хиляди евро да висят в тъмната стаичка, но няма как да го докаже? Да изчака, докато някой я попита за парите, и тогава да разкаже какво е видяла? Да забрави цялата работа и да си я обясни с халюцинация, предизвикана от недостатъчно сън и твърде много кофеин?

Тя се облегна на стената и затвори очи. Нещо отново я човъркаше. Нещо не на място, нещо необично. Мозъкът ѝ бе го регистрирал и сега се опитваше да разбере защо не е както трябва. Отвори очи и разбра какво е това нещо.

Раницата.

Туука никога не ходеше с раница. Имаше черна кожена чанта „Маримеко“, която едва събираще учебниците, които му трябваха всеки ден. Ако някой учебник не влезеше, той го оставяше у дома. Многоцветните платнени чанти на фирмата бяха част от стандартната униформа за гимназистките, но Лумики не бе виждала никого с кожен вариант, освен Туука. Като аксесоар тази чанта пасваше идеално в сивата зона между конформизма и индивидуалността — внимателно преценен ход в съзвучие със стадото, но с лек нюанс на нещо повече. Сега обаче Туука бе минал покрай нея с опърпана сива раница с разнищени шевове, издута от съдържанието си. Определено не съответстваше на имиджа на полубог, слязъл от небесата, за да украси живота на простосмъртните с присъствието си. И беше натъпкана догоре, без да изглежда тежка.

Лумики реши това уравнение за секунди.

Кафенето на Централния площад бе пълно с обичайната сутрешна тълпа: майки с бебета, пирета и разговори за режим на съня, студентки, пиещи кафе лате, което отваряше огромни дупки в

месечните им бюджети, преструващи се, че учат за изпити, макар всъщност да мечтаеха за бъдещето, и двама мъже с костюми с лаптопи пред себе си, които играеха „Енгри Бърдс“ или висяха във Фейсбук, вместо да подготвят презентации в „Пауърпойнт“. Машини за кафе, свистящи и гъргорещи. Ароматът на капучино и лешници, увиснал във въздуха. Сладкиши, които изглеждаха по-вкусни, отколкото бяха. Пот, която моментално избиваше по тялото, щом човек влезеше в кафенето със зимно палто.

Лумики седна на една маса в ъгъла, с гръб към останалите маси и запрелиства някакво списание, докато си пиеше чая. На една маса наблизо седяха Туука, Елиза и Каспър.

Веднага щом Лумики бе осъзнала, че парите са в раницата на Туука, беше тръгнала след него. Беше си грабнала палтото, ръкавиците, шала и шапката от закачалката и бе изтичала навън. Промъкна се покрай пушалнята в двора и излезе в двора на съседната църква, където спря, за да се огледа за Туука. В края на алеята, почти на улица „Хяме“, тя зърна сивата раница, увисната на рамото му. Без да обръща внимание на ледения въздух, който раздираше дробовете й, Лумики отново се затича, първо по-бързо, после забави до тръс и накрая до бърз ход, за да поддържа нужната дистанция. Виждай, но не позволявай да те видят. Поддържай зрителното си поле открыто.

Дъхът ѝ, силно ускорен, се превръщаше от пара в ледени искрици, които се лепяха по миглите и кичурите коса, подаващи се изпод шапката. При температури, толкова ниско под нулата, всички изглеждаха преждевременно побелели.

Лумики бе видяла Туука да влеза в кафенето и почака няколко минути, преди да го последва. Когато влезе в заведението, Туука бе потънал в разговор с Каспър и Елиза.

В момента Лумики полагаше усилия да остане незабележима. Невидима. За щастие, знаеше как да се превръща в друг човек. Веднага щом пристъпи в кафенето, тя се насочи към тоалетната, свали палтото и пуловера си и сплете косата си в странична плитка, каквато иначе не носеше. Вместо кафе си поръча чай. Прелистваше женско списание, макар че при нормални обстоятелства щеше да грабне спортната притурка на вестника или списание „Имидж“. Седеше по различен начин, държеше ръцете си по различен начин и накланяше глава като някой друг.

Хората си мислеха, че могат да се разпознават взаимно от разстояние, съдейки по дрехите и косата. На пръв поглед това може и да изглежда логично, но всъщност да разпознаеш друг човек бе много сложен процес, върху който влияха стотици, може би дори хиляди различни фактори. Височината, стойката, походката, жестовете, пропорциите на тялото и лицето, изражението и дори микроизраженията, които пробягват по нечие лице толкова бързо, че никакъв мозък не ги регистрира съзнателно. Ето защо бе толкова трудно един човек да се преобрази в друг. Според някои бе направо невъзможно без пластична хирургия и години практика.

Само че някои изненадващи промени можеха да елиминират най-разпознаваемите черти, ако човек знаеше какво прави. Ако някой съзнателно търсеше Лумики и знаеше, че е в кафенето, разбира се, че щеше да я познае. Но ако този някой просто оглеждаше заведението, без да очаква, че ще попадне на познат, Лумики щеше да изглежда като поредната легко хипарлива, поетично настроена девойка, седнала сама на чаша чай от лайка. Девойка, в която нямаше нищо познато.

И така, Туука, Елиза и Каспър не забелязаха Лумики, макар да седяха почти до нея. Но пък те си имаха по-сериозни занимания. Имаха проблем.

— Какво ще ги правим? — попита Елиза момчетата.

Още щом влезе в кафенето, Лумики забеляза колко зле изглежда Елиза. Кожата ѝ, обичайно светла, сега бе посивяла. Под очите ѝ тъмнееха сенки и явно не беше внимавала особено, когато беше мила или бърсала грима си за последен път. Бяло-русата ѝ коса висеше неизмита около лицето. Вместо да е облечена с подбрани стилни дрехи, както обикновено, сега изглеждаше така, като че ли бе навлякла първото, на което бе се спрял погледът ѝ. Елиза по-скоро би умряла, отколкото да се покаже в този вид в училище. Фактът, че бе намерила смелост да дойде облечена така в кафенето, също бе истинско чудо.

Елиза бе сред най-красивите момичета в училище. Освен това се държеше по съответстващ на външността ѝ начин, което караше околните още повече да вярват, че е красива. Когато човек я видеше така, изтощена и изплашена, осъзнаваше, че красотата ѝ е внимателно изградена маска, чийто най-важен елемент е не идеалният нюанс гланц за устни или професионално положените сенки за очи, а щедрите дози

самоувереност и флиртаджийство. От усмивката на Елиза сърцата на момчетата се разтуптяваха, а ръцете им се потяха.

До днешния ден Лумики не бе успяла да разгадае какви точно са отношенията между Елиза и Туука. Очевидно беше, че в някакъв момент са били гаджета, но сега, изглежда, бяха само приятели. Може би приятели, които от време на време спяха заедно. Елиза си играеше с ограниченото момчешко население на гимназията, както ѝ хрумнеше, а Туука, разбира се, бидейки създание, слязло от небесата, бе мечтата на повечето момичета, но имаше и още нещо, което ги спояваше. Може би, тъй като се възприемаха като господарите на училището, не можеха и да си помислят да излизат сериозно с някой друг.

— Какво ще ги правим ли? Ха! Ще ги задържим, разбира се. А устите си ще държим затворени — каза Каспър.

Лумики се чудеше с какво Каспър е заслужил мястото си в училището. Като че ли бе по-зает да бяга от часове, отколкото да пише домашни. По коридорите се шепнеше, че е на ръба на изключването, ако нещата не се променят. Каспър се обличаше в черно и носеше крещящи златни бижута. Приглаждаше косата си назад със солидни количества гел и вероятно в собствения си свят се възприемаше като някакъв велик рапър, макар че в реалността изпълненията му предизвикваха по-скоро съжаление, отколкото възхищение. Странна птица беше Каспър и бе трудно човек да прецени дали е просто глупак, които се взима твърде сериозно, или наистина е престъпник. Лумики от край време се чудеше защо Елиза и Туука излизат с него. Сега Елиза се огледа и понижи глас.

— Не можем да ги задържим — каза тя.

Паниката в гласа ѝ бе съвсем осезаема.

— Тогава какво мислиш, че трябва да направим? — попита Туука. — Да идем в полицията и да им кажем?

Каспър се изкикоти. Баща на Елиза беше ченге. Понякога тя ставаше обект на добродушни и не толкова добродушни закачки по този повод.

— Не са наши. Случайно попаднахме на тях. Някой си ги търси и ако ги намери, сме прецакани.

Елиза отчаяно се опитваше да убеди момчетата.

— Хайде, използвай мозъка си. Какво можем да направим наистина? Как ще обясним всичко, което се случи, без да ни приберат?

Ако щяхме да правим нещо, трябаше да го направим същата нощ — отбеляза Туука.

— Ние наистина направихме нещо — прихна Каспър.

Елиза въздъхна.

— Да. Направо гениални ги свършихме.

— В онзи момент изглеждаше логично — каза Туука. — Нали разбиращ какво имам предвид. Ако кажем за... тях... ще се наложи да разкажем и всичко останало. Не знам за теб, но аз не мога да си го позволя.

— Нито пък аз — каза Каспър.

Лумики продължи да подслушва, а Елиза нервно затропа с нокти по масата.

— Спомените ми май са прекалено мъгливи, за да съм сигурна в каквото и да било. Не мога да кажа кое кога е станало. Знам само, че къщата беше в пълен хаос сутринта. Да не ви казвам къде намерих повръщано.

— Сигурно ще ти се наложи доста да търкаш, за да не усети баща ти, че не си седяла вкъщи да учиш по физика целия уикенд. — Каспър се облегна назад с развеселена физиономия.

— Ти луд ли си? Днес е денят, в който идва чистачката. В момента се занимава с това. Обещах да ѝ платя двойно, ако изчисти за двойно по-малко време и държи устата си затворена. Само да можех да си спомня всичко, може би щях...

— Да ни създадеш много, ама много сериозен проблем? Звучи като чудесен план — гласът на Туука бе придобил твърда, заплашителна нотка.

Елиза замълча за момент. На една съседна маса някой мина на по-горно ниво в „Енгри Бърдс“ и нададе доволен възглас: „Да!“.

— Добре — каза Елиза. — Значи ще си държим устите затворени. Засега. Ще почакаме и ще видим какво ще стане. Но трябва да ви кажа, че имам много лошо предчувствие за тази работа.

— Десет хилядарки може да те успокоят — предположи Туука.

— Какво? Не, не искам.

— Естествено, че искаш. Имам три торби. По десет хиляди на всеки. Вътре сме и тримата.

Чу се шумолене и звук на отварящ се цип, докато Туука отваряше раницата под масата. Лумики извърна леко глава към тях и

загледа с крайчеца на окото си как две черни найлонови торби минаха под масата от раницата на Туука в чантите на Елиза и Каспър.

Елиза стисна лицето си в ръце и въздъхна отчаяно.

— Мамка му. Тази сутрин, като станах, толкова се надявах, че всичко е било лош сън.

— Нали никой не те видя? — попита Каспър Туука.

— Не.

— И никой не беше влизал в тъмната стаичка? — поиска да се увери Каспър.

— И да ги остави да си висят? Много се съмнявам. — Само че в смеха на Туука се долавяше напрежение.

Изведнъж той се изправи.

— Срещата свърши. Може да тръгвате.

— Още не съм изпила чая си — каза Елиза.

— Ако бях на твоето място, нямаше да се показвам в града в този вид, освен ако не е наложително — отвърна Туука. — Казвам го с цялата любов на света, бейби.

— Да. Сигурно — изрепчи му се Елиза, но стана.

Лумики почака, докато триото излезе. После се опита да изгълта остатъка от чая си наведнъж. Що за гадост? Нима хората пиеха това доброволно? Накрая заряза остатъците от прекалено скъпата блудкова помия в чашата. Когато измина достатъчно време, тя се облече и излезе в хапещия студ. По пътя към къщи щеше да има достатъчно време да помисли.

5

На каменния мост над бързите, които минаваха през центъра на града, духаше остьр, смразяващо студен вятър. Лумики ускори крачка, без да спира да анализира онова, което бе чула. Туука, Елиза и Каспър някак бяха се сдобили с парите предишната нощ. Как — Лумики не знаеше. Чии бяха? Те знаеха ли? Може би не. Вероятно не. Изглежда, почти нямаха представа какво се е случило през нощта.

Парите очевидно са били вече окървавени, когато те са ги намерили, и на тримата бе им дошла гениалната идея да ги изперат в тъмната стаичка на училището. Това ѝ бе най-трудно да разбере. На кого би му хрумнало да отиде в училището посред нощ, за да изпере купчина маръсни пари?

Hие поне само пихме.

Изведнъж думите на парфюмената мафия закънтяха в главата на Лумики. Значи гостите на купона са взимали и нещо друго. Поне някои от тях. Може би Елиза, Туука и Каспър. Това би обяснило защо бе им хрумнала такава идея. Би обяснило и защо не бяха в състояние да си спомнят точно какво е станало.

Дъщеря на полицай. Син на директор на училище. Сценарият беше толкова класически, че Лумики потръпна. Деца от добри семейства на отчаян бунт? Опасни игрички, защото нищо друго не им вдига адреналина така? Или просто искаха да се надрушат до безсъзнание?

Хората се хлъзгаха по леда пред светофара на кръстовището до гарата. Колкото и пясък да разхвърляше общината, не стигаше, за да се избегне хлъзгането на място, където хиляди крака изглаждаха леда ежедневно. Лумики взе да стоварва по-тежко кубинките си върху земята.

Положението бе се усложнило неимоверно. Тя не искаше да отиде при директора. Нито в полицията. Не искаше изобщо да се намесва, макар триото да не ѝ бяха приятели. Те не означаваха нищо за

нея. Но и не искаше да се окаже наслед тайфуна, който без съмнение щеше да се извие, ако разкажеше на някого за случката.

Анонимно посещение в участъка? Това беше един вариант. Дали щяха да я приемат сериозно? Вероятно, ако някой беше съобщил за липсата на 30 000 евро. А ако не я приемеха сериозно, проблемът вече нямаше да бъде неин. Тя щеше да е изпълнила дълга си.

Когато наближи Тамела, Лумики усети странен прилив на чувства. Апартаментът й не беше дом, това беше ясно, но да не би да бе започнала да омеква към квартала? Мисълта я развесели. Кървавица и мляко на площад „Тамела“. Виковете на феновете на Тампере откъм стадион „Тамела“. Привични неща, които правеха местните. Носталгия към малкото останали дървени къщи от старата Тамела и благоговение към постройките от червени тухли на бившата обувна фабрика „Аалтонен“.

Това никак не беше характерно за Лумики Андерсон, която избягваше повърхностния патос. Ала по някаква причина тук се чувствуваше малко по-спокойна, малко по-уютно, отколкото в другите части на града. Квартална гордост не беше израз от речника ѝ, но сигурно имаше и по-страшни неща на света от това да харесваш мястото, на което живееш. Може би този квартал щеше да се превърне в неин дом. Може би щеше да започне да мисли за улиците тук като за свои улици. Може би всичко това вече бе се случило, макар и на съзнателно ниво Лумики да не искаше да се привързва към никое място.

Виковете, смехът и плачът на децата отекваха в двора на училището в Тамела. Лумики се загледа как момичетата и момчетата скачат, люлеят се и се катерят по катерушките — дъхът им излизаше на кълба, а бузите им бяха зачервени от студа. С дебелите си зимни дрехи изглеждаха като закръглени, шарени снежни човечета. Погледът ѝ зашари към ъглите на двора, търсейки самотните деца, пренебрегнати от връстниците си. Наостири уши, за да различи виковете на неподправен ужас от радостните викове. Знаеше, че за някои деца този искрящ под зимното слънце двор е царство на кошмарите, където дните са дълги и черни като нощ.

Едно момиченце се появи само иззад ъгъла на лимоненожълтата училищна сграда в стил ар нуво. Вървеше бавно, с наведена глава. Лумики го загледа. Дали се оглеждаше на всеки ъгъл? Дали от време

на време потръпваше стреснато? В наведените му очи ужас ли се четеше? Не. Когато Лумики най-сетне видя лицето на детето по-ясно, откри, че то се усмихва на себе си. Устните на момичето се движеха. Сигурно измисляше някаква история, от която и очите му се смееха.

Това момиче не е каквато бях аз тогава, помисли си Лумики. *За щастие.*

В следващия момент усети, че нещо се е променило. Нещо не беше както трябва. Някой бе твърде близо до нея.

Осъзна го твърде късно.

Изведнъж две силни ръце я хванаха и я дръпнаха в сенките на един вход наблизо. Удариха я в каменната стена. Бузата на Лумики се притисна към леденостудения камък. Изненадващото нападение не беше й оставило възможността да използва ръцете си и нападателят ги опъна болезнено зад гърба ѝ. Лумики едва успя да удържи вика, който напираше в гърлото ѝ.

Позна нападателя си, преди да е произнесъл и дума.

Туука.

— Не си единствената, която знае как се следи човек.

Думите на Туука бяха придружени от неприятна топлина по бузата ѝ. Дъхът му смърдеше на кафето, което току-що беше изпил, и на неотдавна изпушена цигара. На Лумики ѝ идеше да си зашлеви шамар. Как можа да допусне такава елементарна грешка? Как можа да излезе от кафенето, без да се огледа?

Никога не надценявай собствения си ум. *Никога не вярвай, че си в пълна безопасност.* Трябваше вече да е научила всичко това. Но откак бе дошла в Тампере, уменията ѝ бяха закърнели, тъй като вече не ѝ бяха нужни всеки ден.

— Познах те в кафенето. Е, не теб, а раницата ти. И се сетих, че сутринта почти налетях на теб до тъмната стаичка. Доста голямо съвпадение, не мислиш ли? — попита Туука и стисна ръката ѝ.

Лумики набързо прецени положението.

Ако се дръпнеше достатъчно бързо, може би щеше да успее да се откопчи от хватката на Туука. Но не беше сигурно. И Туука беше бърз. Просто щеше отново да я хване. По-добре да не се бори и да не хаби силите си без причина. Можеше да го изслуша.

— Какво видя? Какво знаеш? — попита Туука.

— Видях какво има в тъмната стаичка. И чух какво си говорихте в кафенето. Това е — отвърна спокойно Лумики. Нямаше смисъл да го провокира — нищо нямаше да спечели.

— По дяволите — каза Туука. — Никой не бива да знае за това.

Лумики не отговори. Грубата ледена повърхност на каменната стена жулеше бузата ѝ. Тя се опита да остане възможно най-неподвижна.

— Няма да си отваряш устата. Няма да казваш на никого. Не знаеш нищо. И без това никой няма да ти повярва.

Туука се опитваше да звуци заплашително, но в гласа му се долавяше несигурност.

Лумики мълчеше.

— Чуваш ли ме?

Туука повиши тон и несигурността в гласа му стана още по-отчетлива. Страхуваше се повече и от Лумики.

— Чувам те — каза тя.

Туука помисли за секунда.

— Добре. Колко искаш? — попита той. Каза го почти умолително. Очевидно беше в ужас да не пострада репутацията му.

— Не искам пари — отвърна Лумики. — Но сега ще ме пуснеш.

Не беше молба или заповед, беше просто съобщение. Факт. Никога не давай на хората избор, давай им прости инструкции. Не умолявай и не настоявай, просто им казвай как стоят нещата. Сигурността в гласа на Лумики накара Туука да пусне ръцете ѝ, тя се обърна и започна да масажира китките си.

— Ето какво ще направим — каза тя и погледна момчето право в очите. — Нямам никакво желание да се замесвам в цялата тази работа. Не съм видяла нищо и не съм чула нищо. Няма да ви издам на никого, но ако някой ме попита направо, няма и да изльжа. Мисля, че ще си навлечете проблеми, и нямам намерение да ви спасявам.

Туука я гледаше с колебание. Ушите му бяха почервенели от студа. Не носеше шапка. Явно суетата бе взела връх над практичността. В момента той очевидно претегляше думите на Лумики и преценяваше рисковете, свързани с всеки от вариантите.

— Добре. Става — каза той накрая и протегна ръка към нея.

Лумики не я пое. Туука я вдигна и я прокара през косата си. Засмя се.

— Изненадващо кораво маце си ти. Май съм те подценил.

Много хора го правят, помисли си Лумики.

Опитвайки отново да овладее положението, Туука самоуверено отметна косата от лицето ѝ.

— Знаеш ли какво? Би могла да изглеждаш доста добре, ако промениш тая ужасна прическа, ако зарежеш дрехите на екоактивист и се научиш да се гримираш — каза той. Едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

Лумики се усмихна.

— А ти знаеш ли какво? — отвърна тя. — Ти би могъл да станеш доста приятен, умен човек, ако изцяло промениш личността си.

Не остана да чуе какво има да каже Туука по този въпрос, и си тръгна, без да се обърне. Знаеше, че няма да я последва.

В апартамента си Лумики огледа зачервената си издраскана буза в огледалото. Охлузеното щеше да стои поне един ден. Но раната беше малка, тя бе понасяла много по-сериозни наранявания. Пи малко студена вода направо от мивката и реши на следващия ден да пропусне училище. Можеше да си го позволи. След това всичко щеше да продължи постарому. Щеше да ходи на училище. Да забрави за парите. Нямаше да се намесва по никакъв начин.

6

Вторник, 1 март

Беше 3:45 сутринта.

Борис Соколов се взираше в телефона си, сякаш беше гигантска хлебарка, и копнееше да го запрати в стената. Звънът го беше извадил рязко от страната на сънищата. Бяха го излъгали. Бяха го заплашили. Той можеше да понесе събуждането. Лъжите го отвращаваха. Ала най-много от всичко Борис Соколов мразеше да го заплашват. Особено ако заплахата идваше от човек, който съвсем не беше в позиция да раздава заплахи.

Борис Соколов смени СИМ картата на телефона и набра един номер.

След три позвънявания естонецът вдигна. Гласът му подсказваше, че и той е спял. Речта му беше завалена и далечна, макар да живееше едва на няколко километра.

— Е?

Борис заговори с естонеца на руски.

— Той се обади. Каза, че парите не са дошли.

— Луд е — каза естонецът. — Нали ги занесохме право в къщата му.

Борис стана и тръгна към прозореца на спалнята. Паркетът по пода беше студен. Май трябваше да сложи килим. На кого му пука, ако се изцапа? Можеше просто да го сменя веднъж на две години. Лунната светлина бе неприятно ярка. Два цифта заешки следи пресичаха градината. Естонецът беше му помогнал по-рано да се отърве от други следи и да отъпче естествено изглеждаща пътека към другия край на двора. Докато се занимаваха с това, внимателно отстраниха снега, който вече не беше бял.

— Каза, че не е спал цяла нощ. Тази нощ.

— Какви ги приказва? Нали му казахме, че ще дойдем в обичайното време, но на друго място.

Естонецът беше започнал да се събужда.

Борис изпърхтя.

— Спомена нещо за разминаване. Че вчера било 29 февруари и последният ден от месеца.

Той почука с пръсти по рамката на прозореца. Да не би зайците да бяха яли кората на ябълковото дърво? Май щеше да се наложи да направи ограда за основата на ствола. Или да стои на стража през нощта и да се сдобие с два заека, готови за печене, за фризера. Този път собствения му фризер.

— Да, да, но 28-и не се превръща в 29-и само защото е високосна година. И защо е висял буден тази нощ, след като занесохме парите вчера?

— Точно там е работата. Той казва, че не сме. Не е видял нищо. *Nada*^[1].

Естонецът замълча за момент. Борис зачака да види дали и подчиненият му ще стигне до същия извод, до който вече бе стигнал той.

— Ебава се с нас. Получил е парите. Сетил се е какво е станало с тях, и сега се опитва да играе на едро.

Да, същият извод.

— Жалкото лайно се опита да ме заплаши. Каза, че ще разкрие всичко! — Борис усети как започва да се ядосва дори само като говори за това. Стисна телефона, представяйки си, че е черупката на хлебарка, която се чупи в ръката му. — Аз обаче по-скоро ще горя в ада, отколкото да допусна такова нещо!

Естонецът също беше побеснял. Хубаво. Дамата бяха на едно мнение. Двама отцепници за последните трийсет и осем часа им стигаха. Не, бяха твърде много. Двойно повече от нормалното. Една работеща машина не можеше да изгуби повече от две части наведнъж, без да се наложи ремонт.

— Ще се погрижим да не говори — Борис произнесе думите с наслада.

Никой не можеше да го заплаши, без да си понесе последствията. Никой не можеше да се ебава с него и да му се размине.

Беше си помислил, че найлонова торба, пълна с окървавени банкноти, е достатъчно предупреждение.

Очевидно бе съркал.

Но и с естонеца знаеха как да играят на едро. Разликата беше, че те щяха да спечелят.

Терхо Вайсайнен знаеше, че няма да успее пак да заспи. Лежеше в единия край на огромното легло, макар че, ако искаше, можеше да се просне напряко на матрака. Имаше чувството, че някой клати дървената рамка под тялото му и че всеки момент може да се строполи на пода, който също да се разпадне. Нещо се рушеше — нещо, което той бе смятал, че ще трае дълго.

Терхо Вайсайнен не би казал, че се гордее със себе си. В някои сутрини му беше трудно да се погледне в огледалото, но обикновено това чувство изчезваше, докато стигне на работа и си припомни колко добро бе направил през последните десет години. Колко случаи бяха решени само благодарение на него? Всичко това си имаше цена — така да бъде.

Дръпна завивките до шията си и подуши свежия аромат на чаршафите. Прииска му се да може да прегърне някого, да го стопли в прегръдките си.

Терхо се опита да се обади още веднъж. Телефонът започна да звъни, но никой не вдигна. Усети как някъде под лъжичката му се заражда неясен страх. Имаше чувството, че след тази нощ всичко ще се промени.

[1] Нищо. (исп.). — Б.пр. ↑

Имало едно време нощ, която никога не свършвала. С мрака си тя погълнала слънцето, затворила светлината и разпростряла студените си черни ръце по цялата земя. Нощта слепила клепачите на хората завинаги и направила сънищата им по-дълбоки и неразбираеми. Накарала и мъже, и жени да се забравят и да полетят ръка за ръка с въображаеми създания, загубили собствените си спомени. По стените на сградите нощта нарисувала ужасяващи картини, от които цветовете били избягали. По лицата на спящите хора нощта дъхнала студен, задушилив въздух, който нахлул в дробовете им и ги почерnil отвътре.

Лумики отвори очи, борейки се да си поеме въздух. Беше изпотена, а тежестта на дебелия юрган сякаш я давеше. Тя го отметна и седна. Краката в пантофите. Към прозореца, за да погледне навън към парка и да види позната сцена, която да смекчи вкаменяващия ужас от кошмара до леко, кухо беспокойство. Луната осветяваше преспите, натрупани в краищата на улиците, люлките и катерушките на детската площадка и покривите на околните сгради, обвивайки ги с тънка сребриста кожа. Сенките приличаха на черни фигури, нарисувани върху снега.

В два апартамента светеше. Явно още някой бе буден в 3:45 посред нощ. Ненормално време за будуване, противно на човешката природа. По това време само кошмарните образи от сънищата вилнееха навън, неразличими за човешкото око от останалите сенки. Долният ръб на прозореца беше украсен с дантела от ледени цветя.

Лумики инстинктивно посегна и докосна леденото стъкло, макар да знаеше, че цветята от кристалчета са от другата страна. Топлината на ръката ѝ нямаше да ги разтопи. Студеният въздух дъхна на пръстите ѝ през процеп в дограмата. Лумики дръпна ръката си и потрепери.

Някога се будеше с надеждата, че нощта ще продължи вечно и утрото никога няма да дойде. Тогава пак сънуваше безкрайни нощи, но това бяха сънища, изпълнени с надежда. Сега бяха се превърнали в кошмари. Много неща бяха се променили. Някога се будеше разочарована, че се налага да стане от леглото и да се изправи пред един ден, който няма да ѝ донесе нищо хубаво. Знаеше, че ще се сблъска с повече зло, отколкото може да понесе човек. Но тя понасяше, понасяше го години наред. Може би наистина беше ненормална, както твърдяха.

Лумики се върна под завивките на топлото си легло. Изтощението отпусна клепачите ѝ и не я посетиха повече кошмари. Въщност тя изобщо не сънува повече тази нощ, поне не и нещо, което да помни на следващия ден.

Втория път Лумики се събуди от светлината на слънцето. Минаваше десет. Усещаше тялото си странно отпочинало и освежено. Май така се предполагаше да се чувствуаш сутринта, а не като зомби, вдигнато от гроба за пъти пореден път. Тя нямаше кой знае каква склонност да бяга от училище, но този път бе се оказало, че идеята е добра. Не искаше да вижда самодоволното лице на Туука толкова скоро.

Лумики протегна крака и ръце изпод завивката. Какво да прави днес? Може би да отиде във фитнес залата. Леля ѝ Каиса ѝ беше подарила едногодишен абонамент в един фитнес център за Коледа. Невинаги се чувстваше комфортно сред наперените момичета в залата, но изпотяването след тренировка винаги ѝ действаше добре, а и имаше нужда от повече сила. Туука бе успял да я изненада и за момент да вземе надмощие. Но ако тя имаше достатъчно физическа сила, щеше лесно да се откопчи от него и да му покаже какво е усещането да е притисната бузата ти в студения камък.

Не се стреми към сила за отмъщение. Стреми се към сила, за да можеш да избегнеш ситуации, които биха те накарали да търсиш отмъщение. Това звучеше благородно. Въщност значеше, че просто не иска друг път да се случва да е в по-слабата позиция.

Не искаше да мисли за предишния ден. Искаше да мисли за този ден. Нейният ден.

Майка ѝ и леля ѝ понякога си говореха колко е важно за една жена да отделя време да се поглези. Глезненето значеше пазаруване, шоколад, вана, женски списания и лак за нокти. Лумики потръпна. За нея подобен ден би бил не глезнене, а нелеп театър.

За нея ден на глезнене значеше четене на комикси, черна лакрица, сериозна тренировка, вегетарианско къри и най-вече усамотение. Майка ѝ все се чудеше как може да ѝ е толкова добре сама. Не ѝ ли ставаше скучно? Лумики не си направи труда да обясни, че е повороятно да ѝ доскучае в компанията на други хора, докато слуша безсмислените им разговори. По-добре сама, отколкото в лоша компания. Когато беше сама, можеше да бъде себе си без ограничения. Свободна. Без никой да изисква нещо от нея. Без никой да говори, когато тя иска тишина. Без никой да я докосва, когато не желае да бъде докосвана.

Лумики обичаше да ходи и на изложби. Отделяше си няколко часа, зареждаше достатъчно музика на телефона си, за предпочитане „Масив Атак“, и отиваше на изложбата без предварителни очаквания, като избягваше да проучва автора или темата на експозицията. След като платеше таксата на входа, тя влизаше в първата зала, свела очи към пода, включваща музиката в слушалките и затваряще очи. Изправваше главата си от мисли и я напълваше с музика. Съсредоточаваше се върху равномерното си дишане и забавяше ритъма на сърцето си. Щом скучният свят около нея изчезнеше, отваряше очи и се потапяше в първата картина или снимка.

Понякога напълно губеше чувството си за време. Картини, цветове, настроения, усещане за движение върху платното, хартията или снимката, усещане за дълбочина, неравности в текстурата на повърхността я повличаха дълбоко в един свят, който нито познаваше, нито разбираше напълно, но който въпреки това бе неин. Останалите финландци си имаха езерата и горите, но това тук бе пейзажът на нейната душа. Изкуството ѝ говореше на език, който се преплиташе с музиката и оформяше пътеки, водещи към мрак или светлина. Темите рядко я вълнуваха. Онова, което значеха картините и дали изобщо значеха нещо, я интересуваше още по-малко. Значение имаше само чувството.

Лумики рядко си тръгваше от изложба, без да отнесе нещичко от нея със себе си. Когато това се случеше, най-често причината бе някакъв външен фактор като глад, умора или стрес. Или й попречваха околните, които я разсейваха, вдигайки толкова шум, че музиката не можеше да го надвие. Някои изложби бяха като торнадо — тя си тръгваше задъхана, загубила равновесие. Други усещаше като топлина в гърдите дни наред. Трети отекваха в съзнанието ѝ. Цветовете се отпечатваха трайно върху ретината ѝ и рисуваха нови картини в сънищата ѝ. Винаги излизаше от изложба като различен човек.

Днес обаче нямаше да е ден за изложби, защото Лумики вече бе ходила да разгледа пътуващите експозиции в Музея на изкуствата на Тампере, в Музея на изкуствата „Сара Хилден“ и тази в Кунстхале — залата, която отваряше само за специални случаи, а постоянните им експозиции бе гледала отдавна. Обикновено се стараеше да посети дадена изложба не прекалено късно, но не през първите седмици. Отиваше, след като се разкарат арт феновете и преди вечно закъсняващите да са станали от дивана вкъщи.

Ледените цветя по прозореца заблещукаха от слънцето. Лумики си помисли дали все пак да излезе за кратък крос преди закуска. Погледна термометъра, който отчиташе -25 градуса. Не, благодаря. Дълбокото дишане щеше да претовари дробовете ѝ.

Изведнъж звънна телефонът ѝ. Лумики вдигна. Номерът ѝ беше непознат.

Не отговаряй на непознати номера. Никога. Това бе нейно мото преди, но вече не важеше. Напоследък бе събрала кураж да отговаря и на такива номера, тъй като живееше сама и движеше всичките си дела.

— Лумики Андерсон — каза тя официално.

— Здрави, Елиза е.

Елиза? За какво ще ѝ звъни Елиза?

— Туука ми каза, че знаеш — продължи забързано момичето.

Лумики въздъхна. Нали нямаше да се наложи да убеждава и Елиза, че няма да каже на никого?

— Не зная на кого друг да се обадя. Момчетата не искат да говорят за това. А аз откачам. Трябва да дойдеш тук. Не издържам да стоя сама. Страх ме е. Помогни ми.

Гласът на Елиза беше писклив, рязък. Очевидно беше в паника.

— Ами не знам... — започна Лумики, но не успя да довърши, защото Елиза избухна в ридания.

Лумики зарея поглед към ледените цветя по прозореца. Ами ако натиснеше червеното копче? И после изключеше телефона? *Не се намесвай. Не се занимавай с чужди работи. Гледай си своята работа.* Защо ѝ беше толкова трудно да спазва всички тези съвети в момента? Може би защото Елиза плачеше. Може би защото никой досега не беше я молил за помощ толкова пряко.

— Добре, ще дойда — чу се тя да казва по телефона. Толкова за „нейния ден“.

Елиза живееше в Пииники, от другата страна на реката, в подножието на обширен заоблен хълм, който се извисяваше над Тампере и околните езера. Най-скъпият квартал в града. Лумики се почувства съвсем не на място, застанала пред портата в опърпаното си зимно палто. От двете страни на портата, закривайки предната градина от минувачите по улицата, се издигаше каменна ограда. От задната част на имота започваше хълма, прочут с туристическите си пътеки сред гората. Бяла и величествена, къщата изглеждаше стряскащо огромна. Лумики винаги бе си представяла как във всяка от тези къщи живеят най-малко по две семейства, но очевидно случаят не беше такъв, поне не и в тази къща. Макар че никъде не се виждаха табелки с имена. Обитателите на тези къщи не желаеха пощенските им кутии или табелките с номерата да разкриват твърде много за семействата им.

Още една проверка на есемеса. Да, това беше адресът.

На двета стълба от двете страни на портата стояха бронзови лъвове, всеки сложил лапа върху метална топка. *Пази се от лъвове.*

Лумики натисна звънеца. След секунди Елиза отвори входната врата и се затича към портата, облечена с нещо като розов анцуг. Лумики може и да носеше опърпани дрехи от магазин за стоки втора употреба, но поне не изглеждаше като бегълка от лудницата. Елиза отвори портата и се хвърли на врата ѝ, преди тя да успее да се дръпне.

— Благодаря, че дойде! Не знаех как ще реагираш, понеже не се познаваме толкова добре — бърбореше Елиза.

Миришеше на рози и богатство. Лумики не ползваше парфюми, но беше обучила носа си да различава ароматите. Дори беше станала доста добра в това. Имаше период, в който способността да разпознае даден човек от разстояние само чрез парфюма беше й давала няколкото секунди, необходими, за да избяга.

— „Джой“ от Жан Пату — каза тя и бързо се откъсна от прегръдката на Елиза.

За нея културното нововъведение във Финландия да се прегръщат непознати беше нещо като упорита настинка, за която бе нужно бързо действащо лекарство.

Елиза изгледа Лумики удивена.

— Не знаех, че се интересуваш от парфюми. Този ми е подарък за Коледа от баща ми. Казват, че е най-скъпият парфюм в света.

— Да.

Лумики нямаше абсолютно никакво желание да участва в безсмислени разговори за парфюми и коледни подаръци. Никакви незначителности. Беше дошла, защото Елиза звучеше паникьосана и плачеше. Ако целта беше да я използват за домашен любимец, можеше да се обърне и да се приbere веднага. Все още имаше време да стигне до тренировката по самоотбрана.

Елиза подскачаше наоколо като хиперактивен розов заек. Изглежда, още не беше усетила точно колко ниска е температурата.

— Хайде да влезем — каза тя.

Лумики кимна.

Отвътре къщата беше още по-разкошна, отколкото отвън. Високи тавани, френски прозорци, светло дърво, мебели, които очевидно струваха повече от наема на Лумики за цяла година, изобилна зимна светлина, която се лееше по изльсканите подове и всички останали равни повърхности, без да разкрие и една молекула прах. Чистачката, която бе споменала Елиза в кафенето предишния ден, бе свършила работата си отлично за двойното заплащане.

— Долу са сауната и басейнът — сметна за необходимо да каже Елиза на Лумики, докато тя събуваше черните си кубинки, събличаща палтото и накрая захвърли ръкавиците и шала на рафта над закачалките за дрехи.

— Не съм дошла да плувам — каза тя.

Елиза се сконфузи.

— Разбира се, че не. Извинявай. Искаш ли нещо? Капучино, мокачино, лате?

— Нормално кафе. Черно.

— Добре. Ей сега ще ти го донеса. Ти, ако искаш, се качи в моята стая.

Лумики тръгна нагоре по стълбите. На площадката между тях имаше огледало, в което тя зърна момиче, което не бе на мястото си. Какво, по дяволите, правеше тук? Идването ѝ беше грешка. Въпреки волята ѝ това блато, което вонеше по-лошо с всяка изминалата минута, я засмукваше все по-дълбоко.

Стаята на Елиза изглеждаше така, сякаш нещо розово-черно бе избухнало вътре. Двата цвята бяха навсякъде — от килима до стените и от завесите до лаптопа. Това да не беше някаква удължена принцесна фаза, наръсена с малко пънк рок за по-приемливо? Стаята беше двойно по-голяма от студиото на Лумики. Имаше и врата към малък балкон.

Елиза, изглежда, разполагаше с безкрайни запаси от бижута и грим. Библиотеката беше пълна с филми на ужасите и романтични комедии.

Лумики огледа стаята за някакъв недостатък. Всяка стая го имаше — нещо, което не се вписваше в общата картина, което противоречеше на предварителните очаквания.

В стаята на Елиза недостатъците бяха два.

На най-долния рафт на библиотеката имаше редица книги за астрономия. Бяха прибрани там, сякаш за да останат скрити от погледа, но имаше достатъчно, за да е ясно, че не са неуспешен подарък или попаднали там по случайност. Сега Лумики се сети, че Елиза беше доста добра по математика и физика.

Вторият недостатък беше едно пухкаво кълбо прежда с две игли за плетене и началото на нещо като пуловер. Значи Елиза не държеше всичките ѝ дрехи да са купени.

Интересно. Или би било интересно, ако Лумики имаше и най-малко желание да опознае Елиза. Засега тя просто регистрира тези несъответствия и ги скъта в паметта си.

— Кафе, чисто! — обяви Елиза на вратата и подаде една чаша на Лумики.

Беше черна. Чашата на Елиза бе розова. Този факт за секунда развесели Лумики. Само че беше време социологическото проучване

на терен да приключи.

— Защо ме накара да дойда тук? — попита тя.

Елиза седна на леглото и въздъхна.

— Много ме е страх и не знам какво да правя.

— Какво си спомняш от нощта на купона?

— Не много. По-точно, спомням си доста неща, но не мога да ги свържа.

— Разкажи ми всичко, което си спомняш за купона, от самото начало, с колкото може повече подробности, и как парите са се оказали тук — предложи Лумики. — После ще помислим какво да направим оттук нататък.

Ненавиждаше заповедната нотка в гласа си, но в момента се налагаше да говори с Елиза като с дете. Ръцете на момичето трепереха, макар да стискаше здраво чашата си, за да спре треперенето.

Елиза бавно започна да разказва история, почти изцяло несвързана, толкова много отклонения имаше. След като научила, че родителите ѝ няма да са вкъщи в неделя, тя решила да направи купон. Майка ѝ заминавала в събота на едноседмична командировка, а баща ѝ щял да е на работа цяла нощ. После подробно разказа как решила кого точно да покани, какво щели да пият и да ядат. *Давай по същество*, помисли си Лумики. Не това бе имала предвид, когато бе казала да ѝ разкаже всичко с подробности. Ако ѝ се искаше да клюкарства, Елиза можеше да си намери друг слушател.

— Исках купонът да е малко по-блъскав. Затова казах на Каспър да донесе малко хапчета за мен и Туука. И преди се е случвало да взимаме заедно. Много по-яко е от алкохол. Ако пия прекалено много, винаги ми се повръща.

Нацупеното изражение на Елиза развесели Лумики. На кого не му се повръща след прекаляване с алкохола? Не е ли това една от основните му черти?

— Откъде ги взе Каспър? — попита тя.

— Не знам. И не държа да знам. Понякога движи с разни съмнителни типове, които предпочитам да избягвам.

Изведнъж тонът ѝ стана добродетелен. Елиза сякаш бе си спомнила, че е дъщеря на полицай.

— Някой друг взе ли?

— Не, доколкото знам. Каспър много внимава на кого продава. Не иска да го хванат.

Разбира се. На Лумики ѝ се дощя да ѝ каже, че най-малкото парфюмената мафия знае съвсем добре, че на купона е имало нещо повече от алкохол.

— Повечето хора започнаха да се разотиват след полунощ — засмя се Елиза. — Добрите дечица не искат да са с много тежък махмурлук на другия ден в училище.

Лумики не се присъедини към смеха и Елиза отново стана сериозна.

— Добре де, сега, като се замисля, може би нямаше да е зле и аз да направя същото. Всички останали бяха започнали да се напиват. Знам, че вече бях прекалила, и тук започват да се губят спомените ми. Някой повръщаше във въздуха. Друг счупи една кристална ваза и се поряза. Цялата къща беше разхвърляна. Мисля, че помолих Туука да изхвърли един-двама пияни идиоти.

Елиза беше оставила чашата си с кафе на бюрото. Сега започна да човърка кожичките около ноктите си. Яркорозовият лак беше олющен по ръбовете. Ръцете ѝ все още леко трепереха. Лумики не продума. По-добре да остави Елиза да разкаже историята без насочващи въпроси. Спомените са по-надеждни, ако никой не ги кара да изплуват на повърхността.

— До към два всички бяха си тръгнали, освен Туука и Каспър. Бяхме тук, в стаята ми, просто си висяхме. Вече нямаше нужда да се преструваме, че само сме пили. И тогава... беше около три.

Елиза изведнъж замълча. Преглътна. Намръщи се.

— Мисля, че излязох на балкона да пуша — продължи тя. — Да, точно така. И видях някаква странна найлонова торба в градината. Сигурно беше се появила преди половин час, не повече, защото все излизах да пуша. Обикновено не го правя, но на купони ми се пуши.

Отново добродетелният тон и маската. Лумики би се възхитила на представлението, ако то не я бе подразнило толкова предвид ситуацията.

— И какво направи? — попита тя, неспособна да се удържи.

Елиза се заигра със златното сърце, закачено на ципа на розовия анцуг. Подръпна го няколко сантиметра надолу и после рязко го

затвори. Отвори и затвори. Отвори и затвори. Лумики пийна кафе. Беше безобразно слабо.

— По някаква причина се разсмях истерично, защото торбата изглеждаше толкова абсурдно на сред снега. Не мога да обясня. Бях адски надрусана. Оставил момчетата горе и слязох да взема торбата. Когато се върнах, я отворих направо в антрето.

Елиза отново преглътна.

— Първо не можах да разбера какво е. Мислех, че е боклук. После извадих парче хартия отвътре и осъзнах, че е банкнота. Покрита с кръв. Цялата торба беше пълна с окървавени банкноти по 500 евро. Ръцете ми се изцапаха, докато ровех из нея. Само като се сетя, и ми прилошава. Но тогава не спирах да се смея. Цялата работа ми се струваше невероятно смешна.

Елиза се втренчи в розовия килим върху черния под. Чувствата, прелетели по лицето ѝ, се меняха от призляване до отвращение, през срам до страх.

— Изобщо не се замислих защо парите са окървавени. Извиках момчетата да дойдат да видят. Те също се разсмяха и започнаха да повтарят, че изведнъж сме станали адски богати. Тогава не ги преброихме, но после разбрахме, че в торбата има 30 000 евро. В онзи момент изобщо не мислехме. Така де, освен дето решихме, че трябва да изчистим парите.

Бяха решили, че не може да ги изперат в нечий дом, защото няма как да ги изсушат, без някой да забележи. После Туука се сети за тъмната стаичка в училище, защото учеше фотография. Освен това имаше дубликат от ключа на баща си за училището, който беше си направил преди няколко години. Знаеше и кода за алармата.

— В онзи момент имахме чувството, че това е най-великата идея на всички времена — обясни Елиза, отправила умолителен поглед към Лумики. — Разбираш ли?

Не, помисли си Лумики, но не го каза на глас.

— А сутринта Туука е трябвало бързо да прибере парите — каза тя.

— Ако бяха питали мен, можехме да си ги оставим там. Изобщо не исках да ги докосвам повече. Не спирам да се чудя откъде е кръвта. Дали е от човек? И какво правеше торбата в задната ни градина? Кой я

е сложил там? Никога повече няма да взимам шибани хапчета. Ако бях останала трезва, сигурно щях да видя кой я е донесъл.

Елиза стана и започна да се разхожда нервно из стаята.

Лумики също стана, отиде до балконската врата и я отвори. Студеният въздух веднага я нападна, но тя не се огъна. Излезе на балкона и огледа градината.

— Онази порта долу беше ли заключена снощи? — попита тя.

— Да — отвърна Елиза. — Проверих я около два часа.

Лумики прецени разстоянието от улицата до градината. Ако човек хвърля добре, съвсем лесно може да прехвърли една найлонова торба за боклук отвъд каменната стена.

— На улицата има ли охранителна камера?

Елиза поклати глава.

— Има една до портата и до вратата, но не и на улицата.

Лумики се замисли. Остави ледения въздух да хапе пръстите й. Това я поддържаше нащrek.

Някой беше хвърлил торба, пълна с окървавени банкноти, през стената посред нощ. Парите предполагаха заплащане. Кръвта предполагаше предупреждение. Заплаха ли бяха парите, или благодарност? И за кого? В правилната градина ли бяха хвърлени?

Гледана от улицата, къщата отдясно изглеждаше съвсем различна, а градината се простираше към задната част на имота. Улицата правеше лек завой пред къщата и тя беше по-навътре от околните.

— Кой живее там? — попита Лумики и посочи къщата отдясно.

— Две семейства с малки деца. Мисля, че и двете майки са адвокатки или нещо такова. Единият от бащите е художник, а другият работи в общината. Децата още не ходят на училище.

Лумики огледа къщата близнак и градината. Изглеждаше малко вероятно някой да я е събркал с къщата на Елиза. От друга страна, къщата отляво, макар да беше очевидно строена по-скоро, беше с подобни размери, форми и цвят. Дори оградата около нея беше същата като тази около имота на семейството на Елиза. Някой лесно би се объркал.

— А тази?

Елиза застана до нея на балкона, трепереща.

— А, този ли? Пълна откачалка. На четирийсет е или някъде там, но се опитва да изглежда по-млад. Живее в някаква своя версия на „Здрав“, защото винаги се носи с дълги кожени шлифери. Сигурно си мисли, че прилича на принц на вампирите. Всъщност изглежда жалък. Нямам представа какво работи. И все пак работи някъде, защото излиза всяка сутрин и се връща вечер. Живее сам в цялата къща и никога не съм виждала някой да му идва на гости. Дори не поздравява на улицата.

Лумики погледна Елиза, чиито очи се разшириха.

— Парите сигурно са били за него! Просто са ги хвърлили в грешната градина! Да, той е точно тип, който се забърква в разни незаконни сделки или жертвоприношения на животни, или кой знае какво.

Елиза звучеше почти радостно.

— Това е единият вариант — каза Лумики. — Но не е единственият.

Ако парите са били хвърлени в правилната градина, значи бяха предназначени или за Елиза, или за баща ѝ, или за майка ѝ.

Лумики погледна бегло Елиза — зъбите ѝ бяха почнали да тракат. Приличаше на плюшена играчка, чийто пълнеж се е изсипал и тя трепери от студ. Трудно беше за вярване, че може да се замеси в каквото и да било, свързано с възнаграждение от 30 000 евро. Макар че не се знаеше. Лумики се смяташе за по-добра от околните в разпознаването на лъжците. Елиза не приличаше на лъжкиня. Поне не достатъчно добра, та да я преметне. Бяха я лъгали толкова много пъти, че можеше да усети промяната в тона и изражението, които разкриваха посредствения лъжец.

— И така да е, имам неприятното чувство, че някой си иска парите. Веднага — прошепна Елиза.

Лумики нямаше успокоятелни думи, които да ѝ предложи.

Беше напълно съгласна.

8

Вииво Там потръпна. Не помнеше кога за последен път му е било толкова студено. Опита се да подскача на място, за да се стопли, но скованите мускули на краката му отказаха да съдействат.

Стоеше на пост край пътеката на хълма Пииники едва от час, а вече имаше чувството, че е на предела на издръжливостта си. Беше облечен с дебел анорак, също толкова дебел пуловер отдолу и термошапка, дръпната над ушите, но студът си намираше пролуки през дрехите. Нахлуваше през най-малката дупчица и безпощадно хапеше тялото му, което отчаяно се опитваше да поддържа някаква минимална приемлива температура. Вииво Там реши да се обади. Замръзналите пръсти натискаха непохватно също толкова замръзналите копчета на телефона. Не му и хрумна да свали кожените си ръкавици с подплата. Отне му цели пет минути да избере нужното име от списъка и да натисне зеленото копче за обаждане.

— Е? — дойде очакваният отговор.

— Нито следа. А не мога да стоя тук още дълго. Замръзвам до смърт.

— Потрай — сопна се Борис Соколов и затвори.

Вииво се втренчи в телефона за секунда и стисна зъби. Соколов и Линарт Кас седяха в един бял микробус в далечния край на улицата. Нямаха проблем да издават заповеди, докато си седят на топло и уютно.

Ами ако момичето изобщо не излезеше днес? Ами ако излезеше много по-късно? И тримата знаеха, че не може да стои там часове наред. Някой щеше да забележи микробуса и да заподозре нещо. Да се сети, че никой наоколо не се нуждае от водопроводчик в момента. Смяната на номерата и надписите по микробуса бяха стрували пари и време и никой от тях нямаше желание да стои тук повече, отколкото е необходимо.

Мамка му, мамка му. Бяха сигурни, че кръвта ще бъде достатъчна. Само че тоя тип се оказа с по-здрави нерви, отколкото

мислеха. А сега явно бе решил да вдигне залозите до ниво, което не можеше да си позволи. Всъщност той нищо не можеше да си позволи. Никой от тях не можеше. Дори Соколов, който с удоволствие играеше ролята на големия шеф. Примката около шията си беше примка около шията, дори да беше инкрустирана с диаманти.

Може би финландецът не беше чак толкова привързан към момичето, колкото си бяха мислили. Може би беше се преструвал. Но отвличането на дъщеря му щеше да го отърве от грандоманските му илюзии.

Лумики впери поглед във фидето в купата си, нещо средно между сиво и бежово на цвят. Елиза не беше излъгала, като каза, че не може да готви. Очевидно фризерът бе пълен с ядене, което майка й бе сготвила за нея, но стоплянето му беше „досадна работа“, така че Елиза бе предпочела да яде полуготови спагети. Лумики хапна от меките нишки, които плуваха в соления бульон, и реши да изтърпи. По-точно, слабото, постоянно къркорене на стомаха й реши вместо нея.

Беше безумно гладна. Сутринта бе се превърнала в следобед и Лумики вече не можеше да мисли за нищо друго, освен кога ще се прибере. Когато направеше опит да си тръгне обаче, Елиза й сервираше някакво оправдание, за да я задържи. Наистина се страхуваше да стои сама.

Разговорът им не вървеше. Бяха изредили всичко, свързано с парите. Бяха обсъдили дали са били за мъжа с коженото палто от съседната къща. Елиза беше сигурна, че е така.

— Майка ми и баща ми не може да са замесени в подобно нещо. Ти са честни, почтени граждани.

Лумики смяташе, че не трябва да изключват вероятността парите да са били за някой от родителите на Елиза. Затова я попита с какво се занимава майка й. Оказа се, че работи за козметична фирма и е част от екипа, който движи международните й операции. Не беше голям шеф, но Елиза каза, че печели доста добре.

— Почти половината й време минава в пътуване — каза тя, зареяла поглед през прозореца.

Лумики съзря смесица от раздразнение и копнеж, изписани на лицето ѝ.

— За щастие, татко почти винаги си е вкъщи — продължи Елиза и се усмихна. — Освен последния уикенд, разбира се.

Бащата на Елиза, полицаят.

— Какъв точно полицай е баща ти? — попита Лумики.
Елиза сведе глава, много притеснена.

— В отдел „Наркотици“ е — отвърна тя.

Също като в старата приказка за децата на обущаря и така нататък. Лумики щеше да го сметне за забавно, ако не бе се подразнила толкова от глупостта на Елиза. Дъщеря на полицай от „Наркотици“, която взима дрога. Човек би си помислил, че ще избягва да поема подобни рискове. Лумики не каза нищо, но Елиза разбра мълчанието ѝ съвсем правилно.

— Стига де, взимам само от време на време, за да разпусна! — каза тя отбранително. — Не съм пристрастена или нещо такова. Знам си мярката. А и вече казах, че повече няма да взимам. Отсега нататък съм чиста.

— Може да питаш баща си колко хора в града, които „взимат от време на време, за да разпуснат“, напълно са прецакали живота си. Но не съм дошла, за да ти изнасям лекции за вредата от наркотиците. Дойдох да говорим за парите.

— Не мога да говоря с татко за това, макар че, ако е замесен в нещо незаконно... — започна Елиза и въздъхна за десети път. — Което аз, естествено, не вярвам. Но да кажем, че е замесен. Значи не мога да му вярвам. Може да ме изльже така, както лъже всички други. А и не мога да отида при други полицаи, защото той ми е баща. Дори и да е замесен в нещо, не мога да го предам. Ами ако работи под прикритие? Боже, главата ми ще се пръсне!

— По кое време ще се приbere днес? — попита Лумики.

— След около два часа.

— Вчера нормално ли се държа?

— Така мисля. Но аз толкова внимавах да скрия факта, че е имало купон, както и какво има в дъното на гардероба ми, че сигурно не бих забелязала, дори да беше затанцуval полка, накичен с уши на Мики Маус.

— Внимавай. Говори с него. Не го питай направо, но следи изражението и жестовете му. Хората казват много неща, без да отварят устите си — каза Лумики. — И дръж съседа под око. Ако парите са били за него, със сигурност ще започне да се държи още по-странно, след като не ги е получил.

Елиза я погледна, стана от мястото си и се приближи към нея.

— Благодаря — каза тя и я прегърна.

За изумление на Лумики този път това не ѝ се стори чак толкова неприятно. После Елиза се върна на стола си и продължи да яде супата, всмукувайки спагетите така, че бузите ѝ хълтваха. После изпи бульона от купичката. Изведнъж заприлича на малко момиченце.

— Ще говоря с татко. И ще шпионират съседа. Може да открия някакво съвсем логично обяснение на всичко това. И тогава ще помисля какво ще правя с парите. Туука и Каспър няма да искат да се откажат от своя дял, но аз мога да ги накарам, ако искам — усмихна се Елиза.

В самоувереността ѝ имаше нещо трогателно.

— Още ли те е страх? — попита Лумики.

— Несравнено по-малко отпреди.

— Добре. Тогава ще си вървя.

Елиза пробва физиономия на тъжно кученце, за да промени решението ѝ, но Лумики не поддаде. Стига си е играла на най-добра приятелка. Беше изиграла ролята си.

Навлече палтото си, затегна здраво връзките на кубинките и уви шала около шията си. Посегна за ръкавиците на лавицата над закачалките и после опира за шапката си, но тя бе се плъзнула назад. Застана на пръсти, за да я стигне. Когато дръпна, чу злокобен звук.

— О, не! — възклика Елиза, когато Лумики издърпа полуразплетената шапка. — Отзад има няколко куки, които така и не успяхме да сложим правилно. И аз съм си късала разни неща.

— Е, ще увия шала около главата си — каза Лумики.

— Не, вземи една от моите шапки. Имам много — каза Елиза и без да чака отговор, нахлуши една червена вълнена шапка върху главата на Лумики. — Ще оправя твоята или ще ти изплета нова.

— Супер. Добре. Благодаря.

Лумики постоя в антрето още няколко секунди. Имаше чувството, че трябва да каже още нещо окуражително.

— Пази се — каза тя накрая, след като не успя да измисли нищо друго.

Не я биваше за ролята на съчувстваща приятелка.

— Аха — каза Елиза. — Ако искаш, може да излезеш през задната врата. Предните стъпала понякога стават много хълзгави.

Тя прехапа устни, сякаш ѝ се искаше да добави още нещо. Лумики не попита. Имаше лошо предчувствие, че това не е последното ѝ идване в тази къща. И първото беше се окказало, че е грешка.

Борис Соколов вдигна телефона, преди да прозвучи първият такт от „Човек живее само два пъти“.

— Е?

— Току-що излезе през задната врата. Сега идва по хълма — съобщи Вииво Там.

Соколов кимна бързо на естонеца, седнал до него, и той включи двигателя на микробуса.

— Сигурен ли си, че е същото момиче? — попита Борис.

— Да. Носи същата червена шапка — отвърна Вииво.

— Когато ни видиш да се приближаваме, тичай към нея. Не казвай нищо. Трябва да я приберем от първия опит — каза Борис и затвори.

Той потри замръзналите си ръце, за да ги сгрее. Трябваше да хванат момичето и веднага да го натикат в микробуса. Никой не биваше да вижда. А и колкото по-малко видеше самото момиче, толкова по-добре. Трябваше обаче да внимават. Не биваше да я нараняват. Не че от една-две синини щеше да я заболи кой знае колко. Налагаше се тя да разбере, че не се шегуват.

Заштото наистина не се шегуваха. Може би целите им не бяха точно тези, за които щеше да си помисли тя, но при всички случаи бяха напълно сериозни.

Щом я отвлечаха, щяха да пратят видеозапис на скъпото ѝ татенце по телефона. Това щеше да го отрезви. Щеше да съжали, че се е опитал да изиграе големите момчета. Поне така се надяваше Борис. После онзи щеше да обещае да играе честно оттук нататък. Щеше да се съгласи да забрави за следващото си плащане като жест на добра воля. Щеше да се закълне да направи всичко, което поискат.

Това щеше да бъде достатъчно.

После щяха да пуснат момичето от микробуса и да отидат да сменят номерата и надписите. Доста сериозна инвестиция за едно сплашване, но в случая си струваше. Борис Соколов беше получил инструкции отгоре и оттам му бяха обещали да поемат всички разходи плюс още малко. Не можеха да си позволят да загубят къртицата си. По-важното обаче беше, че той не можеше да си позволи да загуби благоволението на шефа.

Разбира се, момичето щеше да хукне към къщи, за да разкаже на татко как някакви лоши хора са я отвлекли. Баща й щеше да се престори на изненадан и смаян, щеше да я разпитва за подробности и описание и да й обещае, че ще започне разследване и ще хване копелетата.

Не, нямаше да се наложи тя да дава показания в участъка. Достатъчно щеше да е да разкаже на татко. Татко знаеше колко травматизиращо може да бъде подобно преживяване, и нямаше да поиска да измъчва допълнително дъщеря си с разпит пред непознати.

Борис почти се засмя, когато си представи как ще побеснее мъжът, защото не може да каже истината на никого.

Но каквото беше си надробил, това трябваше да сърба.

9

Лумики реши да тръгне по дългия път към къщи през хълма. Искаше да се отърве от главоболието, което бе й причинил парфюмът на Елиза ведно с всички въпроси, останали без отговор. Шапката сякаш бе кисната в същия този парфюм, което никак не й помагаше. И все пак да си тръгне без шапка щеше да е сигурен начин да свърши с измръзнали уши.

Спомни си една случка отпреди година и половина, малко след като се премести в Тампере. Беше дошла да потича на хълма Пииники за първи път. Опиянена от новата си свобода, бе спринтирала нагоре по хълма, към кулата за панорамни гледки с пълна скорост. На върха краката й трепереха, а ароматът на пресни понички, които продаваха в кулата, й закрещя да се отпусне и да се наслади на деня. Защо да не поседне за едно кафе и сладкиш? Само че Лумики продължи да тича надолу покрай кулата, маратонките й меко тупкаха по пътеката. Треперенето спря и радостта от бягането се завърна.

Пътеката я поведе пак нагоре за кратко и изведнъж вляво от нея се откри невероятна гледка към езерото Лихаярви. Далече долу на юг от нея, зад червените тухлени сгради на фабриката „Пииники Трико“, ниското августовско слънце нежно галеше водата. Тя свърна от пътеката към скалите, за да вижда по-добре, и зелените аромати на късното лято я обгърнаха. Заряла поглед към езерото, към остров Ялкасаари и гористите покрайнини на Тампере, на далечния бряг на езерото тя се почувства напълно щастлива. За първи път от много време. Животът й започваше сега. Свободата започваше сега.

В момента щастието и свободата бяха далечен спомен. Лумики се опита да се освободи от мислите си. Те просто се въртяха в кръг. Нямаше решение, нямаше изход.

Всъщност имаше едно решение. Най-простото и очевидното. Да каже всичко на полицията. Без значение какви проблеми ще създаде на Елиза. Или на семейството й. Тези проблеми не бяха нейни. Само че

Елиза ѝ вярваше. Лумики знаеше, че не може да предаде това доверие. Беше в задънена улица.

Тръгна нагоре по пътя, водещ към кулата. Слънцето бе скрито зад облаци. Светлината бе оскъдна. Замръзналите бели клони се протягаха във всички посоки. Зимният хълм изглеждаше като излязъл от книжка с приказки, но сенките между дърветата приличаха на скривалище за най-ловещите създания от същите тези приказки. Страховити форми, хранещи се със страх, които се прокрадваха зад хората и ги дръпваха в снега, към студената и безмълвна смърт. Или още по-лошо — превръщаха ги в живи ледени статуи, неспособни да се движат и да говорят. Вечно живи. Вечно мъртви.

Дъхът на Лумики излизаше на облаци, докато се опитваше да издиша мислите си, да изпразни съзнанието си, за да могат в него да се оформят нови мисли. Почти беше успяла, когато осъзна, че някой върви след нея. Отново. Нямаше нужда да поглежда назад, за да знае, че е права.

Въпреки това погледна. Мъжът, който я следеше, бе дръпнал надолу шапката си и беше вдигнал шала си, за да скрие устата и носа му. Зад мъжа един бял микробус се движеше бавно напред, докато се изравни с него.

Лумики не започна да обмисля положението. Направо се затича и чу как мъжът зад нея също смени скоростта. После и микробусът ускори.

Мразовитият въздух разкъсваше дробовете ѝ, а кубинките ѝ се хълзгаха по заледената пътека. Успя да хвърли кратък поглед назад, колкото да види, че в микробуса има двама мъже. Те също бяха с покрити лица, виждаха се само очите им. Бяха заедно.

Пред нея нямаше никой. Отстрани също. Ако започнеше да пиши, нямаше кой да я чуе.

Лумики побягна по-бързо от всякога. Мъжът зад нея изостана, но микробусът се изравни с нея за секунди. Вратата се отвори и единият от мъжете поsegна към нея и успя да сграбчи нещо. Тя чу как нещо се разпра, когато безопасната игла, с която бе захваната светлоотразителната лента на ръкава ѝ, я разкъса. Метна се настрани, завъртя се и се втурна към гората.

Прескачаše камъни и преспи, криволичеше между дърветата, без да обръща внимание на клонките, които деряха лицето ѝ. Чу как

спирачките на микробуса изсвистяха. Чу как мъжете хукват след нея. Чу виковете, които, предположи, бяха на руски. Знаеше, че изненадата от внезапната смяна на посоката ѝ няма да траеечно. Знаеше, че ако успеят да я обградят, е загубена. Имаше само няколко секунди преднина.

Трябваше да я използва правилно.

Друга възможност нямаше да има.

Вииво Там изруга, когато кракът му отново затъна в снега. Момичето сякаш знаеше как да избягва най-дълбоките преспи. Защастие, следите ѝ показваха накъде тича, макар от време на време да я губеше от поглед.

— Хвани я! — извика Борис някъде отзад.

Сам си я хвани, дебелако, прииска му се да каже. Вииво ускори крачка. Топлината беше започнала бавно да се завръща в мускулите му и способността им да изпълняват заповеди взе да се подобрява. Щеше да хване малката кучка. *Може да бягаш, но няма къде да се скриеш.* Скоро и ти ще започнеш да се уморяваш от тичането в снега. Вииво не беше най-бързият бегач, но бе издръжлив.

В момента не я виждаше. Следите водеха към една осветена пътека. Тя сигурно се надяваше, че някой случаен минувач, излязъл да потича, ще се появи да я спаси. Абсурд. Никой нормален човек не би излязъл да тича при тези температури. Вииво се огледа наляво и надясно.

Момичето го нямаше. Дяволите да го вземат.

После видя нещо червено на пътеката. Шапката на момичето.

Беше паднала, приличаше на сигнална лампа. Бедната малка Червена шапчица. Да остави толкова явен знак на Големия лош вълк не беше много добра идея. Вииво се затича към шапката и извика на другите да побързат.

Момичето не може да се е отдалечило кой знае колко.

Лумики наблюдаваше от един клон, притисната към ствола на дървото как тримата мъже се втурнаха в погрешната посока. Тя бе изтичала на пътеката и после пъргаво бе се изкатерила на дървото,

като се постара да остави възможно най-малко следи. После бе хвърлила шапката колкото можа по-далече на пътеката.

Заблудата беше свършила работа. Само че нямаше да ги заблуди задълго.

Тя пренебрегна болката, която пламна в стъпалата ѝ, когато скочи от дървото, и отново хукна. Сега леденият въздух изтезаваше не само дробовете, но и ушите ѝ. Само че тя почти не го усещаше.

Да бърза. Да бяга. Обратно на пътя, където беше паркиран микробусът. Отстрани пише „Мякинен ХВАК“. Лумики бе готова да се обзаложи, че никой от мъжете не се казва Мякинен. Тя запамети номера, макар да подозираше, че от това няма да има полза.

Сърцето ѝ думкаше в ушите.

Слезе от хълма и стъпи пак на улица „Пииники“. Появиха се коли и хора. Фаровете на един приближаващ автобус ѝ се сториха най-красивото нещо, което някога бевиждала. Лумики взе да маха на автобуса отдалеч и шофьорът я съжали, щом я видя как тича през снега, затова спря преди спирката. Задъхана, тя се качи, купи си билет и седна на най-близката седалка.

Краката ѝ трепереха. Когато в изтормозените ѝ от студа дробове започна да нахлува топъл въздух, тялото ѝ се разтърси от неконтролируема кашлица.

Възрастната дама, седнала срещу нея, я изгледа съчувствено, но и неодобрително.

— Хубаво е да се носи шапка в това време, девойче — каза тя. — Иначе можеш да намериш смъртта си.

В отговор Лумики се закашля. Чувствителността започна да се възвръща в ушите ѝ като щипещ сърбеж. Притисна ръце към тях, за да им предаде топлината от дланите си. Какво, по дяволите, беше станало току-що? Защо някой се беше опитал да я отвлече? Ако беше опит за изнасилване, ѝ се струваше странно мъжете да я преследват чак толкова упорито. Сигурно имаше връзка с парите. Само че за какво им беше Лумики, която бе просто случаен минувач без късмет?

— Най-добре вълнена шапка — продължаваше проповедта си възрастната жена.

Шапката. Червената плетена шапка. В този момент Лумики осъзна, че мъжете изобщо не бяха преследвали нея. Бяха преследвали момиче с червена шапка. И чия беше червената шапка? Именно.

Трябващо им Елиза. Разбира се. Това звучеше напълно логично. За нещастие обаче, значеше и че вече няма съмнение: парите бяха хвърлени в правилната градина. Преследването на момиче, за което преследвачите смятаха, че е Елиза, го потвърди.

Лумики се замисли какво щеше да стане, ако Елиза бе излязла от къщата с червената шапка на главата. Прозрението я удари в корема. Елиза нямаше да успее да избяга. Щеше сега да е в онзи микробус — безпомощна, затворена, оставена на милостта на похитителите си. Лумики бързо извади телефона си и написа съобщение на Елиза.

Каквото и да правиш, не излизай от къщи. Заключи
вратите. Не пускай непознати.

10

Имало едно време едно момиче, което не се страхувало.

Момичето тичало така, както тичат хората, които не се боят, че ще паднат. Малките му силни, пъргави крачета летели над камъните и дънерите. По стъпалата си усещало мекия мъх, затопления от слънцето пясък, бодливите борови иглички, росната трева. Вярвало, че краката му ще го отнесат навсякъде, където поискан да отиде.

Момичето се смеело, както се смеят хората, които още не са познали унижението. Смехът му изригвал дълбоко от корема. Изпълвал гърдите му, бълбукал в гърлото и кипял по езика му. Накрая излитал от устата му, издигал се във въздуха и се пръскал сред ябълковите цветове по дърветата. Смехът му стоплял и озарявал всичко, което го заобикаляло. Често свършвал с хълциане, но това нямало значение, защото хълциането още повече го разсмивало.

Момичето се доверявало, както се доверяват хората, под чиито крака земята никога не се е изпъзвала, които никой не е предавал. То висяло надолу с главата и вярвало, че няма да падне.

Имало едно време едно момиче, което се научило да се страхува.

Приказките не започват така. Така започват други, по-мрачни истории.

Сряда, 2 март

Лумики отново беше малка. Беше на девет години. Или на десет. Или на дванайсет. В онзи ад годините се сливаха, смесваха се и се преплитаха в единна, черна, неопределима маса. Да си спомни точно какво се е случило и кога беше невъзможно. Да различи кошмара от реалността.

Едно нещо обаче помнеше. Никога не бе се страхувала без причина.

Лумики се сви на кълбо, за да стане възможно най-малка, и се заслуша. Знаеше как да се вмести в невероятно тесни пространства. Можеше да се вмести в шкаф. Можеше да се вмести в тъмните, затрупани с вещи ъгли на килери. Можеше да се вмести в пространства, където никой не си и помисляше да я търси. Можеше да стои толкова тихо, че в сравнение с нея нормалното дишане би прозвучало като парен чук.

Носът ѝ течеше. Тя го остави да тече, превъзмогвайки силния подтик да подсмръкне или да се избърше в ръкава си. По устните ѝ потече тънка, водниста нишка секрет. Тя не ги облиза. Секретът продължи да тече надолу към челюстта ѝ, после капна на коляното ѝ. Това нямаше значение. Джинсите ѝ така или иначе вече бяха мръсни. Майка ѝ щеше да се чуди защо. Майка ѝ щеше да се чуди, а тя щеше да си мълчи.

Имаше неща, за които бе по-добре да не се говори.

Имаше неща, които само ставаха по-страшни, ако се изкажеха на глас.

Лумики слушаше. Чу приближаващите стъпки. Съредоточи се върху тях, за да остане спокойна. Ако дадеше власт на страхът, щеше да ѝ бъде невъзможно да продължи да седи безшумно. Затвори очи и си помисли за недокоснат, прясно навалял сняг. Представи си синкав здрач. Представи си заек, който тича през снега и оставя идеални, подредени следи. Две кръгчета, едното пред другото, после две продълговати форми една до друга. Следите успокоиха нервите ѝ.

Нищо лошо не може да се случи, след като заекът претича през снега.

Нищо лошо не може да се случи, след като на небето изгреят звездите.

Нищо лошо не може да се случи с уютната хижса на няколко крачки и ярко грейналата лампа на верандата.

Лумики продължи да слуша как стъпките се отдалечават. Задиша малко по-свободно.

Беше успяла да остане скрита. Не я бяха намерили.

Какво ли бе чувството да не се страхуваш всеки ден?

Лумики не се събуди внезапно. Изплува от съня бавно, усещайки как ръцете и краката ѝ растат, как тялото ѝ се променя от детско в женско, как се разгъва кълбото, в което беше се свила. Прие годините, които я деляха от Лумики от сънищата. Вече не беше малка. Беше на седемнайсет. И вече много отдавна не беше ѝ се налагало да се страхува всеки ден.

Само дето отново се страхуваше. Защото беше се намесила в чужди работи.

Елиза бе ѝ звъняла цяла нощ, изпаднала в истерия, подскачаща при всяко изскърцване в студената къща, отчаяно чакаща да чуе успокоятелните ѝ думи. Беше изпаднала в паника, след като баща ѝ не се прибра тогава, когато бе казал. При един от среднощните разговори Елиза внезапно бе изпищяла. После Лумики я чу как тича нанякъде, как зад нея се тряска врата и се превърта ключът в ключалката.

— Някой току-що влезе в къщата — изплака Елиза в телефона.

— Добре. Ти къде си?

— Заключих се в банята.

Лумики сама се досети, от звуците. Очевидно Елиза нямаше представа как да се движи безшумно. Никога не беше ѝ се налагало да се научи. Ако в къщата беше влязъл професионален убиец, шумът, който тя вдигаше, щеше да го отведе право до нея. А и заключената баня бе може би най-лошото скривалище. В банята тя беше като плик с пуканки в микровълнова печка. Отваряш плика и изяждаш съдържанието. Само трябва да отвориш вратичката, за да го извадиш.

— Този някой разби ли вратата? — попита Лумики.

— Не, отвори с ключ.

На Лумики беше ѝ се дощяло веднага да затвори, вместо да изчака следващото изречение на Елиза, което беше повече от предвидимо дори без да си отвори устата.

— Хм. Може да е баща ми. Да, вика ме от долния етаж — бе прошепнала Елиза.

А стига бе.

— Хубаво. Ще затварям — бе казала твърдо Лумики.

— Недей! Тоест, първо ми обещай, че утре пак ще дойдеш. Не мога да стоя тук сама и не мога да отида никъде другаде.

В гласа на Елиза бе прозвучала неочеквана сила.

Лумики искаше да откаже. Искаше да приключи с цялата тази бъркотия, докато има възможност. Преследвачите ѝ не бяха я огледали добре. Можеше да измие ръцете си от цялата работа. Всъщност те все още не бяха изцапани. Не тя беше тази, която с две ръце бе бръкнала в торба, пълна с окървавени банкноти.

Идваше ѝ да започне да удря главата си в стената, след като приключи разговора. Беше се предала и бе обещала на Елиза, че ще отиде. Пак.

Борис Соколов потропваше с пръсти по чашата си с бира. Бирата беше дегазирана и имаше отвратителен вкус. Съвсем подхождаше на настроението му. Първите миролюбиви червеи бяха изпълзели от дупките си и вече седяха в оскъдно осветеното заведение, на обичайните си маси. Борис бе взел сепаре за себе си и за естонците. По всичко личеше, че никой не си е направил труда да избърше масата след нощната смяна. Пък и защо да се занимават? И мръсната маса подхождаше на настроението му.

Бяха оплескали нещата. Бяха я свършили по руски, както биха казали финландците, седнали около обичайните си маси, и този път Борис не би могъл да спори. Наложи се да зарежат плана с отвличането. Имаха един опит, една възможност — и я пропиляха. Борис бе получил кратко съобщение, че трябва да се справи с положението. Отговорността беше лично негова.

Сега трябваше да измисли друг начин да сплаши онзи и да го вкара в пътя.

— Ами ако не знае, че Наталия е мъртва? — попита Вииво Там и отпи солидна гълтка от чашата си.

— Трябва да знае. Чия друга кръв може да си помисли, че е по парите? — отвърна с въпрос Борис.

Вииво сви рамене. Линарт Каск мълчеше. Борис понякога подозираше, че Линарт е още по-тъп, отколкото изглежда.

Борис обмисли думите на Вииво. Дали в тях имаше нещичко? Ами ако ченгето наистина не разбираше, че любимата му Наталия е труп? Наталия може да не му е казала за плана си да открадне парите. В момента ченгето можеше просто да е раздразнено, че трябва да се занимава с купчина изцапани pari. Може би затова твърдеше, че не ги е получил.

Борис мислеше, че двамата с Наталия наистина са привързани един към друг. Беше сигурен, че заедно са направили плана й за бягство. Вероятно бе подценил способността на Наталия сама да взима решения. Тя може би най-сетне бе осъзнала, че не е разумно да се предоверява и че никой няма да я спаси. На някакво ниво Борис разбираше решението й.

Не беше й го казвал, но понякога я приемаше като дъщерята, която никога не бе имал. Една малка част от него бе искала тя да успее да избяга. Но друга, по-голяма част, осъзнаваше мащаба на проблемите, които щеше да си създаде, ако го допуснеше. Затова бе се наложило да пренебрегне чувствата си и да мисли за Наталия, тичаща през градината, като за заек. Обикновена напаст. Едва тогава бе успял да дръпне спусъка.

Ала дори ченгето да не знаеше за плана на Наталия, това не променяше настоящия им проблем. Че той се опитваше да им играе номера. На това трябваше да сложат край, и то бързо.

Ровенето в календара на телефона бе начинът, по който Борис успокояваше нервите си. Обикновено вършеше работа. Сега му хрумна идея.

— Мисля, че Наталия ще прати на нашия полицай покана за парти, и то скоро — каза той с усмивка.

Естонците го погледнаха изумени. Кретени. Борис имаше чувството, че е единственият с мозък в тройката. За щастие, качествен мозък. Той заряза остатъка от помията в чашата си и отиде на бара да си поръча двойно уиски. Беше си го заслужил.

Лумики за малко да се обърне и да си тръгне, щом видя двата цифта обувки в антрето. Едните — номер 41, другите — 43. Мъжки

обувки. Не си спомняше да се е съгласява да присъства на тайна среща на клуб „Сърдитко, Сънливко и Глупи“.

— Хайде още веднъж да ми обясниш какво точно правя тук, след като очевидно и Туука, и Каспър са при теб — каза Лумики на Елиза, която гледаше в обувките си засрамена.

Крака, обути с чорапи на розови и черни райета, разбира се.

— Ами, разбираш ли... ти си единствената, която знае как да оправи нещата. Понеже си толкова умна — каза Елиза.

Ласкателният, мазен глас и сладникавата усмивка постигнаха обратен ефект. Лумики нахлузи кубинките си.

— Мислех, че идвам, защото се страхуваш и си сама, не просто защото си настояла да дойда. А защото не можеш да стоиш сама. Е, в момента очевидно не си сама. Това е. Мога да си вървя.

Елиза се вмъкна между Лумики и вратата.

— Не можеш да си тръгнеш. Туука и Каспър влязоха, без да ги каня, след като разбраха, че не съм на училище. Не ми повярваха, когато им казах, че имам мигрена. Не мога да се справя без теб — каза умолително Елиза.

Пръстите на Лумики се стегнаха около връзките на кубинките за няколко секунди.

Беше си обещала вече никога да не се страхува. Но в онзи момент бе мислила само за себе си. Не беше ѝ хрумвало, че може да се страхува за някой друг. Ако си тръгнеше сега и затвореше вратата след себе си, щеше да се измъкне от всичко това. Но нямаше да се отърве от страха. Можеше да спре да обръща внимание на обажданията и съобщенията на Елиза. Можеше да смени телефона си. Можеше да я избягва в училище. Можеше да се отнася с нея като с празно пространство.

Не можеше обаче да спре да мисли. Не можеше да спре да си представя какво би могло да се случи с Елиза и дали мъжете, които я преследваха вчера, щяха най-сетне да я хванат. Страхуваше се за Елиза. Не искаше да се чувства така.

Лумики знаеше, че е нагазила и с двата крака до над кубинките. Оттук нататък бе все едно дали ще затъне до коленете, до кръста, или до шията.

Накисната в кашата. Затънала в лайната. Несвободна. Лумики мразеше това. Ала нямаше какво да стори.

С дълбока въздишка тя отново взе да се събува.

— Ще остана. Но имай предвид, че ако Туука се опита да ми се прави на тежкар, моментално ще се обадя на полицията и ще ви хвърля на вълците.

Елиза запляска радостно с ръце. Лумики имаше чувството, че слуша погребална камбана.

11

— Научи ли нещо от баща си снощи? — попита Туука Елиза, която тъкмо беше им поднесла големи чаши с кока-кола в хола.

Каспър бе поискал в неговата да има „нещо сладичко“, но изражението на Елиза набързо бе заличило широката му усмивка.

Лумики погледна Туука. Елиза явно бе казала всичко на момчетата. Дрънкало. Но може би така беше по-добре. Разговорът щеше да върви по-лесно, ако всички разполагаха с една и съща информация.

— Мозъкът ми едва функционираше, толкова бях се стреснала от онези, които преследвали Лумики. Тоест преследвали нея, но я мислели за мен. В такова състояние бях, че едва успях да си удържа устата затворена, да не говорим да му прилагам хитри техники за разпит.

Елиза остави подноса с чашите с кола на масата. Ледените кубчета подрънкваха. Изглеждаше още по-umorена от вчера. Сенките под очите ѝ бяха още по-тъмни, косата ѝ не беше мита и не носеше грим. Приличаше на петно върху чистата ленена тапицерия на мебелите в стилния хол, на леке върху дизайнерските произведения на мебелни къщи като „Бокняс“ и „Артек“. От тавана висеше объл полилей, изработен от тънки дървени лентички. Скандинавски линии, елегантна функционалност, всичко това — на определена цена.

Лумики за пореден път се почуди как успяват да си позволяят всичко това със заплатите на полицай и агент по продажбите. Никой в полицията не се къпеше в пари, а и заплатата на Елизината майка едва ли бе астрономическа. Наследство? Вероятно.

А може би всичко това имаше нещо общо с една найлонова торба, пълна с окървавени банкноти.

— Така. Сега да проверим компютрите на вашите — каза Каспър със самоувереността на амбициозен дребен престъпник.

— Майка ми взе лаптопа си, когато замина, но компютърът на татко е в кабинета му. Само че не знам...

Елиза не успя да довърши — Каспър вече беше тръгнал към кабинета.

— Аз ще проверя компютъра. Вие прегледайте папките и каквото друго намерите.

Лумики, Туука и Елиза влязоха в кабинета след него.

— Това не е ли малко незаконно? — попита Елиза и започна да рови из чекмеджетата на бащиното си бюро.

— Не си спомням досега законността на това или онова да ти е пречила — засмя се Туука.

Елиза въздъхна.

— А може би е трябало.

Лумики бе съгласна, но не го каза. Вместо това изказа друг проблем.

— Тук няма да намерим нищо за работата на баща ти. Сигурно в полицията имат суперстроги правила какво може и не може да се изнася от участъка. Най-вероятно не може да изнася нищо. Това е домашен компютър. Работните му документи ще са в участъка.

— Вярно. Как не се сетих?

— Хайде въпреки това да поровим — настоя Туука. — Няма начин да държи нещо, свързано с престъпления, които е извършил, на работа. Там е пълно с шпиони.

Смръщените вежди на Елиза стопиха усмивката на Туука до онази лека извивка нагоре в ъгълчето на устата. Продължиха да търсят в мълчание, без резултат. Кабинетът разкриваше само един много организиран баща, който пазеше данъчните си декларации, застрахователните полици и сметките в идеален ред и в папките на чийто компютър нямаше нищо уличаващо.

— Дори не влиза в порно сайтове — измърмори нетърпеливо Каспър.

— Пфу! Естествено, че не влиза — Елиза потръпна.

— Ти обаче влизаш — изкикоти се Туука. — Достатъчно съм ровил из компютъра ти и знам.

— Веднъж може би, когато една приятелка ми прати линк и аз щракнах върху него, без да мисля — възрази Елиза.

Лумики не издържаше на безсмислената размяна на реплики. Най-много я дразнеше гласът на Елиза, който в присъствието на момчетата стана писклив, и думите ѝ, които ставаха все по-глупави.

Познаваше това явление. В прогимназията имаше възможността да го наблюдава напълно объркана. След лятната ваканция между шести и седми клас някои от момичетата се държаха така, сякаш бяха изгубили половината си мозък в някое езеро. Момичета, които преди бяха умни, сега изведнъж не можеха да се справят и с най-елементарна математика или да пробягат сто метра, без да започнат да се оплакват, че „ще умрат“.

„Честно, направо ще умра!“, нареджаха пискливо, отново и отново, понякога с вълнение, друг път с престорена безпомощност. Гrimираха очите си и дъвчеха дъвка. На Лумики ѝ отне известно време, докато разбере, че всичко това е предназначено за момчетата и поведението им сигнализира, че са малки, сладки и безопасни. И секси по правилния начин за определени момчета.

Смаляваха се и съзнателно затъпяваха, за да накарат най-хубавите момчета в класа да се чувстват по-умни и по-силни. Лумики винаги бе се питала как така момчетата не виждат, че всичко е театър. Не им ли се струваше унизително, че момичетата смятат за нужно да се преструват само за да се чувстват те по-съвършени? Някои виждаха зад преструквата, но театърът така или иначе не беше за тях. Те бяха прекалено умни, за да са секси.

По някаква причина интелигентността не се смяташе за секси в прогимназията. Онези, които се стараеха да са секси, отбягваха интелигентността като чума. Умен беше синоним на скучен, дразнещ, досаден и ако не на грозен, то със сигурност на нищо особено.

Лумики си мислеше, че нещата ще се променят в гимназията. Донякъде се промениха, но не изцяло. Започна да вижда как дори зрели жени, постигнали много, се правеха на глупави в компанията на мъже. Беше срамна картишка. Сега се надяваше, че Елиза просто е все още с единия крак в осми клас и затова се държи така, а не заради никаква вродена особеност или стереотипно мислене.

— Дай да погледна компютъра за секунда — каза Лумики на Каспър.

Каспър я изгледа със съмнение.

— Тук няма нищо — каза той.

— Въпреки това искам да погледна — настоя спокойно Лумики.

— Понякога машините изяждат много повече, отколкото се вижда на повърхността.

— Ооо, значи нашият супердетектив е и шибан компютърен гений — подигра се Туука.

— Да, аз съм тайната незаконна дъщеря на Еркюл Поаро и Лисбет Саландер^[1] — отвърна Лумики, без да трепне, и седна пред компютъра, на мястото, което Каспър току-що бе освободил с драматична рязкост.

Тримата застанаха зад нея, за да гледат. Лумики мразеше да я гледат.

— Значи се казваш Лумики Поасандер, а? — попита Каспър, опитвайки да продължи шагата ѝ.

Никой не се засмя.

— Лумики, Лумики.

Каспър, сякаш пробваше името на вкус, провлачаваше всяка сричка.

— Сигурно ти казват иначе на галено — каза накрая.

— Не — отвърна Лумики, без да се обръща.

— Луми?

— Не.

— Мики?

— Ти сериозно ли?

— Добре де, не. Ами Снежанка?

Лумики бутна стола назад толкова внезапно, че облегалката бълсна Каспър и се завъртя.

— Ох! Внимавай! — Каспър разтри коляното си, раздразнен.

— Споко. Може да ми отнеме известно време — каза Лумики и хвърли многозначителен поглед на Елиза.

За щастие, тя все още ползваше мозъка си от време на време.

— Хайде да си допием колата в хола — каза Елиза. — Викни, ако откриеш нещо.

Лумики кимна и се завъртя обратно към монитора. След малко чу вратата на кабинета да се затваря. Благословена тишина.

Трябваше да действа бързо. Нямаше начин тишината да продължи много дълго.

[1] Главна героиня в трилогията Милениум на шведския писател Стив Ларсон, гениален хакер и самоук детектив. — Б.пр. ↑

12

Терхо Вайсайнен обърна яката си нагоре и дръпна зеления шал, който дъщеря му бе оплела, пред устата си. Студът заби ноктите си във всяко открито местенце кожа в момента, в който той пристъпи навън. Помисли си да се прибере в Пииники с кола, но после размисли и реши да повърви. Може би студът щеше да стимулира мозъка му, който напоследък бе станал неприемливо муден.

Два въпроса тревожеха Терхо.

Къде бяха парите му?

Къде беше Наталия?

И най-сетне, правилно ли бяха степенувани по важност тези въпроси?

Разбира се, че не, но Наталия понякога замъркваше за няколко дни, понякога дори за няколко седмици. Невинаги имаше време да отговаря на обажданията и имейлите му. Беше свикнал. Тоест изчезването ѝ засега не беше важно. Важно беше, че Борис Соколов на практика беше посегнал през телефона, за да го стисне за гърлото, когато той бе се обадил да пита за парите. Соколов беше казал, че парите са доставени.

Само че това не беше вярно.

Или Соколов го лъжеше, или естонците лъжеха Соколов. Второто беше по-вероятно. Терхо дори беше изненадан, че толкова дълго бяха работили за него, без да бъркнат в кацата с меда. Отдаде тази дисциплина на факта, че естонците са виждали как Соколов се разправя с предателите. Никой не искаше да изпита на гърба си представата му за справедливост. А и като останалите Соколов получаваше наредждания отгоре. Йерархията на властта и страхът държеше всички в релсите.

Досега. Сега някой беше решил да се облажи.

На Терхо не му се нравеше мисълта, че една система, която досега бе работила толкова добре, е на път да се разпадне. Беше изпълнявал собствената си роля, без да подлага на съмнение

механизма. От самото начало бе в играта заради парите и все още имаше нужда от тях. Ако притокът на кеш пресъхнеше, нямаше да има много възможности. Не беше си създал предпазна мрежа за бъдещето, макар да знаеше, че би трябало да го направи. Спестяванията му бяха мизерни. Разбира се, винаги можеше да си отмъсти, като разкрие Соколов и компания, но ако го направеше, щеше да разкрие и себе си. След това всичко щеше да рухне.

Не можеше да допусне това да се случи.

Тъй като преговорите със Соколов не бяха довели до никакъв резултат, щеше да се наложи да опита да се договори направо с Бялата мечка. Нямаше да е лесна работа. Бялата мечка играеше по собствени правила и когато ходът на играта спреше да му харесва, просто изхвърляше останалите играчи.

Терхо вървеше покрай магистрала „Тампере“ и се проклинаше за решението си да се замеси в системата.

Тя беше не само незаконна, но и неморална. Оставаше си такава без значение колко сутрини бе прекарал с поглед, зареян през прозореца, докато жена му и дъщеря му спяха, опитвайки да се убеди, че това положение си има и предимства. И за полицията, и за обществото. От Соколов бе получил информация, позволила на него и на колегите му да хванат безброй дилъри и трафиканти. Бяха прочистили подземния свят на Тампере така добре, че отделът му да получи похвала от най-високо правителствено ниво. Терхо бе си напомнял за това, докато гледаше как съседите му се събуждат. Само че слънцето, което бавно изплуваше на небето, се подиграваше на самоизмамата му. Налагаше му се да отмести поглед от небесното светило, да долее мляко в кафето си и да гледа в друга посока, за да продължи да се самозалъгва.

Тогава, преди години, да приеме отправеното му предложение му се бе сторило като единствения възможен изход. Над главата му висяха комарджийски дългове и неплатени заеми. По онова време неусетно беше се спуснал по спиралата на хазарта. Отначало залагаше, за да си почива, за да прочисти главата си след някой тежък работен ден, но малко по малко залагането се превърна в пристрастеност. Електронният хазарт беше просто прекалено достъпен. А се налагаше да играе за пари, за да се чувства пълноценен, за да си набави притока на адреналин, от който се нуждаеше. В същото време обаче у дома го

чакаше съпруга със скъпи вкусове, а по онова време все още бе решен да ѝ осигури най-доброто, което светът предлагаше. Чакаше го, разбира се, и дъщеря му, която обичаше повече, отколкото бе смятал за възможно.

Така че бе се съгласил и заради Елиза. Всичко, което беше направил, бе и заради нея. За да не се налага никога да се срамува от дома си или от дрехите си. И за да не се чуди дали могат да си позволяят всичко, което искат. Когато Терхо бе тийнейджър, твърде често му се беше налагало да лъже, че джинсите, купени от магазин за стоки втора ръка, са нови или че палтото, доизносвано след братовчед му, е купено в чужбина. Доходът им на типично семейство от средната класа се изливаше в гърлото на баща му. Терхо толкова се срамуваше, че реши никога да не близва алкохол, и започна работа в отдел „Наркотици“, тъй като нямаше как да се бори със смъртоносната droga, която се наричаше алкохол.

Въпреки всичко склонността към пристрастване явно бе се предала от бащата на сина. Нуждата от стимулация, бърза, без мисъл. Но Терхо се грижеше хазартният му навик да не пречи на семейния му живот. Това беше неговият личен, интимен порок. С течение на времето дори бе успял да намали залаганията в сравнение с най-лошите си години, но това съвсем не значеше, че може да живее без редовната си ударна доза адреналин.

През последната година една от основните причини да продължи да съдейства на Соколов бе Наталия. Независимо, че беше много по-млада, той бе се влюбил безпаметно, до ушите, като тийнейджър. От самото начало знаеше, че това е лудост, че е безумно, безнадеждно и опасно, но не можеше да устои на усмивката ѝ и на големите невинни очи, които бяха видели много повече, отколкото човек би предположил. Още тогава скърбеше, задето в някакъв момент ще му се наложи да се раздели с нея, да се лиши от коприненомеката ѝ кожа и трапчинките на бузите. Беше неизбежно. Бръзката не можеше да продължи, освен ако не бе готов да пожертва брака, семейството и кариерата си за нея. Той не беше готов за това, макар в интимни моменти да беше ѝ казвал, че ще напусне жена си и ще започне нов живот с нея. Обещания на влюбен мъж, които не би могъл да спази. Наталия разбираше. Тя беше умна млада жена, по-умна, отколкото изглеждаше.

И все пак Терхо искаше да уреди живота ѝ. Поне това ѝ дължеше. Искаше Наталия да живее по-добре и да не ѝ се налага да работи за Соколов. Терхо не знаеше как ще го постигне, но бе сигурен, че ще измисли нещо. Това бе другата причина, поради която системата не можеше да рухне точно сега само защото естонците не бяха успели да удържат ръцете си далече от парите. В парка откъм езерото духаше болезнено студен вятър, който го накара да съжалява, че не си е тръгнал с кола. Дори безупречната топлоизолационна технология, вложена в якето му „Хагльоф“, не можеше да съперничи на безумно студената зима.

Една среща беше отменена, поради което той се оказа с един свободен час. Беше решил да го използва, за да се отбие вкъщи и да сготви обяд за себе си и Елиза, която имаше мигрена или някакво женско неразположение. Или пък просто страдаше от добрия стар мързел. Дъщеря му беше сладка, харесвала и най-скъпото нещо за него на този свят, но определено не притежаваше най-острия ум. Може би гимназията не беше за нея в края на краищата.

Терхо обмисли плана си.

Щеше да се наложи да се свърже с Бялата мечка. Единственият начин за това беше чрез имейл, който трябваше задължително да изпрати от домашния си компютър, защото не искаше да рискува със служебния или с телефона си.

Тъкмо щеше да прати и на Наталия още един имейл и да я попита защо не отговаря на първия. Толкова му липсваше. Копнежът по нея смрази костите му по-дълбоко и от хапещия вятър.

Кафяви очи. Светлоруса коса с бегъл намек за тъмни корени. Тук-там по-светли кичури. Изкуствени. Тънки, оскубани вежди. Устни, които може и да бяха подобрявани, но може и да бяха естествено пухкави.

Възраст: някъде между седемнайсет и двайсет и пет.

На повечето снимки тя заемаше сериозна поза, с леко разтворени устни. На една обаче се усмихваше, показваше трапчинките си. Когато се усмихваше, изглеждаше по-млада и по-сърдечна. На същата снимка редом с нея имаше мъж на средна възраст, със същия нос като на Елиза. Жената бе облечена със скъпи дрехи, които заявяваха на висок

глас точно колко са скъпи. Имаше още една снимка на двойката, в близък план, вероятно направена от единия от двамата с камера на телефон, на която се целуваха и се смееха. Изглеждаха неприлично щастливи.

Лумики се почувства като воайор, докато гледаше снимките, скрити доста неумело в компютъра. Преди да ги открие, вече бе успяла да намери потребител и парола за един анонимен имейл акаунт. Само че всички папки бяха празни. Бащата на Елиза или не ползваше акаунта, или — което бе по-вероятно — винаги триеше писмата, след като ги прочетеши.

— Елиза! — извика Лумики.

Елиза се приближи към вратата. За щастие, Туука и Каспър бяха решили да си поиграйт на Wii-то в хола.

— Би ли затворила вратата, моля? — каза Лумики и Елиза го направи.

После Лумики продължи:

— Предполагам, че жената на тези снимки не е майка ти.

13

Елиза обви ръце около тялото си. Изведнъж ѝ стана студено. Искаше да затвори очи и да не вижда снимките, но и това нямаше да помогне. Образите им бяха прониали мозъка ѝ дълбоко и щяха да продължат да се проектират на вътрешния ѝ еcran вечерта, когато затвореше очи и се опиташе да заспи.

Как е могъл татко да ѝ причини подобно нещо? И на майка ѝ?

Елиза не беше глупава. Отдавна знаеше, че отношенията между родителите ѝ не са щастливи в романтичния смисъл на думата и все още са заедно най-вече по навик и защото така им е удобно. И все пак ѝ се струваше немислимо, че баща ѝ бе изневерявал на майка ѝ. Татко не беше такъв. Татко беше честен, почтен и на него можеше да се разчита. Татко беше типът мъж, който първо би се развел, преди да започне нова връзка. Между другото, Елиза не беше толкова сигурна за майка си. Нямаше да се учуди, ако разбереше, че майка ѝ невинаги прекарва нощите сама по време на многобройните си командировки. Беше не просто правдоподобно, а доста вероятно.

Но не и татко. И то с по-млада жена, почти на възрастта на Елиза. От самата представа за това ѝ призляваше. По-лоши от връзката бяха тайната, лъжите и липсата на доверие. Ако изобщо имаше връзка. Може да беше просто... Но тогава защо татко ще пази снимките в компютъра си? Сигурно бяха важни за него, щом бе поискал да ги гледа отново и отново.

— Може би...

Елиза чу гласа на Лумики като в просъници. Ами ако всичко това бе просто сън и тя можеше да се събуди... сега... веднага!

Изведнъж вратата се отвори и в стаята нахлуха Туука и Каспър.

— За никакви адски важни момичешки неща ли говорите, или компютърният гений успя да открие нещо? Юхууу!

Лумики се почувства неловко, когато тримата пак се скучиха зад гърба ѝ, за да разгледат снимките. Най-лошото бе, че усещаше и неловкостта на Елиза, без дори да се обърне.

— Сигурно е просто... или, знам ли, татко може просто... — заговори тя, опитвайки отчаяно да намери някакво обяснение.

— Очевидно е — каза Каспър. — Баща ти движи с някакво младо маце.

Мислите на всички, изказани на глас. Вероятно не дума, но дума, но със същия смисъл.

— Може да има и друго обяснение за снимките — неуверено каза Елиза.

Лумики разбра по гласа ѝ — тя знаеше, че Каспър е прав.

— На бас, че има нещо общо с парите — каза Туука. — Невъзможно е две такива тайни наведнъж да са съвпадение.

— Но как? — попита Елиза.

— Не ви ли прилича на рускиня? — попита Каспър. — Може да е ку... извинете, проститутка. Може баща ти да е замесен в бизнеса съсекс услуги.

Елиза поклати глава. Лумики я погледна и установи, че е на ръба да се разплачне.

— Или може би... — сега бе ред на Туука да развива теории.

Точно тогава обаче компютърът изписука — беше пристигнал нов имейл. Лумики бе оставила анонимния акаунт отворен, в случай че се получи нещо интересно. Право в десетката.

Подателят също използваше анонимен акаунт. Името „Красива роза“ и известният домейн не разкриваха кой знае какво. Лумики прочете съобщението на глас. Беше на английски.

Любов моя,

Наложи се да направя нов имейл адрес. Просто за всеки случай. Бялата мечка организира парти в петък. Иска да дойдеш. Аз също. В 8 часа ще дойде да те вземе черна кола. Понеже темата на партито е приказна и понеже знам какво харесваш, ще дойда маскирана като Снежната кралица. Имам да ти казвам нещо важно.

Целувки, Н.

P.S. Моля те, изтрий това веднага щом го прочетеш.
Трябва много да внимаваме.

Туука, Каспър и Елиза размениха погледи.

— Какво, по дяволите, значи това? — попита Елиза.

— Бяла мечка, Бяла мечка... — измърмори Каспър. — О, боже. Бялата мечка. Баща ти току-що получи покана за парти на Бялата мечка.

— Къде? Чие парти?

— На Бялата мечка! — почти извика Каспър. — Той е жива легенда. Тоест не че знам кой знае колко, освен че е суперголяма клечка и всички го уважават. Чувал съм, че движи всякакви видове законен и незаконен бизнес и общо взето, никой не знае как изглежда. Носят се безумни слухове за тия партита. Казват, че има някакво шантаво имеение или замък, където организира най-яките купони. Всички ходят. Тоест всички богати и известни.

— Как е истинското име на Бялата мечка? — попита Лумики.

Каспър я изгледа развеселен.

— Откъде да знам? Само доверените му хора знаят такива работи.

— Значи е какво, шеф на някаква мафия ли? — Елиза инстинктивно бе заговорила по-тихо.

Каспър разпери ръце.

— Е, съмнявам се, че би искал ченгетата да знаят всичко за всичките му бизнеси. Но какво знам аз? Той е толкова богат и хитър, че никога не го хващат. Той никога не цапа ръцете си.

— А ти откъде знаеш толкова много? — попита Туука.

На устните на Каспър изплува доволна усмивка. Лумики направо видя как Каспър си мисли, че се е показал като нещо повече от тях.

— Имам си източници. Когато си прекарваш времето по улиците, чуваш разни работи. И не се хабете да ме питате повече. Давам ви хапчета и информация. Това ви стига.

Докато останалите си говореха, Лумики преписа текста на имейла дума по дума на лист хартия и го прибра в джоба на джинсите си.

— Както и да е, трябва да изтрием имейла — каза тя. — За беда, се вижда, че е бил отварян, и баща ти ще разбере, че някой е влизал в акаунта му.

Лумики се приготви да трне.

Пръстите на Терхо Вайсайнен бяха замръзнали до кокал, макар ръкавиците му да бяха на „Уиндстопер“, с няколко специални пласта за изолация. Опита се да ги раздвижи достатъчно, та да може да пъхне ключа в ключалката на входната врата.

Спомни си предния декември. Когато температурата бе само няколко градуса под нулата, а снегът валеше тихо, студът почти не се усещаше. Двамата с Наталия стояха до една светлинна скулптура в Тампела. Скулптурата излъчваше синя светлина, под която лицето на Наталия му се струваше нереално.

Тъкмо бяха ходили да пият кафе. Новият квартал край реката беше, общо взето, безопасен. Нямаше познати, които да живеят там. Нито жена му, нито Елиза имаха причина да дойдат насам. Имаше само хора от квартала, тъй като не беше разположен до голяма пътна артерия. Нямаше магазини или ресторани, които да привлекат външни хора. Кафенето едва оцеляваше с еврата на местните. В Тампела двамата се осмелиха да се появят на публично място заедно. Въпреки че имаше рискове.

Понякога се налагаше да поемеш риск. Освен това страхът да не ги хванат засилващо тръпката. Разбира се, Терхо си имаше легенда, ако някой приятел или приятел на приятел ги видеше заедно с Наталия. Винаги можеше да се оправдае с работа, със събиране на информация и колко е важно всичко да остане тайна. Можеше да ги накара да си мислят, че Наталия му е информатор, но че не може да разкрие нищо повече. Тайна е. Терхо се радваше, че досега не му се беше налагало да използва тази легенда.

Наталия беше си забравила ръкавиците. Дъхна на малките си ръце. Терхо ги взе между своите, за да ги стопли. Тя се усмихна. По косата ѝ падаха снежинки. И те отразяваха синята светлина на скулптурата. Носеше бяло палто и бели ботуши. Изглеждаше покрасива от всяко.

— Моята Снежна кралица — прошепна Терхо в ухото ѝ.

Изведнъж го обзе непреодолимо желание да стопли Наталия, да я стопли цялата, да притисне горещите си длани към хладната ѝ кожа, да стопи всички снежинки, до последната.

— Да вървим — каза той дрезгаво и поведе Наталия напред с бърза крачка.

След пет минути бяха на рецепцията на хотел „Тамер“. Взеха стая. Той се обади набързо на жена си, за да ѝ каже, че ще работи до късно през нощта. После се върна при Наталия, която вече не приличаше толкова на приказно създание под жълтата светлина на хотелските лампи. Но това нямаше значение. Образът в съзнанието му бе пробудил желанието. Той я привлече към себе си и затвори очи.

Терхо Вайсайнен се върна в настоящето, тромавите му пръсти се бореха с ключа и той занарежда ругатни.

Лумики първа чу шума. Тихо каза на останалите:

— Някой идва.

Елиза подскочи.

— Хората, които те гонеха! Убийците!

Лумики превъзмогна желанието да запуши устата на Елиза. Наистина ли имаше толкова недоразвито чувство за самосъхранение? Наистина ли ако живееш в розово-черна стая, мозъкът ти ферментира и мислите ти стават на пюре?

— Хайде да се успокоим и да не вдигаме шум. Очевидно, който и да е, си има ключ. Предполагам, че е баща ти. Най-важното е да не допуснем да разбере, че сме тук, което ще стане, ако не сме тихи.

Докато говореше, Лумики спокойно изтри имейла, излезе от акаунта, затвори папката с тайните снимки и браузъра и изключи компютъра. Имаше чувството, че всяко действие отнема безкрайно много време. Но знаеше, че това е заблуда. Реално погледнато, всичко стана за секунди.

В същото време и на човека пред вратата му отне секунди да пъхне ключа и да я отключи.

— Хайде. Горе.

Лумики даде заповедта възможно най-тихо. Това стигна, за да убеди тримата. Елиза, Туука и Каспър се измъкнаха от кабинета и хукнаха към стълбите. Сигурно си мислеха, че се движат безшумно, но на Лумики бягството им ѝ прозвуча така, сякаш бягаше стадо гну, току-що чуло лъвски рев.

Изключвай се. Изключвай се.

Компютърът бе замръзнал на „Изключване...“ твърде дълго. Лумики предположи, че има същия проблем като нейния лаптоп, а

именно от време на време да отказва да се изключи без конкретна причина.

Тя чу как вратата се отваря. За щастие, оттам не се виждаше кабинетът. В къщата влезе едър човек. Мъж.

Лумики овладя дишането си и се съсредоточи върху пулса си. После решително натисна копчето за изключване на компютъра и задържа. При следващото включване компютърът щеше да се оплаче, че не е бил изключен правилно, а това можеше да събуди подозрения у бащата на Елиза, но в момента нямаше друг избор, освен да поеме риска. Най-вероятно и той щеше да реагира като всеки друг и две секунди да се чуди защо машината е забила, а после да си помисли, че е време за нов компютър.

Изключвай се.

Екранът почерня.

— Елиза! Реших да си дойда за обяд! Отивам да сгответя нещо — извика той към горния етаж.

Добре. Лумики бе излязла права.

Тя безшумно се скри зад вратата на кабинета с горещата надежда, че бащата на Елиза няма да влезе първо тук.

Чу го как съблича връхните си дрехи. После стъпките му, приближаващи кабинета.

Подмини вратата.

Той наистина подмина вратата на път към кухнята, но после промени решението си, върна се и влезе в кабинета. Лумики спря да диша. Беше двумерна. Нямаше миризма. Не съществуваше.

Не сядай. Лумики знаеше, че столът е още топъл.

Бащата на Елиза не седна. Застана пред бюрото и заразглежда писмата. Тя знаеше, че може да сдържа дъха си поне две минути. Бащата на Елиза захвърли две писма, вероятно сметки, към задната част на бюрото. После излезе.

— Какво ти се яде? Искаш ли паста? Или пилешка супа с къри, нали обичаш? Трябва да хапна нещо топло, че направо душата ми замръзна.

Лумики го чу да отваря хладилника.

Сега. Тя излезе иззад вратата, направи две отмерени крачки, за да набере скорост, и после безшумно, по чорапи, се плъзна по почти неестествено лъскавия паркет към стълбата. Изкачи се бързо и тихо,

като лъв по петите на стадо гну. Влезе в стаята на Елиза толкова безшумно, че стресна триото, което я чакаше вътре.

— Боже, почти ми докара инфаркт — прошепна Елиза. — Влизай в гардероба.

— Защо?

Лумики не разбираше мисълта на Елиза. Туука и Каспър се бяха разположили на канапето явно без каквito и да е намерения да се крият.

По стълбите се чуха тежки стъпки.

— После ще ти обясня — изсъска Елиза, бутна Лумики в огромния гардероб и затвори вратата.

— Гости ли имаш? — попита бащата на Елиза откъм коридора.

— Да. Туука и Каспър дойдоха да ми правят компания — отговори тя с престорено весел глас, за който отдалеч можеше да познаеш, че е фалшив.

— Нямаше ли мигрена? — попита той подозрително. — А вие, момчета, не трябва ли да сте на училище?

— А, мина ми — каза Елиза.

— Отмениха часа по математика, защото учителката се е разболяла — отговори бързо Туука.

Лумики гледаше през една цепнатина във вратата как бащата на Елиза огледа тримата в стаята. Имаше къса руса коса и едър торс, който подсказваше, че прекарва доста време в залата за фитнес, при тежестите. Гардеробът беше тъмен, но просторен. Миришеше на момиче. Ако Лумики имаше гардероб, в никакъв случай нямаше да мирише така.

Отново се криеше. Опитваше се да остане невидима. Затвори очи.

Не можеш да избягаш. Ще те намерим. И когато те намерим, ще те убием.

Ще.

Te.

Убием.

14

*Не вярвай, че лятото идва,
докато някой запретне ръкави
лятото по-лятно да направи
и всичките цветя да се
разтворят.*

*Аз ще накарам цветята да
разцъфнат,
оградата зелена ще направя.
Тогава лятото ще дойде,
защото ей сега снега прогоних.
Вода ще пусна по потока
да тече и да бълбука.*

Стълб за Мидсомер^[1]. Балони, балони и още балони, някои от тях — литнали в синьото небе. Най-красивата вечер на Оландските острови, която плавно преминаваше в нощ, но навън бе все още светло като ден. Цялото семейство на татко. Ароматите на лятото, далечният крясък на чайките, чуруликането на лястовиците. Лумики, с бяла рокля и гирлянда от жълтурчета, направена от майка й. Пееше песента на Ида за лятото от „Емил от Лънеберя“. Гласът ѝ не беше красив и тя не беше свикнала да говори на шведски пред хора, но това нямаше значение.

Братовчедката Ема, една година по-голяма, изведнъж изскочи пред нея. Лумики се опита да мине покрай нея. Искаше да отиде да види стълба с цветята. Искаше и балон, от онези, които чично Ерик пълнеше с хелий и раздаваше на децата. Червен балон. Или син. В никакъв случай жъlt. Може би червен щеше да е най-добре.

— Искаш ли да си играем? — попита братовчедката Ема на шведски.

Лумики сви рамене.

— Хайде да си играем на роби: ти ще си моя робиня и ще правиш всичко, което ти кажа.

Лумики поклати глава.

— Е, тогава аз ще съм кралица, а ти ще си конят ми.

— Не — каза Лумики.

— Трябва. Аз избирам играта, защото ние живеем тук и съм поголяма.

Лумики заплака.

— Не — повтори.

В този момент се появиха леля Ана — майката на Ема, и майката на Лумики.

— Лумики не иска да си играе с мен. Само повтаря „не“, каквото и да предложа — оплака се Ема на майка си. — Изобщо не е интересно с нея...

— Шшшт... — леля Ана погали Ема по русата коса. — Може би Лумики се притеснява — предположи тя. — Хайде да отидем да ти вземем балон.

Леля Ана хвани Ема за ръката. Тръгнаха напред, Ема се обърна и се изплези на Лумики. Леля Ана и майка й не забелязаха. Майка й гледаше морето. Соленият вятър като че ли беше насылзил очите й. Тя ги избърса с опакото на дланта си, въздъхна и каза на Лумики на фински: „Невинаги е хубаво да се казва «не». Ако казваш «да» малко по-често, може да се сдобиеш с повече приятели“.

Приятели? Искаше ли Лумики приятели? Значеше ли това, че трябва да се съгласява с нещата, които другите искат от нея?

Це разкрася вечерното небе, щом го нашаря в розово.
Следващият стих от песента не искаше да излезе от устата на Лумики.

— Не.

Лумики се опита да го каже с тон, който изключваше всянакво по-нататъшно обсъждане на темата.

Елиза я изгледа с широко отворени очи. Само че погледът ала Бамби след смъртта на майка му не подейства на Лумики.

— Но никой от нас не може да го направи — опита се да спори Туука. — Ти си единствената, която бащата на Елиза не е виждал.

— Играта на детективи може и да е забавна в първи клас, но това тук не е игра.

Лумики отвори балконската врата и пусна мразовития въздух в стаята на Елиза. Беше принудена да стои половин час сред захаросания аромат на гардероба, докато Елиза и момчетата си прекарваха добре нания етаж и хапваха пилешката супа, сготвена от баща ѝ. Той най-сетне беше се върнал на работа.

Лумики пое порция свеж въздух в дробовете си. Нямаше значение, че я прободе.

— Но това е може би единственият начин да открием какво става — каза Каспър, решил да се присъедини към убеждаването.

— А може би трябва да спрем да си играем и да отидем в полицията — каза Лумики.

Не, не, не. Заради партито. Заради наркотиците. Заради незаконното влизане в училището. Заради парите. Заради факта че бащата на Елиза е ченге, а и кой щеше да им повярва, освен ако предложеха повече информация от няколко снимки и един изтрит имейл?

— На вас може да не ви пuka, че бягате от училище няколко дни подред, обаче аз нямам намерение да провала изпитите си.

Лумики решително заслиза по стълбите. Елиза, Туука и Каспър тръгнаха след нея като кученца. Липсваха само провесените от устите езици.

— Утре имаш само два часа физика и два часа физическо — каза Елиза. — И изобщо нямаш чак толкова много отсъствия по никое от двете.

Лумики се извърна и я погледна. Да не би да беше проверявала програмата и отсъствията ѝ? Хитър ход. Изненадващо хитър.

— Ако направиш това, заклевам се, няма да те притеснявам повече — Елиза изглеждаше искрена.

Лумики не показва, че е изкушена — нито от възможността да спрат да я притесняват, нито от самата задача. Знаеше, че ще се справи. Биваше я да е невидима.

— Добре. Но сега отивам на училище. Все още мога да стигна навреме за часа по рисуване.

Елиза светна, когато осъзна, че Лумики се е съгласила. Спонтанно я прегърна, а Лумики се почвства така, сякаш беше я

стиснала боа. Трябаше да я отблъсне още при първата изненадваща атака. Сега очевидно бе хваната в омагьосан кръг от прегръдки, от който нямаше да се откопчи до края на живота си.

— Благодаря, благодаря, благодаря.

Лумики се измъкна от прегръдката.

— Не ме карай да променя решението си.

Туука стоеше зад тях на стълбите, подпираше се на парапета и се усмихваше накриво. Вероятно си мислеше, че тази усмивка е иронична иекси, но всъщност изглеждаше глуповато.

Навън Лумики погледна часовника на телефона си. Беше 12:35. Трябаше да се върне тук след седемнайсет часа.

Нападателят изникна отляво. Лумики бързо му нанесе два први удара в носа, последвани от два ъперкъта под брадичката. После веднага повтори серията. Два први, два ъперкъта. Прав, прав, ъперкът, ъперкът. Пулсът ѝ бумтеше със скорост 175 удара в минута.

Противникът ѝ се олюя, но остана на крака, опитвайки се да я хване. Лумики се прицели с десния лакът в гръденя му кош, удари го светкавично и разгърна ръката си с юмрук в бузата му. После завърши с бърз страничен ритник.

Нападателят ѝ лежеше на земята. По гърба, прасците и лицето на Лумики се стичаше пот.

Нападателят се опита да стане, но Лумики решително го бутна обратно на земята с дясната си ръка.

Не се опитвай да мърдаш, лайно такова.

Тя започна да го млати с дясната си ръка — стоварваше юмрука си с всички сили върху лицето и торса му. Отначало ударите бяха бавни, точни и отмерени. Малко по малко скоростта се увеличи и ударите станаха диви, превърнаха се в бясна градушка.

Безсмислено е да молиш за милост. Това не ти е селската църква и няма да ти оправят греховете.

В очите на Лумики нахлу солена пот, която щипеше. Опита се да премигне, за да прогони потта, но накрая се принуди да стисне клепачи. Нямаше нужда да гледа. Познаваше лицето на нападателя си твърде добре.

— Моят юмрук в лицето ти, лицето ти — на пода.

Никога. Няма. Да. Се. Изправиши. Отново.

— Отлично! Сега повтори същото от лявата страна. Вече знаеш комбинацията. Започни отначало.

Лумики направи няколко крачки встрани, за да вземе кърпата си, и набързо избърса очите и челото си. После бутмящата музика отново изпълни залата, в която около четирийсет момичета, няколко повъзрастни жени и трима мъже започнаха да се движат в синхронизираната последователност от стъпки и удари, подобно на добре смазана машина. Това бе урокът по самозащита.

Лумики хвърли поглед към огромните огледала на стената, за да провери дали се е снижала достатъчно и дали гардът ѝ е достатъчно високо пред лицето, което бе зачервено от напрежение. По диагонал зад нея едно момиче със зелена риза и коса, сплетена на две плитки, я погледна и се опита да изкопира позата ѝ. *Давай, гледай.* Лумики знаеше, че е сред най-добрите в групата. Изпълняваше всяко движение без грешка и не бъркаше последователността. Беше овладяла техниката.

Хореографията. Защото в края на краишата именно това беше важното. Серии от движения, изпълнявани под звуците на ритмичен поп, с щипка бойни изкуства. Достатъчно лесни стъпки за всеки, решил да се отърве от целулита, биещи се с въображаем противник, докато инструкторът крещеше забележки и насырчителни призови. Беше съвсем малко по-агресивно от аеробиката.

Лумики харесваше часовете по самозащита. Изпотяваш се, мускулите заякват, а и за нея бе лесно да се настрои на вълна за битки. Дори не искаше да тренира истинско бойно изкуство или бокс. Знаеше чудесно какво е усещането, когато забиеш юмрук в корема на човек. Знаеше как кръвта изригва от носа и колко странно топла се усеща върху кожата. Като полуизстинело желе или сладко. Не искаше истинска, жива цел за атаките си. Все още си спомняше съвсем ясно какво е чувството да удряш истински човек, макар че оттогава бяха минали повече от две години. Синкавият северен здрач от онзи следобед в училищния двор бе запечатан дълбоко в паметта ѝ. Когато изплуваше в съзнанието ѝ, тя усещаше горчива жълчка в устата и подушваше аромата на парфюм в ноздрите си. Беше съчетание от рози, ванилия и нотка сандалово дърво.

Беше започнала нова песен, но ритъмът оставаше френетичен.

Нека вали, летя нависоко, напускам съзнанието си, нека вали.

Лумики нямаше нужда от дъжд, за да се измокри. Черният ѝ потник бе подгизнал от пот.

След тренировката тя седна в съблекалнята и зачака дишането ѝ да се успокои, докато развиваше предпазните бинтове от ръцете си. Освен че пазеха китките ѝ, те поемаха и потта. Основната им роля обаче беше, че са част от играта — декор за ролята, начин за добрите малки гимназистки да си представят, че са нещо съвсем различно. Някои ги наричаха „бинтове на самочувствието“ — понякога на шега, друг път сериозно.

— Тази нова програма е добра. По-интензивна е от предишната.

Лумики вдигна глава към момичето, което бе заговорило. Изглеждаше една-две години по-голяма от нея, седеше в другия край на пейката и развиваше собствените си бинтове. Очевидно бе се обърнала към Лумики. Дълга червена коса, вързана на висока опашка. Лице и ръце, изпъстрени с лунички. Широки черни панталони и тесен черен потник, същата спортна униформа като нейната. Беше виждала момичето в часовете по самозащита и изобщо в залата неведнъж. И знаеше, че и момичето я е забелязало. Беше виждала как следи движенията ѝ. И не само движенията, а извивките на тялото ѝ, очертанията на мускулите. Беше усетила, че момичето ще я заговори — рано или късно.

— Да, доста е добра — отвърна Лумики.

С небрежно, естествено движение, момичето се плъзна по пейката, по-близо до Лумики. „Уан“ на Калвин Клейн и шампоан с аромат на грейпфрут се сборичкаха за вниманието ѝ под миризмата на потта. Бицепсът ѝ се изду, докато развиваше бинтовете от китките си. Върху него седем лунички почти изписваха съзвездието Близнаци.

В главата на Лумики нахлуха неканени спомени. Имаше и друг човек, който някога ухаеше на „Уан“. Който имаше татуировка на съзвездието Близнаци на шията си. Какво изпитваше, щом притиснеше устните си към тази шия и очертаваше татуираните звезди с леки, въздушни целувки. Как оставяше устата си по-дълго върху Кастор. Как знаеше, че щом стигне до Полукс, притежателят на татуировката няма да издържи да не се обърне, ще прикове ръцете ѝ в своите и ще я целуне по устата.

Наистина ли всичко това бе се случило миналото лято? Сякаш бяха минали сто години.

Лумики грабна бутилката си с вода и отпи голяма гълтка. Момичето явно я чакаше да каже нещо, да ѝ даде знак, че идеята да я заговори е била добра. Да прояви малко инициатива. Лумики знаеше твърде добре до какво ще доведе това. До още разговори, още усмивки, предпазлива покана за кафе и накрая неумолимо, неизбежно ще се стигне до положение, в което тя ще трябва да прояви жестокост.

Не е заради теб, заради мен е.

Не сега. Още не. Може би никога.

Хайде да си останем приятели.

И двете ще знаят, че е най-добре да се избягват от този момент нататък.

А Лумики никога нямаше да може да обясни, че са попаднали в това положение само защото парфюмът на момичето ѝ е напомнил за друг. Затова нямаше как да продължат. Нямаше да може да бъде честна с момичето. Щеше да се наложи да лъже от самото начало, а това щеше да доведе само до неловкост, неискрено съжаление и притъпено раздразнение.

Толкова безсмислено. Лумики реши да спести време и на двете, да пощади чувствата на момичето и просто да продължи да пие вода. Мълчанието премина границата между нормалността и неловкостта. Момичето се размърда и приглади един кичур коса.

— Ами добре. До скоро — каза тя.

Лумики вдигна ръка за сбогом. Момичето взе сака си и се премести в друга част на съблекалнята, откъдето не можеше да вижда Лумики. Лумики внимателно изпусна въздуха от дробовете си. Онова приятно, евфорично чувство, обзело я след края на тренировката, бе изчезнало. Оскъдните ѝ дрехи прилепваха към кожата ѝ.

Предавам се. Предавам се. Последната песен, която бе звучала на тренировката, бе заседнала в главата ѝ, но повторяящият се рефрен бе загубил силата си да мотивира без техноритъма на музиката. В някои случаи тя предпочиташе да се предаде, вместо да се бори. Понякога така беше най-добре за всички.

Като никога Лумики бе сама в сауната. Не започна веднага да полива камъните с вода, а остави топлината да се просмуче в кожата ѝ, отново да набъбнат капчици пот и да потекат надолу по шията и

гръбнака ѝ. Спомени от миналото лято и есента изплуваха на повърхността заедно с потта, въпреки опитите ѝ да им каже, че сега не е най-подходящият момент. Нямаше подходящ момент за съжаление и копнеж. Спомените се вкопчиха в нея, стиснаха стомаха ѝ и огънаха гърба ѝ назад.

Бледосини очи, вперени право в нейните. После бързо отместени оттам. Другаде.

— По-добре да не се виждаме повече.

— Никога ли?

— Поне за известно време. Нали разбиращ, че искам да се справя с това без никаква помощ? Просто в момента не мога да бъда с теб. И няма да е честно да те карам да ме търпиш.

Лумики бе изпитала желание да закрещи. Какво право имаше който и да било да ѝ казва каква е границата на нейната издръжливост или да взима решения какво е или не е честно спрямо нея? Знаеше как да се грижи за себе си. Беше побесняла от небрежността, с която тази личност я отрязваше от живота и проблемите си. Сякаш бе малко, крехко дете, което имаше нужда от защита. Беше ѝ се приискало да изсъска, че е преживяла и по-лоши неща и няма нужда да я обвиват в памук, за да не се счупи.

Само дето бе осъзнала, че крещенето няма да помогне. Решението бе взето. Ролята на Лумики бе да го приеме. Това трябваше да направи в тази сцена според сценария.

— Какво значи „за известно време“? Нали мога да ти се обаждам?

Лумики беше се отвратила от пискливата, умолителна нотка в гласа си. Беше усетила как в гърлото ѝ расте буца от непролети сълзи, и знаеше, че няма да може да я махне оттам. Бе изгубила способността си да плаче преди години. Миналото лято бе повярвала, че ще може да я открие отново, но по време на разговора беше разбрала, че ще трябва да живее с тази буца, да се опитва да я прегълтне и да се надява някой ден сама да изчезне.

Никакви обаждания, никакви писма, никакви съобщения във Фейсбук, никакви послания с морзовата азбука с фенерче през нощта, никакви димни сигнали, изпратени с дъх в мразовитите есенни вечери, никакви изгарящи мисли — толкова силни, та да минат през мъгли, стени и врати. Нищо. Пълно мълчание. Сякаш този човек бе изчезнал

от лицето на земята. Поне от живота на Лумики със сигурност беше изчезнал, за секунди. Точно толкова неочеквано и арогантно, както беше се появил.

Лумики си спомни онзи майски ден. Стръскащо яркото слънце и температурата, която като крадец бе се прокраднала до над 20 градуса за първи път от началото на пролетта. Тя вървеше из центъра на града, облечена твърде дебело. На брега на потока свали якето и седна на една пейка, за да погледа как тече водата и да усети топлината на слънцето по лицето си. Хрумна ѝ, че моментът ще е съвършен, ако в ръката си държи първата фунийка сладолед за сезона. За щастие, щандът за сладолед бе точно до нея. Метна якето си на рамо и се нареди на дългата опашка. Много хора жадуваха да вкусят първия си сладолед за тази година.

Докато чакаше, Лумики се почуди дали да си вземе сладолед с вкус на лакрица, или лимон. Лакрицата бе обичайният ѝ избор. И беше добър избор. Само че лимонът също звучеше интересно. Може би заради майското слънце, което обещаваше дълго, задушно и горещо лято. Когато дойде редът ѝ, все още не беше решила.

Светлосините очи на момчето зад щанда я измериха, когато отвори уста да си поръча. Ала момчето бе по-бързо.

— Не казвай нищо. Чакай да позная. Не искаш шоколад или ягода. Ванилия — определено не. Не те интересуват разните карамелени истории или някой от новите вкусове, които според теб служат само за заблуда на глупавите и любопитните. Ти си по лакрицата. Вижда се от километър.

Светлосините очи се присвиха за момент и после пак се отвориха.

— Само че точно в момента ти се хапва лимонов сладолед. Защото вече не е съвсем пролет, но още не е и съвсем лято. Искаш нещо кисело и жълто. Сладолед като за майско слънце.

Лумики бе загубила дар слово.

— Ще вземеш една топка, но не искаш вафлена фунийка, защото според теб те имат вкус на леко подсладен картон. Ще ти я сложа в купичка.

Момчето се обърна, за да изпълни поръчката. Изведнъж на Лумики ѝ стана непоносимо горещо. Щеше пак да ѝ е горещо, дори на мига да бе се съблякла по бельо. Той се бавеше. Неловкият момент се

проточи. Лумики все така мълчеше, неспособна да проговори. Накрая момчето се обърна и ѝ подаде салфетка и купичка със сладолед. Когато тя бръкна в джоба си, за да извади пари, в светлосините очи проблесна усмивка.

— Няма нужда. Аз черпя.

Лумики успя да изломоти нещо подобно на благодарност и се завъртя на пети, с пламнали бузи. Имаше чувството, че току-що през нея са минали рентгенови лъчи. Чувството бе крайно неприятно и странно гъделичкаща. Когато се върна на пейката край потока, забеляза нещо, написано на салфетката.

„Обади се. Знаеш, че ти се иска.“ И телефонен номер.

Лумики поклати глава. Що за арогантност, помисли си тя. Сигурно се мисли за кой знае какво. Същата нощ набра телефона с изпотени ръце.

Егоистично копеле. Жалък лъжец. Безволев слабак. Колкото и да си повтаряше тези думи през едва кретащите, безкрайни нощи часове, в които лежеше будна след скъсването им, те така и не се превърнаха в истина. Беше обичала едно страхливо, безволево копеле. Беше разбрала решението му, макар да не искаше да го разбере. Беше чакала и бе се надявала, бе подскачала всеки път, щом звъннеше телефонът, седнала пред прозореца, загледана надолу към улицата, представяйки си, че вижда познатата походка. Правеше си силно черно кафе посред нощ, след като ѝ ставаше ясно, че така и така няма да заспи. Острият аромат на кафето я успокояваше, обгръщаща я като топло одеяло. Нарочно пиеше кафето горещо, за да се опита да стопи буцата в гърлото си.

Докато се низеха седмици и месеци, буцата започна да се топи и копнегът направи крачка назад. Тя съзнателно спря да се надява. Нямаше смисъл. Сигурно никога нямаше да се видят отново.

Лумики започна да полива камъните с вода, докато те спряха да отвръщат с ядно съскане. Горещата пара близна болезнено плещите и врата ѝ. Тя изправи гръб и усети как стегнатият възел в стомаха ѝ се отпуска. Очите ѝ щипеха, затова ги избърса с ръка. Пот, просто пот.

Тази вечер Лумики седеше и се взираше в бялата стена на апартамента си и си мислеше за картината, върху която работеше в

часовете по рисуване. Не беше кой знае колко талантлив художник или илюстратор, макар да обичаше изобразителното изкуство. Не се надяваше да стане нещо повече от посредствен аматьор. Учеше рисуване, защото ѝ бе приятно, защото си почиваше и се забавляваше, докато рисуваше. Съмняваше се, че след като завърши училище, ще има достъп до безплатни бои, платна и студио.

Черно, черно, черно. Повърхността на платното вече бе покрита с него, но Лумики искаше още черно, още плътност, искаше пукнатини и кратери, за да не остане двумерна картина. Когато нанесе достатъчно слоеве боя, сложи платното върху вестници на пода на апартамента, качи се на един стол и започна да капе червена боя върху черното. Капките падаха по платното като червен дъжд, като кръв.

Днес Лумики почти бе я завършила.

И вече знаеше как се казва. „Приятелки“.

[1] Празник, отбелязващ лятното слънцестоеене в скандинавските страни. — Б.пр. ↑

15

Четвъртък, 3 март

Бели, пухкави, тълсти, ефирни, като планини бита сметана. Покриваха всичко до хоризонта, точеха се редом, прескачаха се, усукваха се един около друг. Бавни, лениви облаци.

Захладнява денят, щом вечер наближи... Думите на шведската песен се лееха в главата й.

Този ден още не беше захладнял. Жегата тъкмо бе започнала да намалява. Въздухът бе като нектар. Сякаш милваше очертанията на тялото й с огромно перо — пръстите на краката, бедрата, ръцете. На коя можеше да лежат напълно голи и да се взират в небето и облаците. Да чакат. Да копнеят. Да желаят другия, разделени от няколко крачки. Тя се усмихна на себе си, усещайки очите му.

Вземи тънките ми рамене, обзети от копнезж, в ръцете си...

Топлина отвън и отвътре. Топлина, която разпръскваше несвързаните мисли. Забързваща се леност, лениво бързане. Безкрайната, несвършваща преходност на лятото. Моментът, в който всичко бе наред и да са заедно бе по-хубаво, отколкото всеки да е сам. Мисълта, че това чувство може да продължава още и още. *Можем просто да останем тук. Мога да остана с този човек. Мога да хващам тази ръка стотици, хиляди пъти. И да мълча. Да мълча и да слушам как дъхът ни търси онзи спокоен, нежен ритъм, който понякога се ускорява, когато сме заедно, в синхрон.*

Когато лятото отмина и във вятъра се появи студена нишка, докато сваляше първите жълти листа от клоните на брезите, тези мисли заприличаха на сън. На сън, който бе сънувал някой друг.

Лумики въздъхна и отмести поглед от небето към полицейския участък. Широките прозорци на автобусното депо й осигуряваха идеална гледка. Трети час поред чакаше нещо да се случи.

Беше безсмислено.

Беше последвала бащата на Елиза, Терхо Вайсайнен, от дома им в Пииники, в сковаващия студ, до магистралата. После Вайсайнен

беше влязъл на работното си място, а Лумики бе заела позиция до автобусното депо, за да наблюдава. Нямаше намерение да стои до самия участък. Макар опашките за нови паспорти да се движеха пословично бавно, едно момиче, което часове наред седи в чакалнята, рано или късно щеше да предизвика подозрение.

Сега никой не я гледаше гневно. Беше достатъчно спретната, за да не я помислят за бездомна, и достатъчно незабележима, та никой да не си спомни по-късно, че я е зърнал там.

И все пак този начин на прекарване на времето ѝ се струваше абсурден. Най-вероятното развитие на нещата щеше да е Вайайнен да остане на работа до четири или по-късно, после да се прибере вкъщи по същия път. Голямата засада.

Лумики пиеше четвъртата си картонена чаша кафе. Трябваше да остане будна.

Пари. Хора, които преследват Елиза. Младата жена на снимките. Бялата мечка.

Каква бе връзката между всички тези неща?

Вайайнен бе ключът. Сигурна беше. Елиза също беше сигурна, макар да не искаше да вярва, че баща ѝ е замесен в нещо нередно. След като видя снимките, лицето ѝ някак посивя. Нещо в нея се пречупи. В този момент и последните остатъци от детската ѝ невинност изчезнаха и част от личността ѝ се пръсна на парчета.

Лумики познаваше това чувство. Спомни си как бе се погледнала в огледалото един ден, когато започна първи клас, малко преди Коледа, и как бе видяла едно уплашено, стреснато момиченце, което не можеше да повярва, че нещо подобно може да му се случи. Че нещо подобно изобщо съществува. *Вече не съм аз.* Това беше си помислила тогава. И беше вярно. Беше се превърнала в някой друг, в съвсем различно момиче.

Имало едно време едно момиче, което се научило да се страхува.

Иzmорена от наблюдението на полицейския участък, Лумики реши да даде почивка на очите си, като се огледа из автобусното депо. Беше ремонтирано преди година и сега представляваше красива функционална сграда. Утринната светлина се изливаше от големите прозорци. Ако човек гледаше само светлината, без да вижда искрящата белота отвън, можеше да си помисли, че е лято.

На Лумики ѝ се прииска да се облегне на стола, да затвори очи и отново да се отдаде на мечти за топлина и за брава. Да приеме радостта и тъгата, които предизвикваха спомените ѝ. Какво, по дяволите, правеше тук?

Вииво Там държеше под око участъка, докато попълваше судоку в някакъв жълт вестник. Започващо да се съмнява в умственото здраве на Борис Соколов. Да лежи в засада цял ден заради някакъв си полицай не му се струваше умно. Само че Соколов бе сигурен, че се мъти нещо. Беше объркан от липсата на отговор от страна на Вайсайнен на поканата, пратена от Наталия. Беше разправяла, че Вайсайнен обикновено ѝ отговаря едва ли не преди да е натиснала „Изпрати“.

Соколов предчувствуваше, че нещо ще се случи днес. Когато той имаше предчувствие, споровете бяха безсмислени.

Вииво беше го питал защо не може просто да иде да поговори с Вайсайнен. Да го убеди, че не е много умно да ги разиграва. Вииво го биваше да държи хората в релсите. И да им затваря устите. Имаше хора, които изобщо не продумваха след негово посещение.

Явно това не беше вариант в този случай. Никой от тях не можеше да си позволи да бъде видян с ченгето, ако партньорството им щеше да продължи. Затова трябваше само да наблюдава.

Соколов бе сигурен, че Вайсайнен играе някаква своя игра, и искаше да разбере дали има съучастници.

Тук 9 или 7 да сложи? Трябваше да се захване с тризвездното судоку, не с петзвездното. Да беше си изbral по-лесното. Нямаше да става шампион по судоку я, просто убиваше времето. Захапал края на молива, Вииво погледна към участъка.

Целият му ден щеше да отиде на вятъра.

Лумики извади телефона си, за да се обади на Елиза и да си вземе назад обещанието. Беше пропиляла достатъчно голяма част от живота си в безплодно дебнене.

Терхо Вайсайнен си помисли за имейла, който бе получил късно предишината нощ. Разбира се, не бе могъл да се свърже с Бялата мечка веднага, но успя да намери един от „асистентите“, който също използваше кодово име. Асистентът му беше писал с инструкции да отиде в конферентния център на Тампере, да вземе оттам мобилен телефон, скрит в казанчето на третата кабинка в мъжката тоалетна, и да се обади на първия от запаметените номера. След това щеше да получи допълнителни инструкции. Телефонът щеше да бъде на мястото само днес.

Да не би да се опитваше да отхапе повече, отколкото бе в състояние да прегълтне?

Можеше да продължи да работи със Соколов и с естонците. Те бяха редови престъпници от средно ниво. Соколов бе малко над естонците, но не беше шеф. Бялата мечка беше друга работа. За него се носеха само слухове, не се знаеше нищо конкретно. Терхо не познаваше хора, които бяха го виждали на живо.

Но щом държеше да запази дохода си, трябваше да направи нещо. А той наистина държеше да си го запази.

Парите му трябваха. Той разчиташе на тях, а и наближаваше падежа на два дълга от хазарт.

От участъка излезе мъж.

Вииво Там се оживи.

Лумики се оживи.

Вииво бе малко по-бърз, което бе добре за Лумики, тъй като ѝ даде време да осъзнае, че мъжът, които захвърли судокуто си, ѝ изглежда познат. Когато скочи от мястото си, го разпозна по дълбината на крачката и начина, по който размахваше ръце.

Беше един от преследвачите ѝ.

Той хукна навън. След секунда Лумики осъзна, че не е случайност, дето и двамата са в депото по едно и също време и си тръгват едновременно. Свързваше ги нещо.

Общата цел.

По дяволите. Така нещата щяха да се затруднят. Щеше да ѝ се наложи да се пази да не я видят двама души.

16

Лумики стоеше в лобито на конферентния център и се двоумеше.

Дотук всичко беше минало гладко. Бащата на Елиза бе толкова съсредоточен върху достигането на целта си, колкото и преследвачът му да не го изпусне от очи, и никой от двамата не обърна внимание на Лумики. Беше изостанала колкото можеше, без да ги изпуска от поглед. Тук съм — няма ме. Тази игра ѝ беше добре позната.

След като преминаха железопътния мост, тримата подминаха университета и свиха на север, към конферентния център. Вътре Лумики се сблъска с проблем.

Терхо Вайсайнен вървеше решително по главния коридор, следвайки „Синята линия“ на Кимо Каиванто — ивица сини плочки в центъра на коридора, която на места се отклоняваше към стените и се превръщаше в кобалтовосини статуи. После Вайсайнен свърна към мъжката тоалетна. Преследвачът му спря за няколко секунди пред вратата, огледа се и го последва.

Лумики обмисли възможностите. Можеше да изчака в лобито, скрита от чужди погледи. Само дето в тоалетната можеше да се случи нещо важно. Най-вероятно щеше да се случи. Нямаше начин бащата на Елиза да е дошъл тук само за да разнообрази гледката на санитарния фаянс, докато се облекчава. Имаше друга причина и Лумики трябваше да открие каква е тя. Не можеше да влезе вътре като момиче, защото щеше да привлече твърде много нежелателно внимание. Значи щеше да влезе като момче.

Лумики се огледа в огледалата до гардеробната. Носеше тъмни дрехи и приста сива шапка. И дрехите, и шапката бяха унисекс. Дебелото зимно палто прикриваше формата на тялото ѝ. Тя бързо прибра косата си под шапката и смени стойката, като измести леко центъра на тежестта си. Промени изражението си.

Трансформацията беше изумителна. В огледалото се виждаше тийнейджър с ниско нахлупена шапка, който я гледаше лошо.

Походката бе най-важна. Трябаше да поотпусне мускули, да се поразкрачи и да се прегърби леко. После пристъпи към вратата на мъжката тоалетна, хвана дръжката и уверено отвори.

Пръстите на Терхо Вайсайнен се хълзнаха, когато се опита да вдигне капака на казанчето. Оказа се изненадващо тежък и пътно прилепнал. Опита да пъхне нокти в тясната цепнатина между капака и казанчето, но това не му помогна. Трябаше му нещо по-дълго. Затършува в джобовете си. Светлоотразителната му лента за ръкав нямаше да свърши работа, нито пък шофьорската книжка. За щастие, на дъното на единия джоб на палтото си попадна на стар ключ за велосипеден катинар, който успя да провре в процепа. После започна да натиска, за да повдигне капака възможно най-безшумно. Изведнъж чу, че някои влиза в съседната кабинка.

Да си имаше късмета. Не можеше ли поне веднъж да му потръгне?

Ключът беше се изкривил опасно, но за щастие, и капакът се вдигаше. Накрая издрънча силно в ръба на казанчето. Шумът прозвучава като експлозия в тихата тоалетна.

Външната врата отново се отвори. Прекрасно, още чифт уши. Новодошлият зае кабинката от другата му страна. Терхо се почувства обграден. Сега трябаше само да се успокои, да диша дълбоко и да се опита да потисне параноята. Конферентният център беше обществено място с безплатни тоалетни. Разбира се, че ще влизат и други хора. Просто така се случи, че трима мъже едновременно поискаха да си изпразнят червата. Е, двама.

Терхо съблече палтото си и нави ръкавите на ризата си. Пъхна ръка в казанчето и заопипва вътрешността му. Отначало усещаше само вода и му се догади, макар да знаеше, че течността е чиста. Сигурен ли беше, че е в правилната кабинка? Ами ако вече бяха прибрали телефона? Или ако му бяха спретнали номер?

После ръката му се удари в нещо.

Бинго.

Извади черен плик, който очевидно бе непромокаем. Отвори го внимателно и вътре намери телефон, опакован в найлон. Пъхна го в единия джоб на палтото си, прибра пакета в другия и сложи капака на

мястото му. Сърцето му думкаше в ушите като откачен барабанист. Осъзна, че ръцете му треперят. Коленете му бяха омекнали от страх, макар да нямаше от какво да се страхува.

Вече облечен, той отвори врата и отиде при мивките.

Хубаво си изтърка ръцете със сапун, изплакна ги обилно и повтори процедурата. Устоя на изкушението да се върне в кабинката и да изтрие отпечатъците си от казанчето. Щеше да е прекалено.

От другите кабинки не се чуваше нито звук. *Май върлува запек*, помисли си Терхо, внимателно подсуши ръцете си и бързо излезе от тоалетната.

Лумики броеше секундите. След бърз поглед надолу бе се уверила, че е влязла в кабинката до Терхо. Той явно се бореше с нещо, ако се съдеше от шумовете, които долитаха от кабинката. След като си свърши работата, той изми ръцете си и излезе.

Тя чу, че преследвачът пусна водата в своята кабинка. Вероятно за пред хората. После и той излезе от тоалетната, без да измие ръцете си. Лумики мразеше някой да не мие ръцете си, след като е ползвал тоалетната. Не че беше маниачка на тема чистота, но тук ставаше дума за елементарна хигиена.

Пет, шест, седем, осем...

Когато преброи десет секунди, Лумики отвори вратата на кабинката, изми ръцете си и излезе от тоалетната. Имаше достатъчно време да види как Вайсайнен излиза от сградата с другия мъж по петите му, и ускори крачка.

Паркът и езерото с патиците изглеждаха като в приказка. Всички дървета — и стволовете, и клоните — бяха покрити или с дебел слой скреж, или със сняг, замръзнал в деликатни форми. Сълнчевите лъчи отразяваха всяко кристалче. Дърветата блещукаха, лъщяха, проблясваха и искряха. Снежната кралица бе минала с шейната си през парка с развети коси и одежди и бе покрила всичко след себе си с миниатюрни ледени кристалчета, застинали във въздуха. Беше превърнала всичко наоколо в белота и вълшебство.

Дъхът на Снежната кралица. Лед и вятър.

Дъхът на Лумики. Водни изпарения, които бързо се превръщаха в скреж, полепнал по шала ѝ и по нежните, почти невидими косъмчета по бузите ѝ.

Тя спря до един кът за тренировки на открито до алеята за джогинг и няколко пъти се набра на успоредката, без да спира да се слушва. Терхо Вайсайнен тъкмо бе извадил телефон от джоба на палтото си и вървеше към езерото, притиснал телефона до ухото си.

Преследвачът му бе се скрил зад едно дърво и се правеше, че пали цигара. Вайсайнен явно още не бе го забелязал. Може и да беше видял как Лумики се набира на успоредката, но нямаше да заподозре, че някакво момче, излязло да потренира на въздух, ще прояви интерес към разговора му. Освен това вероятно си мислеше, че е достатъчно далече и никой не може да го чуе. Само че в неподвижния леден въздух звуковите вълни се носеха надалеч.

Три, четири, пет.

Лумики броеше набиранията си, докато чакаше бащата на Елиза да започне разговора.

— Ало? Обажда се... Добре де, знаеш кой се обажда.

Говореше на английски, което я затрудни. Говореше и тихо, обърнат с лице към езерото и някои от думите му се губеха, преди да успее да ги чуе. Ако говореше на фински, щеше да ѝ е по-лесно да попълни празнотите.

Ръцете ѝ започнаха да се уморяват. Явно напоследък бе занемарила набиранията. Но не се отказа.

Преследвачът също слушаше.

Дванайсет, тринайсет...

— Бялата мечка... вече? Утре в осем. Ясно. Официално. Ако може само...

Последното изречение увисна недовършено. Някой явно беше затворил на Терхо Вайсайнен.

Лумики бе чула достатъчно. Значи бащата на Елиза щеше да отиде на партито на Бялата мечка въпреки всичко.

Ръцете ѝ изневериха и тя се просна на земята с треперещи мускули, пламнали от болка заради претоварването.

Мамка му. Толкова за невидимостта ѝ.

Вайсайнен и преследвачът му се обърнаха и я погледнаха. Нямаше начин да продължи да върви след тях. Сега най-важното бе да

прегълтне разочарованието и да довърши изпълнението си на невинен млад спортсист.

Лумики се затича леко по алеята около езерото, като се постара да запази мъжката си стойка. Кубинките ѝ се подхълъзнаха по заледената настилка и твърде очевидно развалиха впечатлението. Нямаше как магически да се сдобият с шипове срещу лед само със силата на волята ѝ. Просто се налагаше да продължи, както си е.

Няма нищо за гледане, хора, просто едно хлапе, което тренира на въздух.

Само да можеше да се добере до другата страна на езерото, щеше да ѝ се открие пътят към къщи, където щеше да си налее нещо топло и да подготви „доклада“ си за Елиза.

Лумики разбра, че надеждите ѝ са били напразни, когато чу тежки стъпки зад гърба си.

17

Борис Соколов се опита да се обади на естонеца, но онзи не вдигна. Сигурно беше изключил звука, за да се съсредоточи в дебненето. Умно, но вече нямаше значение. Соколов бе получил съобщение от Бялата мечка, че Терхо Вайсайнен се е свързал с него и че хората на Бялата мечка са му предали покана за партито по доста необичаен начин. Борис невинаги разбираше методите на Бялата мечка. Понякога се чудеше дали Бялата мечка е наистина свръхпредпазлив, или просто се забавлява да разиграва хората си. Вторият вариант бе точно толкова правдоподобен, колкото първия. Понякога беше изтощително да изпълняваш заповедите му. Борис знаеше, че е в привилегирована позиция, дори е нещо като фаворит, но въпросната позиция можеше да му бъде отнета във всеки момент. Той живееше в постоянен страх, с невидима примка около врата. Не можеше да си позволи и една-единичка грешка.

Затова бе по-добре да се съсредоточи върху настоящата си задача. Нямаше причина да рискуват някой да свърже естонеца с къртицата им в полицията. Или пък там да извърши нещо необмислено. Вииво Там беше свестен човек, професионалист, но понякога губеше контрол. Когато това се случеше, той ставаше непредсказуем и труден за контролиране.

Борис му изпрати съобщение. Текстът гласеше: *Стоп. Прекрати мисията.*

Вииво Там ускори ход. Този път малката кучка нямаше да му се измъкне. Този път щеше да ѝ покаже. Първия път беше извадила късмет. Сега нещата бяха станали лични. Телефонът му зажужа в джоба. Някой се опитваше да му се обади, но Вииво нямаше време. Имаше си работа.

Отначало не беше сигурен откъде му е познато момчето на тренировъчната площадка. После го погледна по- внимателно. Палтото.

Беше го виждал някъде. Когато момчето тръгна да тича, Там се сети. Момчето не беше момче, а момиче. Момиче, което тичаше малко по-различно, но не достатъчно, за да не я познае.

А защо Вайсайнен не беше я познал? Собствената си дъщеря?

На Там му отне няколко секунди да осмисли всичко това, но когато разбра, истината го халоса като камион. Момичето не беше дъщерята на ченгето. Това момиче бе съвсем друго и се беше замесило в техните работи. А той щеше да открие как е станало.

Момичето бягаше все по-бързо, а Вииво се разгневяваше все по-силно. Не можеше никаква си пуберска кучка да се изпречва на пътя му. Заради нея бяха замръзнали пръстите и на ръцете, и на краката му. Беше изгубил ценно време, което можеше да прекара в продажба на стока, да виси в храстите на Пииники и да решава судоку в автобусното депо. Момичето с червената шапка беше го направило на глупак.

Сега той щеше да го хване и да го стиска, докато то му каже каква е връзката му със случая.

Щеше да се научи да не играе на игри за възрастни, чиито правила не знае.

Нагоре по тясната алея, която минаваше покрай конферентния център, после напред към улица „Калева“ и от другата ѝ страна. Лед, хълзгаво, абсолютно неподходящи за бягане обувки. Студ, изгарящ дробовете, и тежко палто. Зимното бягане определено не беше нейният спорт.

Лумики хвърли поглед през рамо.

Мъжът почти беше я настигнал.

Лумики се опита да диша през зъби. Съскаше, докато тичаше. *Шестстотин шейсет и шест шишета се сушат на шосето.* Мразовитият въздух не знаеше милост.

През „Калева“ и нататък.

Студ, студ, студ, студ. Студени ръце, студено сърце. Студени ръце, студено сърце. Думите се бълскаха в главата ѝ, докато се опитваше да мисли трезво. Да продължи ли по „Калева“? Плюсове: има хора и коли. Минуси: на места е заледена и е възможно съучастниците на преследвача ѝ да се спотайват някъде наблизо с

микробуса, готови да я грабнат всеки момент. Щяха ли да посмеят?
Посред бял ден?

Лумики бързо взе решение, когато стигна до следващото кръстовище. Там тротоарът не беше толкова заледен. Тя се обърна и побягна към гробището.

Мъжът я последва. За щастие, изглежда, и той имаше проблеми със заледените участъци.

Студени ръце, студено сърце...

Стига.

Лумики се опита да мисли за нещо друго.

Бягай, скъпи, бягай, скъпи, бягай...

Шерил Кроу дойде на помощ. Кубинките на Лумики все така се хълзгаха. Тя си даде клетва. Отсега нататък щеше да носи само маратонки, и то с шипове срещу лед. Просто в случай че някой отново я подгони, което съвсем не изглеждаше изключено в светлината на последните събития.

Тя влезе в гробището. Подмина гроба на Вайно Лина^[1] отлясно и този на Дуйсе Лескинен^[2] отляво. Мъртвите писатели и музиканти я спасяваха от скуката в дългите зимни нощи, но сега нямаше как да ѝ помогнат. Наистина ли щеше да умре заобиколена от гробове? Каква ирония.

Чуваше стъпките на преследвача си все по-близо. Знаеше, че не е разумно да поглежда през рамо точно в този момент. Ако го направеше, щеше да изгуби ценни секунди. Дали щеше да успее да стигне до параклиса? Или до задния вход на крематориума? Дали там щеше да има някой? Дали щеше да успее да влезе вътре?

На гробищата не се тича.

Гласът на майка ѝ. Правилата на майка ѝ. *Съжалявам, мамо. Дори и ти не можеш да контролираш всичко. Понякога се налага да бягаш.*

Мъртвите не ги интересува. Мъртвите са мъртви. Труповете не ги интересува дори и това, че момичето, което тича през гробовете им, се опитва да не се превърне в труп. Точно затова трябваше да бяга, макар краката ѝ да се хълзгаха страшно на всяка крачка, макар студът да пълнеше дробовете ѝ с миниатюрни дупчици и макар по гърба ѝ да се стичаше пот под тежкото палто и пуловера.

Високите смърчове из гробището бяха целите бели, снегът бе смекчил острите им силуети. Клоните висяха под тежестта му, сведени към надгробните камъни, към посетителите.

Мъртвите и живите. Живите и мъртвите.

Събрани отново на съд.

Лумики вече чуваше дишането на преследвача си. Не след дълго ръката му щеше да сграбчи палтото й.

Тогава се случи нещо. Тя чу тежко тупване, звук между ръмжене и крясък и серия ругатни на естонски. Не ги разбра, но смисълът беше ясен. Не се обърна, но надеждата й вдъхна нови сили.

Вииво Там се подхълзna, политна и удари коляното си силно на леда. Веднага му стана ясно, че играта е приключила. Вече не можеше да тича след момичето. Късмет щеше да има, ако успееше да докуцука до дома си сам.

Като окуцяло куче.

Като пършив помияр.

Яростта отново завря в него. Ала сега беше по-силна, по-ярка и по-ослепителна. Подпрян на коляно, той извади пистолета си.

Не мислеше, просто усещаше с всяка фибра на тялото си, че момичето трябва да бъде спряно. На всяка цена.

Вдигна пистолета и стреля.

Лумики чу глух трясък. После нещо иззвистя покрай бедрото й, удари надгробния камък пред нея и отчути парче от него.

Куршум.

Мъжът стреляше по нея.

Пулсът й внезапно скочи с двайсет удара в минута. Тя полетя, без да забелязва хълзгавата земя, студения въздух или струйките пот, стичащи се по гърба й.

След много време се осмели да погледне назад. Силуетът на мъжа беше се смалил, но все още се виждаше на централната алея, хванал се за коляното. Някаква дружелюбна възрастна дама бе отишла да му помогне.

Нямаше и следа от пистолета. Към нея не летяха повече куршуми.

Лумики продължи да тича, което изведнъж ѝ се стори лесно. Знаеше, че е успяла да избяга.

Този път.

Боята на тавана бе изпъстрена с пукнатини, оформящи странни пътища за никъде. Лумики лежеше на леглото си, гледаше пукнатините и усещаше как гневът ѝ расте. Беше притиснала към корема си износен светлосин плюшен заек с едно ухо. Заекът безропотно търпеше грубата прегръдка на ръцете ѝ.

Беше успяла да се добере до дома си, да събуе кубинките и да захвърли дебелото си палто на един стол. След това съблече овлажнения пуловер и съвсем мократа блуза под него, влезе под душа и стоя там половин час, оставила водата да тече върху нея като силен дъжд. Изми косата си с шампоан без аромат и тялото си със сапун, също без аромат. Винаги ползваше непарфюмирана козметика. Не защото беше алергична или свръхчувствителна, а защото не искаше да мирише на нещо конкретно.

Беше твърде лесно да разпознаеш човек по миризмата на шампоана, сапуна или лосиона за тяло, да не говорим за парфюм и афтършейв. Дори намек за сапун с плодов аромат стига да информира и запущен нос, че дадена личност е била някъде. Повечето хора не можеха да идентифицират други хора по специфичната миризма на тялото им в обществени пространства — за това се искаше много добре развито обоняние, но всеки, без болните от грип, можеше да разпознае прилепчивите, силни аромати на парфюми.

Миризмите, освен това събуждаха спомени. Миризмата на шампоан с борова смола събуждаше спомена за лятна вечер и водни кончета, пърхащи над повърхността на водата. Душ геловете с мускусен аромат връщаха в съзнанието ѝ образа на жилави, мускулести ръце и гръб с красиви, изпъкнали племки. Напомняше ѝ за онези моменти, в които лежаха в прегръдките си и се смееха на нещо незначително, дето никой друг не би сметнал за смешно. Караше я да мисли за острия, търсещ поглед на онези светлосини очи, пред който винаги се чувстваше притеснена и объркана. Сърцето ѝ неизменно

пропускаше удар, а краката ѝ омекваха, когато някой минувач ѝ замеришеше на същия душ гел. Макар да знаеше, че миризмата не идва от человека, за когото копнееше. Ето колко силен ефект имат миризмите върху паметта ни.

Може и да не помниш как е изглеждал някой непознат, но ако помиришеш афтършайва му някъде другаде, едрата фигура на непознатия, късата коса, джинсите и карираната риза моментално се появяват в съзнанието ти. Лумики например можеше да си спомни походката на този човек и къде го е видяла. Дали е влязъл през определена врата.

Тя не искаше това. Не искаше да я помнят непознати. Дори не беше нужно да я помнят всичките ѝ познати. Искаше да е невидима и без миризма, доколкото бе възможно.

Беше отмила страха и паниката от кожата си. Беше се погрижила за пришките по краката от тичането с кубинките.

Беше отговорила на обаждане от майка си.

— Добре. Не, в училище всичко е наред. Да, имам пари.

Лъжи. Добронамерени лъжи.

Кога бе спряла да разказва всичко на майка си? Когато тръгна на училище? Май тогава. Или може би по-рано, тъй като в семейството ѝ по принцип не разговаряха. Лумики така и не бе успяла да разбере всичко онова, за което не говореха, но липсата на разговори висеше във въздуха из цялата къща, сгъстяващо го така, сякаш всяка стая бе пълна с паяжини. Всеки си гледаше собствената работа. Темите табу бяха извънредно странни — теми, за които външен човек никога не би се досетил, че са табу. Като например плюшеният заек, който сега държеше. Майка ѝ беше го донесла при последното си идване в Тампере и беше ѝ казала, че е бил любимата ѝ играчка в детството ѝ. Когато погледна черните лъскави очички на заека, Лумики веднага се сети, че беше любима играчка другому. Не нейната, макар че и тя бе си играла с него.

Беше изказала мисълта си на глас.

— Не, грешно помниш — бе казала майка ѝ. — Беше любимата ти играчка и се казваше Оскар.

Лумики бе поклатила глава.

— По-късно го нарекох Оскар. Първо се казваше Зейни. Може да ми го е дала някоя братовчедка.

Майка ѝ не бе казала нищо и Лумики бе сметнала, че заекът е поредното нещо, за което просто не се говори.

Пукнатините по тавана бяха като звездна карта на някакво чуждо небе. Несъвършенства. Обичаше ги. Интересни бяха. Но в момента бе се съсредоточила върху гнева, защото той ѝ даваше сили. Бяха я преследвали отново и някой бе стрелял по нея. Би трябвало всичко това окончателно да я откаже от цялата работа. Само дето искаше да знае всичко, искаше яснота, искаше да се свърши. А най-много искаше тези мъже да си платят за престъпленията. Не искаше да се страхува повече.

Страхът щеше да изчезне, когато всички карти бъдат свалени.

Ето защо вече знаеше какво ще прави на следващия ден. Гневно захвърли заека вътре, извади телефона и се обади на Елиза.

С помощта на бастун Вииво Там докуцука до вратата и взе да се мъчи с ключа. Не беше лесно да държи бастуна и да върти ключа, като междувременно внимава да не се опира на левия си крак. Залитна и изкриви лице в гримаса.

Прекалено любезната възрастна дама на гробището направо го принуди да се обади на линейка и сигурно щеше да се качи в нея, за да е сигурна, че всичко ще е наред, но фелдшерите я увериха, че Вииво е във възможно най-добрите ръце.

След като откри тънка като косъм пукнатина на рентгеновата снимка, лекарят в спешното му направи шина и го прати да си върви с бастун и силни болкоуспокояващи.

Сега най-сетне си беше у дома. Вииво не помнеше голянят му, мрачен апартамент студио да е изглеждал по-уютно. Студена бира, два ибупрофена и може би още нещо. Блестящ пример за употреба на смесени наркотици. После щеше да се обади на Соколов, който вече бе оставил няколко гневни съобщения на гласовата му поща.

Побъркан руснак. Никак не му се щеше да връща обажданията, но ако не го стореше, Соколов щеше да дойде да тропа на вратата му.

В антрето го посрещна миризма на развалено. По някое време трябваше да разчисти планината неизмити съдове в мивката. Но я чакай, в миризмата се долавяше и аромат на мента. Сякаш някой беше смукал бонбон за гърло.

Той затвори вратата и закуцука към дневната-спалня-кабинет. Не успя да включи лампата, защото някой друг му направи тази услуга.

Ала успя да разбере откъде мирише на мента.

Хората на Бялата мечка.

Изстрелът прозвуча като глухо пукване. Вииво падна назад и от устата му потече кръв, прилична на червена боя.

[1] Финландски писател, социален реалист. — Б.пр. ↑

[2] Финландски музикант, поет и драматург. — Б.пр. ↑

18

Петък, 4 март

Кожа, бяла като сняг.

Огромна четка за пудра мина по лицето на Лумики. Беше бледа заради зимата, но в момента не се опитваха да скрият това. Точно обратното. Фондът отенът беше един нюанс по-светъл от тена ѝ. Пудрата също. Границата между грима и естествения тен бе умело скрита под линията на челюстта. Гримът изравни цвета на лицето ѝ и покри малките несъвършенства, с което го направи неестествено гладко. Приличаше на порцеланова кукла.

Устни, алени като кръв.

Елиза внимателно очерта устните на Лумики. Моливът първо маркира ъгълчето в средата на горната устна, спусна се наляво, после надясно. След това тя очерта долната устна с уверено движение. Линията изтъня към средата, за да създаде илюзия за дълбочина.

Един слой червило. Излишъкът бе премахнат със салфетка. После още един слой. Накрая гланц само в средата на устните, за да се създаде илюзия за пухкавост.

Коса, черна като абанос.

Елиза подреди бретона на Лумики и го напръска леко със спрей. После разроши подстриганата ѝ коса за повече обем и добави още малко спрей, за да я фиксира.

Боята беше свършила работата си. Лумики си помисли колко странно изглежда, отмивайки боята след определеното време, как по белите плочки се стичат синьо-черни струйки. Боята бе изрисувала прекрасни, извънземни форми по пода на банята, после сифонът засмука цветната вода в тръбата. Лумики плакна косата си, докато водата потече съвсем бистра.

Още по-странны беше, когато Елиза я сложи да седне на един стол, покри раменете ѝ със стар чаршаф и започна да я подстригва. Първо подкъси косата ѝ до раменете, после до малко под ушите. По

пода валиха черни кичурчета. Лумики отначало не можа да повярва, че падат от нейната глава.

Мокри, черни кравайчета коса по пода. Като въпросителни без точка. Цялата ситуация бе една въпросителна. Лумики копнееше за липсващата точка, за нещо, което да сложи край на всичко, което бе се случило досега. Затова беше тук.

— Нали не съжаляваш? — попита я Елиза по едно време.

Лумики почти се усмихна.

— Косата е просто сбор от мъртви клетки.

Елиза потръпна.

— Никога не бих могла да си помисля такова нещо.

Накрая Елиза ѝ направи бретон, изправи косата ѝ и провери за неравности.

После връчи на Лумики дълга червена вечерна рокля, чийто цвят се менеше от розово до оранжево и от пурпурно до тъмночервено, в зависимост от начина, по който тъканта улавяше и отразяваше светлината. Лумики я облече. Кройката беше семпла, с тънки презрамки и плътно обгръщаща тялото ѝ.

Лумики вдигна очи.

Огледалце, огледалце на стената...

Красивата жена, чийто поглед срещува в огледалото, беше непозната с изправена стойка, тайнствени тъмни очи и устни, извити може би в намек за усмивка, а може би презрение. Лумики бе доволна. Тази жена не беше тя. Тази жена беше друга. Жена, която щеше да отиде на партито на Бялата мечка.

Елиза подскачаше и издаваше някакви звуци. Лумики ги приема като положителна реакция.

— Боже, колко си красива! Много съм добра. Защо стоя в училище, вместо да стана най-великият гримър на света?

Стана ѝ приятно, че Елиза е щастлива. Цветът бе се върнал на лицето ѝ, а занесената, изгубена празнота, която се таеше в погледа ѝ, бе изчезнала.

— А сега малко от това — каза Елиза и напръска шията ѝ с парфюм, който тя веднага позна: запазената марка на Елиза, „Джой“.

Лумики задържа дъха си, за да не вдиша сместа от етерични масла и алкохол, изпълнила въздуха.

Сега вече и миришеше като някой друг. Хубаво. Никой нямаше да я запомни. Щяха да запомнят жена, която прилича на Снежанка от приказката и мирише на скъпи парфюми, спрей за коса и луксозни сапуни.

— Момчета, елете да видите!

Туука и Каспър затрополиха от съседната стая.

— Е, успя ли да я... Уха! — Туука мълкна насред изречение, когато Лумики се обърна към тях. Устата на Каспър направо увисна.

— Хм... историята за мръсното, невзрачно момиче, дето се превръща в яка мацка, не беше ли от друга приказка? — попита накрая Каспър. — „Пепеляшка“?

— Определено бих ѝ скочил — каза Туука.

Явно не помисли, преди думите да излязат от устата му.

— Мечтай си — изстреля Лумики, решила да се въздържи от нещо по-грубо.

Беше 7:20 вечерта. Три часа по-рано Лумики бе дошла в къщата на Елиза, където вече чакаха Туука и Каспър. В началото всички бяха доста мълчаливи. Знаеха, че са преминали някаква граница. Дотук всичко бе им се струвало сравнително безгрижно, подлежащо на контрол, вълнуващо, но не прекалено. Вече не беше така. Някой бе стрелял по Лумики, а сега тя се готвеше да отиде на място, където животът ѝ можеше да се окаже в сериозна опасност.

Беше им описала плана.

Не беше разумен. Не беше рационален. А опасен. Лумики не се интересуваше от това. Сега искаше да се постави в опасност. Искаше да се приближи до онова, от което най-много се страхуваше.

Когато стигна до момента, в който щеше да се вмъкне на партито през задния вход, Каспър каза:

— Няма да успееш.

— Откъде знаеш? — попита Елиза.

— Защото човек не може просто „да се вмъкне през задния вход“ на парти на Бялата мечка. От това, което съм чувал, охраната е много сериозна. Огради, хора, камери, всичко.

Каспър скръсти ръце зад врата си и се облегна на стола. Явно изпитваше удоволствие от ролята си на извор на информация.

— Добре. Значи може да забравим за целия план — рече Лумики. Каспър се усмихна лукаво.

— Само дето можеш да влезеш през парадния вход, пред очите на всички.

— И как ще стане това?

— Така. Защото жените влизат свободно. Поне онзи вид млади жени, които се канят на партита, за да правят компания на мъжете и да изглеждат красиви. Стига да си облечена според темата на партито, никой няма да ти задава въпроси. А този път темата е за приказки.

Туука изпръхтя и от носа му пръсна газирана вода.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли мислиш, че можем да превърнем малката ни лесби-еко-анархистка в ку... извинете, в компаньонка от висока класа?

Елиза изгледа Лумики преценявашо от глава до пети. После каза на момчетата да отидат да се позабавляват сами за час-два с филми или видеоигри.

— Има разни неща, които аз мога, а вие, кретени, не можете — каза тя. — И ако баща ми се прибере, не го пускайте в стаята ми. Кажете му, че спя или играя йога гола, или каквото се сетите.

Лумики беше готова. Часът бе 7:45. Беше с червената рокля и бели обувки с високи токове. Беше ги разходила няколко минути, докато се научи как да разпределя тежестта върху краката си и как да се движи на висок ток — беше съвсем различно от ходенето с обувки с нисък ток. В края на краищата не беше чак толкова трудно. Просто поредната роля, която трябваше да изиграе, като пригоди собствените си движения към образа, създаден от дрехите.

Лумики не може да ходи като хората. Все влачи крака. Много е странна.

Думи отпреди десет години. Помнеше ясно и тона, с който бяха произнесени. Изражението и жестовете, придружаващи думите. Пресилената мимика.

В онзи момент бе решила да се научи да ходи по всички възможни начини. И нормално, и ненормално, и красиво, и некрасиво, и бързо, и бавно, и нехайно, и превзето. За да не може никой никога

отново да каже нещо подобно за нея. Тогава това умение не бе я спасило, но по-късно неведнъж бе й послужило.

Елиза ѝ помогна да облече късо палто от екокожа и ѝ подаде черни, дълги до лакътя ръкавици. Накрая ѝ връчи чантичка, обсипана с мъниста.

— Не я губи. Безумно скъпа е — каза тя.

На долния етаж се отваряха и затваряха врати — бащата на Елиза се обличаше за партито. Туука и Каспър също слязоха, за да се пригответят за излизане. Лумики отвори чантичката. Вътре имаше пудра, кървавочервено червило в златна гилза, 100 евро и нещо розово и пухкаво. Тя сграбчи пухкавия предмет, пръстите ѝ потънаха в него и срещнаха нещо твърдо. Тя извади предмета. Белезници.

Елиза тръсна глава и се изчерви.

— Не питай. Не искам да си спомням този купон.

Лумики леко повдигна вежди и върна белезниците в чантичката. Какво правеше Елиза на купоните си и с кого, не беше нейна работа.

— Ето ти и това.

Елиза ѝ подаде черен анерак с качулка, който стигаше почти до глезените ѝ.

— Не знам какво съм си мислила, когато го купих. Като го облека, изглеждам, все едно съм нахлузила спален чувал. Но сега е тъкмо на място.

Лумики облече анерака. Ръкавите ѝ бяха малко тесни заради палтото отдолу, но иначе беше идеален. Закопча го, внимателно вдигна качулката и се погледна за последен път в огледалото.

Черният братовчед на ужасния Снежен човек, предполагам.

Елиза и Лумики се спогледаха. И двете нямаха думи. Лумики искаше да прегърне Елиза и да ѝ каже, че всичко ще мине гладко. Въпреки че съвсем не беше сигурна. Никога досега не бе пожелавала доброволно да прегърне друг човек, освен може би майка си и баща си, когато беше малка.

Елиза се страхуваше. Лумики също.

Елиза бе готова да изпълни ролята си. Лумики също.

На този етап беше безсмислено да пита Елиза дали иска да продължи да се рови в живота на баща ѝ. Моментът за колебание и изказване на съмнения бе отминал. Елиза беше разглезнена тийнейджърка, за чийто живот на гимназиална звезда други можеха

само да мечтаят. Сигурно си мислеше, че ще се носи по течението на живота, като пазарува дизайнерски дрехи и чанти с парите на татко си, като организира диви купони, след които някой друг разчиства, и като се налива с алкохол и други неща и върти мъже и момчета на пръста си. Като крие уязвимостта си зад маска от грим. Като се преструва на по-глупава, отколкото е.

Но Лумики виждаше и че Елиза съзнава как тази нощ ще промени всичко. Как ще разбие розовите ѝ илюзии веднъж завинаги. Първите пукнатини бяха се появили още в неделя, когато Елиза бе извадила ръце от онази найлонова торба, чудейки се защо са лепкави. Ала онова, което щеше да се разкрие тази нощ, нямаше как да се отмие с вода и сапун.

В очите на Елиза проблесна решителност, която накара Лумики да се запита дали двете наистина са толкова различни. Техните светове никога нямаше да си съвпадат напълно, но в моменти като този те споделяха не само пространството, но и чувствата и мислите си.

Елиза напълни дробовете си с въздух и издиша бавно.

— Сега отивам да прегърна баща си за довиждане — каза тя.

Лумики кимна. Часовникът показваше 7:52.

19

Пръстите на Терхо Вайсайнен се плъзнаха по гладкия сатен, докато се опитваше да завърже папионката си. Ръцете му неспирно се потяха и се налагаше отново и отново да ги бърше с тоалетна хартия.

Беше закъснял. Вече трябваше да е навън и да чака колата, която бяха пратили да го вземе. Не искаше да закъснява, при никакви обстоятелства. Колата нямаше да го чака. Възможността да се види с Бялата мечка щеше да му се изпълзне, както се плъзгаше сатенът под пръстите му.

Официално парти. Кога за последен път беше обличал смокинг? Преди няколко години, за някакво тържество, организирано от шефа на жена му. Никога нямаше да забрави петте часа неспирна претенциозност, от приветствения тост до момента, в който дойде таксито им. Не харесваше този тип елитни соарета. Нищо че в много отношения самият той бе станал част от „елита“.

Най-сетне папионката реши да съдейства. Той нервно се среса още веднъж, макар косата му да беше прясно оформена от фризьор. Даде си сметка, че от цяла вечност не се е чувствал толкова нервен. Напомни си, че отива на партито само по две причини.

Да проведе директен разговор с Бялата мечка и с малко късмет — да види Наталия.

Тя все още не бе отговорила на нито един от имейлите му. Терхо знаеше, че е ходила на партитата на Бялата мечка и преди, но никога не бе пожелала да му разкаже каквото и да е за тях.

Строго секретно е, любов моя.

Начинът, по който Бялата мечка упражняваше контрол върху хората, бе почти свръхестествен. Терхо се съмняваше, че е в позиция да настоява на своето. В края на краищата беше просто ченге от „Наркотици“, дребна риба. През последните десет години бе играл добре ролята си и бе помогнал бизнесът на Бялата мечка да върви, но той сигурно би се справил и без него. Въпреки това трябваше да опита.

В ранните часове на утрото бе взел решение. Не искаше да продължава. Искаше да излезе от двойната игра. Но за да успее, трябваше да получи някаква компенсация от Бялата мечка, за да запуши огромната дупка, която оттеглянето щеше да отвори в доходите му. Трябвала му пари, за да изплати комарджийските си дългове и да уреди нещата за себе си и Наталия. После щеше да заживее обикновен, спокoen живот, без събития, които да му вдигат кръвното. Без престъпления, без хазарт, без Наталия, без пари.

Беше осъзнал, че повече не може да издържа на напрежението и страха. Необходимостта да действа тайно, която в миналото вдигаше адреналина му, сега просто го изтощаваше. Можеше и да продължи още няколко години, но накрая организмът му щеше да го предаде. Може би сърцето, може би нервите, но при всички случаи го очакваше срив. Твърде дълго беше се самозалъгал.

Терхо се вгледа в мъжа в огледалото, който изглеждаше състарен. Торбичките под очите, отпуснатата кожа, увисната под брадичката му, шкембето, увиснало над колана. Всичко по него висеше или се издуваше. Годините стрес и вина го гризяха и го караха да погълща каквото му попадне пред очите, да занемарява здравето си, да пренебрегва семейството си. Налагаше се да го признае. Ако не пред друг, то поне пред себе си.

Това трябваше да приключи. Връзката му с Наталия също. Заради общото си минало двамата никога нямаше да могат да се появят заедно в обществото. Той трябваше да заживее нов, почтен живот. Ето защо възнамерява да опита нещо безразсъдно, почти без шансове за успех. Възнамерява да изнуди Бялата мечка.

Погледна часовника си. Време беше да тръгва. Тъкмо излезе в антрето, когато Елиза се спусна на бегом по стълбите и го повлече към мазето.

— Какво има сега? Трябва да тръгвам — раздразнено попита той.

— Трябва да ти покажа нещо много важно. Само една минутка.

— Не сега. Не бива да закъснявам. Отивам на наистина много важно събитие.

— Как може някакво парти да е по-важно от мен?

Елиза държеше здраво ръката на баща си и го гледаше с големи, обвиняващи очи. В момента вместо седемнайсетгодишната си дъщеря

Терхо виждаше седемгодишното момиченце, което за нищо на света не би разочаровал.

— Добре. Една минута.

Лумики тихо се промъкна надолу по стълбите, което се оказа удивително трудно с обувките на високи токчета и стегнатия анорак. Туука я чакаше отвън, скрит до портата.

— Още я няма — прошепна той.

— Дано не закъсне — каза Лумики. Температурата бе няколко градуса под нулата, направо топло за сезона.

Всяка повърхност бе покrita с тънък бял слой скреж. Къщите, дърветата, камъните, колите. Дрехите, косата, бузите, мислите.

— Елиза обеща да занимава баща си, докато й звънна — каза Туука.

После и двамата млъкнаха и зачакаха. Лумики се почуди защо Туука не се възползва от възможността да направи някой мръсен намек за черния анорак или за предложението, които, без съмнение, щеше да получи тази вечер. После забеляза стегнатата му челюст. Туука беше изнервен. Може би дори изплашен. Вероятно за първи път в живота си.

Имало едно време момче, което се научило да се страхува.

Самата Лумики се чувстваше изненадващо спокойна. В момента просто следваше определен план. Трябаше само да се съсредоточи върху всяка следваща стъпка.

В 7:58 едно черно ауди свърна от улицата и спря пред къщата. Туука погледна Лумики и вирна вежда. Тя кимна. Той тръгна. С нехайна стъпка подмина колата и в момента, в който излезе от полезрението на шофьора, се скри зад друга кола, паркирана на улицата. После се върна приведен към черното ауди. Спра зад него и зачака.

Каспър бе на ход.

Той тръгна от ъгъла на улицата към черната кола и после мина пред нея. Шофьорът изобщо не реагира. Каспър извади ключ от джоба си, показва го на шофьора с пресилена демонстративност, натисна го здраво върху капака на аудито и продължи да върви, без да го изпуска, докато ключът дереше повърхността на колата. Стърженето на метал в метал проряза иначе тихата зимна вечер. Шофьорът се втренчи в Каспър, сякаш не вярваше на очите си.

После Каспър весело вдигна среден пръст.

Най-сетне шофьорът се съживи. Развика се нечленоразделно и изскочи от колата. Щом се отдалечи, Туука със светлинна скорост се озова до багажника и го открехна. Каспър бягаше и се смееше като откачен, а шофьорът го гонеше, като спря само за секунда, за да заключи колата с дистанционното, преди отново да се хвърли след Каспър, който бягаше достатъчно бавно, за да не откаже преследвача си.

Лумики за миг стигна до колата. Туука ѝ помогна да влезе в багажника. За щастие, не беше малък, но въпреки това ѝ се наложи да свие внимателно крака и ръце, за да се намести. Накрая сложи парче коприна върху заключващия механизъм и вдигна палец към Туука, за да го увери, че всичко е готово.

Той ѝ върна жеста и затвори багажника възможно най-безшумно.

Когато се озова в пълен мрак, ѝ се наложи да се пребори с моментен пристъп на паника. Намираше се в неудобно, тясно място, което мириеше на бензин. Надяваше се, че пътуването няма да е дълго.

Лумики чу, че шофьорът се връща, ругаейки. Бип-бип — и вратите се отключиха. Той се качи на мястото си и затръшна вратата.

Лумики се изви и се опита да извади телефона си от чантата. Едва успя. Погледна часовника на екрана, който показваше 8:05. Краткият проблясък на синя светлина от телефона ѝ подейства добре.

След малко чу стъпки откъм къщата на Елиза. Някой отвори една от вратите на колата.

— Защо се забави? — попита раздразнено шофьорът на английски.

— Съжалявам. Семейна работа — чу тя Терхо Вайсайнен да отговаря.

— Бялата мечка мрази хората да закъсняват.

— Тогава да не губим повече време.

Амин. Лумики бе напълно съгласна с бащата на Елиза. Нямаше никакво желание да прекарва повече от абсолютно наложителното време в тази поза в багажника.

Аудито оживя с ръмжене.

— По тая улица върлуват престъпници.

Лумики едваолови думите на шофьора, но се усмихна. Когато колата ускори ход и през процепите в багажника започна да нахлува

студен въздух, усмивката изчезна.

Нямаше връщане назад.

20

Мракът беше непрогледен. Нямаше край. Притискаше я отвсякъде.

Никога нямаше да излезе оттам. Никога нямаше да поеме друга гълтка въздух. Щеше да умре.

Чакълът бе нашарил гърба ѝ с плитки отпечатъци от притискането. Тя стискаше чакъл в шепите си, усещаше острите ръбове на всяко камъче, преди да ги пусне върху останалите.

— Пуснете ме! — изкрештя.

Беше го изкрештяла десет, сто, хиляда пъти вече. Беше удряла по капака с юмруци, беше го ритала, беше се обърналаничком и бе опитала да го повдигне с гръб. Нищо.

Те седяха отгоре му. Може би клатеха крака и си подаваха близалка — наслаждаваха се на ягодовия ѝ вкус. Не бързаха за никъде. Те контролираха нещата.

Сълзите в очите на Лумики бяха изсъхнали. Започна да се паникьосва. Имаше чувството, че ако скоро не излезе, ще се задуши.

Запищя. С пълно гърло. Помисли си за крясъците на чайките и как разтварят широко човките си. Тя беше чайка. Запищя.

Колкото по-силен звук издаваше, толкова по-жива беше. Тя беше звукът. Тя и звукът бяха едно. Един нажежен, пронизителен тон.

В един момент осъзна, че вече не е толкова непрогледно тъмно. Капакът на контейнера за чакъл бе открехнат. Тя се надигна и избърса сълзите си. По бузите ѝ бяха полепнали песъчинки от чакъла.

От тях нямаше и следа.

Чакаха следващия си шанс. Знаеха, както и Лумики, че ще се появии.

Лумики бавно преброи до десет.

Сега не можеше да се паникьосва. Вече не беше същото момиче, което бе тогава. Беше се променила. Беше се научила. Можеше да

прекара произволно дълго време в произволно тясно пространство.

Всичко до момента вървеше както трябва. Почти всичко.

Да, наистина имаше синини от удрянето в стените на багажника при острите завои. Да, имаше чувството, че вонята на бензин ще остане в носа ѝ до края на света. Да, трепереше от студ и цялата беше схваната. Но това бяха дреболии.

Аудито бе се движило трийсет и пет минути, после бе намалило ход и бе спряло. Терхо Вайсайнен слезе първи. Шофьорът го последва след секунда, но не и преди да заключи колата.

Лумики постоя малко с наострени уши и когато се увери, че всичко наоколо е утихнало, хвани парчето коприна с вкочанените си пръсти и плавно го дръпна, като в същото време бутна нагоре капака на багажника с крака. Рано или късно трябваше да поеме риска. Платът, който бе сложила в заключващия механизъм, трябваше да измести езичето, за да може да излезе.

Звукът от късащ се плат бе най-ужасното нещо, което бе чувала от много години насам.

Не се паникьосвай. Овладей се.

Лумики протегна ръка напред и взе да търси къде се е скъсало парчето. Не можа да го намери. Пръстите ѝ бяха почти напълно безчувствени, а дългите ръкавици допълнително я затрудняваха. Захапа лявата ръкавица и я изхлузи от ръката си. После пъхна пръсти в устата си, за да ги стопли, и ги държа, докато кръвта започна отново да тече в тях.

Още един опит. Пръстите ѝ зашариха около ключалката и напипаха платта. Лумики знаеше, че влажната ѝ кожа ще замръзне след секунди.

Да. О, да. От тази страна беше останал достатъчно плат, та да го хване здраво. Стисната коприната, тя бутна силно с крака и бавно, бавно и неотклонно започна да дърпа платта към себе си.

Езичето не помръдна.

Лумики стисна зъби и продължи да бута и да дърпа. Напрегна всички сили.

Щрак.

Езичето се вдигна. Багажникът се отвори. Тя не го вдигна докрай, а остана неподвижна известно време, докато дишането ѝ се

успокои. Заслуша се. В същия момент наблизо спря друга кола. От нея слязоха хора.

— Може някой ден да изчистиш колата — каза женски глас. — Виж обувките ми. Трябваше да са розови.

— Ти пожела да си Спящата красавица. Аз лично мисля, че Злата мащеха щеше да е по-добър избор — тогава щеше да си с черни обувки — отвърна мъжки глас.

Спорещите гласове се отдалечиха. Тишината се завърна.

Лумики повдигна багажника още малко и надникна навън. Намираше се на малък паркинг. За щастие, черното ауди бе паркирано в единния край, обвито от сенките на няколко дървета. В момента паркингът бе празен.

Без да губи време, Лумики съблече анорака с вид на спален чувал, сложи си лявата ръкавица, излезе от багажника и го затвори. Трябваше да остави анорака вътре. Шофьорът щеше да се чуди откъде се е появил още на другия ден или когато отвореше багажника. Лумики вдигна ръце да провери прическата си. Усещаше я непокътната. Елиза явно не беше преувеличила, когато каза, че спреят ѝ е вълшебен.

Пудра, огледало. Бърза проверка на грима. Малко петънце червило за чистене. Готова беше.

Обърна се да огледа мястото, където се провеждаше партито.

Борис Соколов разгледа творението си и кимна одобрително. Снежната кралица изглеждаше точно както трябва. Ако при тази гледка Терхо Вайсайнен не спреше да създава проблеми, той бе готов да изяде цяла кофа кубчета лед. Наведнъж.

Изведнъж Борис усети необяснима тъга и същевременно задоволство. Причината за задоволството бе ясна. Изпитваше облекчение. Беше изяснил нещата с Бялата мечка и не се сърдеше за убийството на Вииво Там.

Бялата мечка бе казал, че са видели Вииво да размахва диво пистолет посред бял ден в гробището. Това не беше редно. Показваше, че той е изгубил контрол и вече не може да се разчита на него. Нямаше какво да се направи с човек, на когото вече не може да се разчита — по този въпрос Бялата мечка и Борис бяха единодушни.

Наложи се Вииво да бъде елиминиран. Нищо лично.

Соколов погледна Наталия, чиито кафяви очи бяха отворени. На лицето ѝ бяха изписани объркване и изненада.

Горката малка Наталия — наистина ли мислеше, че големият лош Борис няма да разкрие плана ти за бягство? И парите. Ти се готвеше да откраднеш. А кражбата, както всички знаем, е нещо лошо. Ако просто бе продължила да върши работата си, всичко щеше да свърши по друг начин.

Наталия, Наталия.

Снежна кралица със скреж по устните.

Партито можеше да започне.

Информацията на Каспър беше вярна. Около сградата имаше висока каменна ограда, а самата сграда представляваше голяма триетажна къща от началото на двайсети век, сякаш построена насред гората. До нея стигаше един-единствен тесен път.

Лумики се питаше дали къщата изобщо присъства на картите на района. Имаше места, които определени хора предпочитаха да държат в тайна, и имаше начини това да стане.

Лумики тръгна към портата, където охраната спираше пристигащите и очевидно им задаваше въпроси. Постара се да изглежда точно така, както изискваше ролята ѝ. Ролята на скъпа компаньонка.

Когато дойде нейният ред, пристъпи между охранителите бавно и уверено, както подобаваше на статута ѝ.

— Hetkinen. Стой — каза на фински и английски един от мъжете, колкото хладилник.

Сърцето на Лумики подскочи. Тук ли щеше да свърши всичко?

— Каппукка. Мобилният телефон — каза охранителят и протегна ръка.

Лумики стисна устни, извади телефона от чантичката си и го плесна демонстративно в огромната длан на мъжа. Предвид степента на възмущението ѝ никой не би се сетил, че това е старият телефон на Елиза. Охранителят го прибра в торба, в която, съдейки по тракането, имаше немалко други телефони. После, без да ѝ иска разрешение, грабна чантичката ѝ, прегледа съдържанието и ѝ я върна със сумтене.

Почти незабележимо движение на главата му съобщи на Лумики, че може да мине. Тя заповяда на краката си да не треперят от студ и облекчение. Вдигна високо глава. Ходенето по заледена пътека с високи токчета си беше чист мазохизъм, въпреки пясъка, внимателно разхвърлян по леда.

Стъпка по стъпка. Спокойно.

Наоколо цареше мрак. Лумики вървеше по пътека от светлина. От двете страни на алеята бяха наредени хартиени фенери, чиито пламъци горяха неспирно. В края на пътя имаше врата, до която стоеше олицетворението на старомодния иконом. Зализана коса, бели ръкавици. Жестове, демонстриращи хем превъзходство, хем угодлива вежливост. Мъжът отвори вратата на Лумики с лек поклон. Тя пристъпи вътре.

Успя.

Дойде на партито на Бялата мечка. Сега трябваше само да открие в какво се е замесил бащата на Елиза.

21

Друг свят. Друга реалност.

Цветове, светлини, звуци. Синьо, превръщащо се в зелено и жълто за секунда. Оранжево, преливащо в наситенозлатисто. Виолетово, което се превръщаше в лъкатуши гирлянди бургундскочервено, люляково и бледолилаво. Музика, песни на сирени, въздишки на гората, звън на кристал, забравено ехо на бездънни пещери, камерни оркестри на дворци и замъци, ромон на звънчета, всичко това те обливаше, стоварваше се върху теб неочаквано, отдръпваше се и после се връщаше.

Страната на чудесата.

Музиката, светлините и декорите умело превръщаха всяко от обширните помещения в различна реалност. От тъмна гора, пълна с тайни, Лумики пристъпи в сребриста бална зала със стени, обсипани с гирлянди от истински рози. Премина през подводно царство. Надникна в дървена хижка, в която имаше едно малко, друго по-голямо и едно много голямо столче.

Илюзиите я омаяха толкова силно, че минаха няколко секунди, преди да забележи подробните във всяко помещение. Навсякъде сновяха сервитьори и сервитьорки с подноси в ръце. Разбира се, във всяка стая се предлагаха фантастични напитки в духа на темата. Някои сякаш димяха, други меняха цвета си от пурпурно на дъното до синьо на повърхността. Някои от сервитьорите бяха маскирани като приказни герои, други — като позлатени статуи.

Гостите се разхождаха от стая в стая с чаши в ръце. В гълчката от гласове Лумики разпозна фински, английски, шведски и руски. Май долови и испански някъде, но не беше сигурна. Повечето жени изглеждаха точно като нея. Млади, гримираны като кукли момичета, които даваха вид, че не познават никого от присъстващите. Каспър бе се оказал прав. На много от тези момичета се плащаше, за да са тук. Повечето поканени бяха мъже на средна възраст, но имаше и неколцина по-млади и по-стари. Мяркаше се и по някоя двойка.

Лумики позна леко сбръчканата Спяща красавица и нейния принц. И на двамата щеше да им дойде добре малко сън за красота. Ако не сто години, то поне няколко часа.

Лицата на някои от гостите ѝ бяха смътно познати. Политици ли бяха? Бизнесмени? Трудно беше да се каже.

Опита се да запомни разположението на помещението. Очевидно първите два етажа на къщата бяха запазени за партито. На третия имаше стаи за „уединение“ на гостите, а мазето беше територия, запазена за обслужващия персонал. Поне натам се насочваха сервитьорите с празните подноси и оттам идваха с пълни.

— Дали не бих могъл да ви предложа едно от тези?

Лумики се извърна и видя мъж с две чаши в ръцете. Явно говореше на нея. Косата му бе леко посивяла, но повечето хора биха го сметнали за красив. Имаше тъмни вежди, кафяви очи и чудесно скроен костюм. С крайчеца на окото си тя зърна етикета, съзнателно оставен на маншета, от който ставаше ясно, че е на „Хуто Бос“. Значи мъжът с готовност плащаше скъпо за дрехите си, но беше старомоден по отношение на марките. Пасваше на общото впечатление. Откъм възраст би могъл да ѝ бъде дядо.

Мъжът ѝ се поклони. Лумики потисна желанието да отстъпи от вонята на пури и афтършейв. И той беше „Хуто Бос“. Изглежда, държеше тройно да подчертава факта, че самият той е голям бос.

— За нещастие, вътре има ябълка — каза мъжът с доверителен тон, сякаш споделяше огромна тайна. — Доколкото разбирам, те са отровни за вас, Снежанките.

На равномерно загорялото му лице трепна самодоволна усмивка. Явно се мислеше за изключително остроумен.

Лумики се разрови в репертоара си на изражения и избра леко глуповата, поласкана усмивка, подсказваща готовност за флирт.

— Ами да. Малко сме алергични към ябълки. Но ако ми намерите нещо друго вкусно, силно и сладичко, може да продължим да си говорим.

— Нещо сильно и сгряващо за студената нощ — каза мъжът, сложи ръка върху голата ръка на Лумики и я плъзна надолу.

Ръката му беше потна. Лумики се сдържа да не потръпне от погнуса и запази усещането само в съзнанието си.

— Четете мислите ми.

— Желанието ви е заповед за мен — каза той. — Не мърдайте оттук.

— Ще се опитам да не се загубя в гората. Или да се превърна в слугиня на седмина маломерни мъже.

Усмивката на мъжа се разшири.

— А ако някой се опита да ви облече твърде стегнат корсет, обещавам, че ще го сваля — каза той и й намигна.

Така значи, сребърната пантера помнеше Братя Грим. Само дето познанията за приказките нямаше да му спечелят червени точки пред Лумики. И други неща — също. Тя проследи с поглед как се отдалечава широкият гръб на мъжа. После тръгна нагоре.

Терхо Вайсайнен се огледа. Нямаше и следа от Наталия. Папийонката притискаше гърлото му. Разхлаби я.

Лицата на някои гости го накараха да вдигне вежди. Това наистина ли е той? И той? Имаше достатъчно материал да напълни страниците на всички национални таблоиди плюс едно-две клюкарски списания. Втренчи се в известен политик, който гризна ухото на една фея Камбанка, която, изглежда, се чувстваше неловко.

Терхо знаеше, че никой няма и дума да каже за партито на външен човек. Хората на Бялата мечка безмилостно убиваха доносниците. И не само доносниците, а и семействата, роднините, любовниците и приятелите им. Всички го знаеха и никой не искаше да се превърне в пример за назидание.

Той зърна млада жена, маскирана като Снежанка. Стори му се смътно позната. Елиза нямаше ли много подобна рокля? Е, изглежда, моделът бе популярен и роклята не беше уникат, както бе го уверила продавачката. Поредното доказателство, че невинаги получаваш каквото искаш, колкото и пари да имаш.

И все пак с достатъчно пари може да получиш доста. Например да си оправиш живота. Именно затова Терхо беше тук.

Стайте на първия етаж разкриваха прекрасни приказни светове, но тези на втория бяха пълни с безумните кошмари от същите приказки. Дървета, чиито клони се протягаха и хващаха който минеше

покрай тях като с ръце. Блатни духове, които с песните си подмамваха мъжете в бездънни тресавища. Сън, дето никаква целувка на принц не можеше да прекъсне.

Една от стаите бе изцяло черна, с илюзия за летящи гарвани, които грачеха заплашително. Лумики инстинктивно се наведе, за да не се вкопчат въображаемите нокти на птиците в косата ѝ. В стаята имаше двама сервитьори, облечени в черно, със сребърни подноси, върху които бяха наредени малки чашки с черна течност. Двамата си говореха тихо. Лумики искаше да чуе какво говорят, затова се присламчи към тях с привидното намерение да си вземе питие.

— Къде е Бялата мечка? — попита единият сервитьор.

— Не си ли чувал, че той преди полунощ не се появява?

— Той ли? Мислех, че...

Първият сервитьор стрелна втория с предупредителен поглед и изви подноса си съвсем леко към Лумики. Тя си взе чашка, усмихна се и им обърна гръб.

— Бялата мечка държи всички да говорят за него в мъжки род — прошепна сервитьорът.

Лумики наведе чашката достатъчно, че да я допре до устните си, и обмисли онова, което чу. Погледна изящния стенен часовник. Девет и петнайсет. Имаше още почти три часа.

Останалото от разговора беше пълна мистерия. Защо говореха за Бялата мечка в мъжки род? Странно. Изглежда, и това щеше да се изясни в полунощ.

От онова, което бе видяла досега на партито, Лумики бе останала с впечатлението, че Бялата мечка е доста необичайна личност. Той — а дали наистина беше той? — бе употребил огромна сума пари, за да създаде всички тези фантастични сцени за една-единствена нощ. Тя можеше да се обзаложи, че повечето гости не бяха в състояние да оценят пищните декори. За тях бе важно само алкохолът да не свършва и момичетата да са красиви и готови да флиртуват. Или нещо повече.

Свине в официални облекла.

Сякаш костюмът за 1000 евро и часовникът за 20 000 ти дават класа. Или правото да правиш каквото си поискаш. Ако имаш пари, правила няма. А ако няма правила, значи си крал.

Изведнъж на Лумики ѝ призля. Искаше да си отиде вкъщи. Вместо високи токчета искаше да нахлузи сивите пантофи, които баба

й бе оплела. Дори ѝ се прииска да си направи чай, макар че по принцип го смяташе за безсмислена топла течност. Точно в този момент чаят щеше да я успокои, да я накара да се почувства уютно и да ѝ припомни тапетите на рози и нежните пръсти на баба ѝ, които сплитат косите ѝ.

Лумики внимателно облиза устни. Водка с лакрица, точно както бе си помислила. Острият, солен вкус спря гаденето.

Не забравяй, че не си тук наистина. Ти не си тази приказна героиня. Някой друг се разхожда из тези стаи на бели обувки с високи токчета и червена вечерна рокля. Ти нямаш нищо общо с това.

Лумики изправи гръб. Не беше дошла да се забавлява. Имаше работа за вършене.

22

На Наталия не ѝ беше студено. Беше мъртва от 128 часа. Сто двайсет и осем часа бяха смехотворно кратък период за жив човек. За мъртвите бе дори по-кратък. Наталия живя двайсет години, три месеца и два дни. Щеше да е мъртва завинаги. В сравнение с вечността 128 часа бяха направо нищо.

Ако Наталия бе все още жива, дали щеше да ѝ се прииска да върне времето до момента, в който Борис Соколов се свърза с нея? Наталия беше го виждала няколко пъти преди това с тогавашното ѝ гадже — дилър на име Дмитрий, и знаеше, че Соколов е едра риба в бизнеса. Не голям шеф, но все пак шеф. Имаше влияние. Соколов покани Наталия да се присъедини към екипа му. Okaza се, че им трябва представителна млада жена с мозък, незамъглен от алкохол или дрога.

Дали щеше да направи различен избор? Ако не бе срещнала Соколов, никога нямаше да дойде във Финландия, нямаше да срещне Терхо Вайсайнен, нямаше да се опита да открадне парите и нямаше да получи куршум в корема. Нямаше сега да лежи на минус 18 градуса с очи, вперени в мрака, и устни, леко разтворени, сякаш готови да зашепнат.

Ако Наталия знаеше какво ще се случи, разбира се, щеше да откаже. Само че тогава тя знаеше само, че не иска да отгледа дъщеря си в апартамент, вонящ на мухъл, със стени, тънки като хартия, през които ясно се чуваха гръмогласните разправии на съседите и не по-малко шумните им одобрявания. Затова бе приела. Същата седмица Соколов организира преместването на Наталия, майка ѝ и Олга в по-хубаво жилище.

Измина година. Наталия продаваше наркотици на младите богати московчани с чувството, че е една от тях. Млада, богата и красива.

Животът можеше да бъде хубав. Да си заслужава да го живее. Но за деветнайсетте си години тя бе научила, че винаги когато всичко върви добре, ще се случи нещо лошо. За нея това бе заповедта да замине за Финландия със Соколов, който да движи бизнеса там. Беше

си представяла, че ще заживее в Хелзинки, откъдето няма да е проблем редовно да навестява семейството си. Вместо това се наложи да се установи в Тампере, който й се стори отчайващо малък в момента, в който самолетът кацна там. Преди това Соколов бе делил времето си поравно между Москва и Тампере, но сега и той се местеше за постоянно във Финландия.

Заповед на Бялата мечка, бе казал той. Тогава Наталия за първи път чу това име. По-късно започнаха да я канят на партитата на Бялата мечка, където тя осъзна колко незначителна е нейната роля в голямата игра. Беше просто колелце в голямата машина, което можеше да бъде заменено във всеки момент.

Наталия се чувстваше съвсем чужда в Тампере. Ходеше не както трябва и се обличаше не както трябва. Заешкият й маншон и ботушите с високи токчета бяха прекалено елегантни. Хората я заглеждаха на улицата. Разни мъже се опитваха да й предложат пари, но не за наркотици, а заекс. Понякога с горчивина си мислеше, че единственият начин да се слее с тълпата е да носи дебели якета и гримка през зимата и анzug през пролетта и есента, а лятото да прекарва седнала на площад „Тамела“ с порция кървавица пред себе си, шапка с козирка на главата и фалшиви „Крокс“ на краката.

Не познаваше никого в града, освен Соколов и естонските му помощници. Отначало звънеше вкъщи всеки ден, слушаше гласа на малката Олга и после заспиваше, плачайки.

Понякога наблюдаваше финландските гимназисти, които й изглеждаха като абсолютни бебета, макар да беше не повече от година по-голяма от някои от тях. Чудеше се какво ли е да живее като тях. Да ходи на кафе след училище и да обсъжда смисъла на думите, казани от някое хубаво момче, или каква тема може да даде учителят за контролното по история. Да размишлява какво иска да учи, след като завърши, и да се чуди дали иска да си вземе една година почивка след завършването. Да мечтае да се изнесе на самостоятелна квартира, да си купи собствен чайник и да спи в луксозни чаршафи „Финлисън“, подарени й от баба и дядо за завършването на гимназията. Да преживее екзистенциална криза, защото не е сигурна каква иска да стане, когато порасне.

После Наталия бе срещната Терхо, който беше съвсем различен от Соколов и естонците, макар Соколов да казваше, че „той е един от

нас“. Полицай от отдел „Наркотици“, замесен в бизнеса с наркотици, къртица.

Терхо и грубите ръце на Терхо. Наталия бе почувствала топлота към него при първата им среща. Той бе толкова стеснителен, толкова мил и неуверен — не знаеше как да говори с нея, не знаеше как да я докосва. Напълно различен от всичките й дотогавашни гаджета и всички останали мъже, които моментално я набутваха в калъп, който им харесваше, наместваха я като манекен в позата, която искаха.

Любов ли беше? Поне така го усещаше. Наталия се чувстваше сигурна с него. Терхо говореше за дома си, за семейството си, за нормален живот. Тя също искаше такъв живот. Без тайни, без страх, без свръхчувствителна лигавица на носа и белези от игла по слабините. Той й обеща да уреди всичко, да й помогне. Наталия дълго време му вярваше, но така и нищо не се случи. Беше й давал празни обещания също като останалите мъже в живота й.

Думи, които се превръщаха в лъжи в момента, в който се откъснеха от устните.

Наталия трябваше да се е научила. Да не вярва на никого, освен на самата себе си. Сама да взима решенията си и да приема последствията.

Ето защо бе решила да открадне трийсетте хиляди евро, предназначени за Терхо, от къщата на Соколов и да изчезне. Беше си направила план. Бе откраднала резервния ключ на Соколов, без той да забележи. Беше си намерила скривалище в затънтената провинция. Трябваше да стане лесно. В неделя Соколов и естонците щяха да отсъстват до вечерта, но се прибраха по-рано. Ето защо Наталия Смирнова сега лежеше мъртва и гола в мрака.

Това бяха последствията от решенията й — последствия по-серииозни, отколкото тя би могла да си представи.

Жivotът на Наталия бе изтъкан от привидно неизбежни погрешни решения. Погрешни решения, представяни й за правилни, поднасяни на златен поднос, ухаещи на рози. Просто тя никога не бе поглеждала под подноса или отвъд човека, който й го предлагаше, за да види белия сняг, опръскан с алени капчици.

Ето защо Наталия Смирнова сега лежеше сама на студа, без да го усеща.

Точно както лежеше през последните 128 часа.

Но дори в смъртта си не можа да намери покой. Борис Соколов бе намислил да я използва още веднъж.

23

Лумики забърза към мазето. От време на време хвърляше по някой поглед през рамо, за да се увери, че мъжът не я следва. За щастие, го нямаше. Беше успяла да се отърве от него.

Тъкмо опитваше изобилието от деликатеси на шведската маса, когато мъжът, който бе я заговорил, я изненада, появявайки се зад гърба ѝ, и искаше да знае защо е изчезнала.

— Действията на жените понякога са необясними — отговори му тя кокетно.

Мъжът предложи да се качат на горния етаж, за да проучат женските й приуимици малко по-задълбочено. Лумики го помоли първо да я остави да хапне. В отговор той сложи ръце на хълбоците ѝ и каза, че би било срамота прекрасната ѝ тънка талия да се развали от непремерена лакомия. Лумики отвърна, че не е яла цял ден и че той сигурно би предпочел тя да не припадне. Той се засмя.

— Сигурно си истинска дива котка, щом ти дойде настроението.

Аха, ще ти издера очите, помисли си Лумики, но се задоволи да измяука като коте. После го неутрализира, като му даде да държи чинията ѝ и каза, че отива да напудри носа си. Той остана на мястото си с доволно изражение, явно решил, че тя му е оставила ценен залог, гарантиращ, че ще се върне. Тъпак.

Лумики слезе в мазето и се огледа. Напред се виждаше просторна кухня, където, ако се съдеше по звуците, готовачите под пълна пара приготвяха нови ястия. Чуваше прашенето на мазнина в тиганите, чаткането на ножове върху дъски за рязане и крещенето на заповеди над цялата шумотевица. През въртящите се врати течеше постоянен поток от сервитьори и сервитьорки, понесли подноси, купи и големи блюда. Лумики гледаше шествието на храната от един тъмен ъгъл, извън полезрението на околните.

Бе зърнала бащата на Елиза няколко пъти, но все го губеше от поглед, когато решеше да го проследи.

Сега, сякаш повикан от мислите ѝ, тя чу гласа на Терхо Вайсайнен от един коридор. Говореше с някого на английски. Гласът на събеседника му също звучеше познато, но тя не се сещаше откъде.

Гласовете се приближиха. Тогава Лумики се сети. Беше чула гласа на другия мъж, когато я гонеха в гората. Руснакът.

Замисли се за секунда. Да остане там, където е, и да се престори, че се е загубила или просто е любопитна и е поискала да разгледа мазето? Никой от двамата нямаше да я познае. Но пък щеше да привлече внимание. Беше на погрешното място и твърде видима, което не беше добре предвид намеренията ѝ. Никак не ѝ се искаше някой от присъстващите по-късно да я разпознае на улицата.

Лумики опита най-близката врата. Беше отворена.

Внимателно надникна вътре и не видя никого. В помещението имаше само няколко големи фризера и наредени една върху друга пластмасови каси с алкохол. Това явно беше някакъв склад. Вмъкна се вътре в очакване Вайсайнен и руснакът да отминат.

Само че не отминаха. Спряха отпред.

— Ела да ти покажа нещо — чу Лумики да казва руснакът на английски.

Тя се огледа. Нямаше друга врата. Нямаше къде да се скрие. Нямаше къде да отиде и нямаше как да излезе.

Освен в някой фризер.

Вдигна капака на най-близкия, надникна вътре, сепна се и бързо го затвори.

Храната се надигна в гърлото ѝ. Ръцете и краката ѝ се разтрепериха. Нямаше за кога да стои и да обмисля онова, което бе видяла току-що. Макар на партито да имаше изобилие от страховити декори, съдържанието на фризера беше съвсем истинско. Лумики погледна в следващия фризер и издиша с облекчение. Беше празен, с изключение на няколко пакета грах на дъното. Бързо го изключи. Не че това щеше да ѝ помогне, но поне нямаше веднага да изгуби топлината на тялото си, докато фризерът се опитва да охлади петдесет и пет килограма месо, внезапно озовали се в него от 36.3 до минус 18 градуса. Лумики видя вратата да се отваря.

Прехвърли се във фризера, намести се във възможно най-удобната поза и затвори капака точно когато мъжете влязоха.

Студът веднага захапа кожата ѝ. Изглежда, не можеше да се отърве от минусовите температури дори на закрито. Тази зима бе прокълната.

Терхо Вайсайнен нямаше търпение. Не можеше да понася игричките на Борис Соколов точно сега. Искаше само да има време да доизкуси стратегията, с която щеше да убеди Бялата мечка, че заслужава солидно обезщетение. Според слуховете никой не можеше да изнудва или заплашва Бялата мечка. Никой досега не бе успял да го направи, макар че мнозина бяха опитвали.

Значи щеше да преговаря.

— Къде е Наталия? — попита Терхо все така на английски.

Борис Соколов оголи зъби. Гримасата вероятно трябваше да мине за усмивка.

— Точно това исках да ти покажа — отвърна Соколов. — Твоята Снежна кралица е тук.

Вайсайнен с изумление видя как Соколов отвори капака на най-близкия фризер.

Лумики чу задавените звуци, които излязоха от гърлото на Елизиния баща, и разбра какво е видял. Картината беше отпечатана върху ретините ѝ за вечни времена. Готов материал за бъдещи кошмари.

Млада жена във фризера, гола и мъртва.

Отворени очи, синкова кожа, засъхнала кръв по устните. Голяма дупка в корема.

— Какво... какво си ѝ направил? — чу Лумики да пита бащата на Елиза с треперещ глас.

— Все си мислех, че едно ченге е виждало трупове.

— Но защо?

— Наистина ли се опитваш да ми кажеш, че не знаеш? Наталия се опита да избяга с парите. Твоите пари. Нашите пари. Ние я спряхме. Трябва да си се сетил, когато получи плика, пълен с окървавени пари.

— За какви пари говориш?

— За твоята заплата.

— По дяволите, нали сто пъти ти казах, че не съм получил тези пари.

— Това е твой проблем. Направихме доставката на 28 февруари, както се разбрахме. Три пъти годишно, в дните, които ти посочи. Само че този път ги доставихме в къщата ти, вместо да ги крием в гората. Решихме, че ще оцениш услугата.

— Това е... отвратително.

— Това е реалността. Не можехме да си позволим Наталия да замине с парите. Загубата на 30 000 евро не е болка за умиране, но вероятността да разкаже на някого за нас щеше да е.

— Аз не... аз... — бащата на Елиза не намираше думи. — Не искам повече да имам нищо общо с теб или хората ти. Никога. Ясно ли е? Това не трябваше да се случва. Никой не трябваше да умира.

— О, случва се. Първо Наталия, после Вииво.

— Вииво Там?

— Хората на Бялата мечка се погрижиха. Не е голяма работа. Случват се такива неща. Би трявало и ти да се отнесеш професионално към цялата работа. Винаги има загуби. Изчезват пратки, крадат се пари, умират хора. Част от работата.

— Да се отнеса професионално? Професионално? Проклет да си. Убил си жена!

Лумики чу гласа на Терхо Вайсайнен да пресеква. Беше на прага на истерията. Усещаше как пръстите на ръцете ѝ се сковават. Пръстите на краката вече бяха замръзнали. За щастие, във фризера имаше достатъчно кислород. Засега.

— Освободих се от подчинен, на когото не може да се разчита. Позволи ми да ти дам един съвет, Терхо Вайсайнен. Помисли добре, преди да решиш да ми се репчиш. Една дума да кажа — и ще легнеш до курвата си. По дяволите, мога и сам да те сложа там.

Вайсайнен се разсмя, но в смеха му се прокрадна нотка на отчаяние.

— Само че съм ти нужен. От десет години съм ти нужен.

— Досега уговорката ни действаше идеално. Ти ни даваше информация, а ние ти се отплащахме със съответните разкрития. Нашият бизнес с дрога процъфтя, а степента на разкриваемост на престъпления в твоя отдел изглежда по-добре от всяко. И ние, и ти печелим. На мен трябва да благодариш за повишението си. Но чуй ме, Терхо Вайсайнен. Ти не си ми нужен. За мен ти си муха, прашинка. Мога да си намеря нов информатор, когато решава.

— Радвам се да го чуя, защото аз приключих.

— Аз решавам кога си приключил.

— Не, Борис, няма да стане така. Ето какво ще стане: напускам и ти нищо не можеш да направиш по въпроса.

Лумики чу как тишината между двамата мъже натежа до неловкост.

— Хм — каза най-сетне Соколов. — Ако наистина напуснеш, как мога да бъда сигурен, че няма да се разприказваш?

— Ще се наложи да ми се довериш.

— Не. Ето какво ще ти кажа. Ще ти се доверя, защото, ако престъпиш думата си, ще откриеш красивата си дъщеря у дома, в собствения си фризер, точно като Наталия.

— Копеле!

Лумики чу шум, сякаш бащата на Елиза посегна да удари Соколов. Секунда по-късно последва охкане и после настъпи тишина.

— Не преувеличавах, когато ти казах, че ако се наложи, сам ще те довърша — Соколов звучеше запъхтян.

— Добре. Добре. Схванах. Прибери го. Съжалявам, изгубих контрол.

— Помни. Дъщеря ти във фризера. Закови този образ в съзнанието си, ако някога отново започнат да ти идват глупави идеи. Толкова бързо ще го превърна в реалност, че свят ще ти се завие. Знаеш, че държа на думата си.

Лумики чу вратата да се отваря и двамата излязоха.

Съвсем навреме. От студа беше започнала да се вкочанява и имаше чувството, че местата, където кожата ѝ допираше стените на фризера, са измръзнали сериозно. Вдигна ръка, за да отвори капака.

Тогава отново чу вратата да се отваря. Два чифта крака. Оживен разговор на фински.

— Не ми е ясно как успяват да изпият толкова много толкова бързо. Направо попиват пиячката като гъби.

— Свиквай. Това е само началото. Да видиш какво ще е след полунощ.

Сервитьори, сети се Лумики.

— Какво ни е най-спешно в момента?

— Шампанско. Винаги него изпиват в началото. После започват да искат бяло и червено вино, общо взето, поравно. Може би малко

повече червено през зимата. След полунощ се започва с твърдото гориво — уиски и така нататък. Изненадващо много ром, също. И водка, естествено. Някои пият едно и също цяла вечер, но повечето искат разнообразие.

Взимайте шампанското и се махайте, заповяда им Лумики наум. Отивайте да клюкарствате другаде.

— Браво. Някой пак е сложил червеното вино върху шампанското, макар че ясно казаха то да е най-отгоре, а червеното най-отдолу. Както споменах, червено започват да пият по-късно.

— Голяма работа. Не се ядосвай. Дай просто да ги преместим.

— За мен е голяма работа. Всичко върху нас ще се стовари, ако някой не може да следва най-прости инструкции. Казвам ти, нямаш представа какъв хаос ще настъпи по-късно. Същински ад. Ще носим по няколко бутилки и пак няма да смогваме. Като дойде този момент, пробвай само да откриеш отлежал коняк, ако някой идиот е оплескал системата.

— Добре, схванах. Давай да действаме.

Лумики благодари безмълвно на втория сервитьор за навременната намеса и чу как започнаха да местят каси. Бутилките издрънчаха.

— Не на пода. Там пак ще пречат. Дай да ги сложим на ей този фризер.

— Вътре няма ли нещо важно? Тоест, нещо, което скоро ще ни потрябва? Гадно ще е да мъкнем каси насам-натам. Тежат по цял тон.

— Нищо няма, само няколко пакета зеленчуци. Проверих преди час.

— По-добре да проверим пак.

Лумики чу как единият сервитьор хвана дръжката на капака.

Не го отваряй. Недей, недей, недей.

В следващия момент нещо тежко се стовари върху капака.

— Ти луд ли си? Щеше да ми смажеш пръстите.

— Да, но не ги смазах. Ще помагаш ли, или сам трябва да свърша всичко?

— Спокойно.

Последва още едно тупване върху капака. И трето. И четвърто. Четири каси, пълни с червено вино.

— Давай по-живо сега, вземи шампанското.

Звън на бутилки, когато всеки от сервитьорите вдигна по една каса. Отдалечаващи се към вратата стъпки.

— Я чакай — каза единият и се обрна. Стъпки, приближаващи към фризера. Последва щракване и компресорът на фризера забръмча.

— Сигурно някой го е изключил погрешка. Трябва да стоят включени дори ако в тях има само няколко пакета грах. Не се знае кога някой ще реши да прибере вътре половин лос.

Стъпки към вратата. Тя се отвори и затвори. Лумики остана сама в склада.

Ако не се брои трупът на жената на име Наталия в съседния фризер.

Скоро може би замръзналите трупове щяха да са два.

24

— Хайде! Опитай поне. Трябва да го застреляш в главата, преди да те види. Губим точки.

— Майната ти! Правя каквото мога. Стига си ми пилил. Не мога да се съсредоточа.

— Сега! Сега! Стреляй! Мамка ти, стреляй!

— О, да! Изпържих го.

— Яко! Ей за това говоря.

Елиза усети главоболието да пулсира в слепоочията и тила ѝ. Седеше пред лаптопа си, втренчена в една червена точка, която не бе помръднала от часове. Това сигурно беше добре. Значеше, че Лумики е пристигнала на партито. Ако беше още в багажника на колата, досега щеше да се е обадила и да е изпратила съобщение. Елиза не искаше да мисли за другите възможности, като например шофьорът или някой друг да е намерил Лумики и да е превърнал багажника във временен гроб.

Пръстите ѝ закръжиха около устата, загриза кожичките на ноктите си. Розово-черният ѝ гел лак беше съсипан. Какво значение имаше това? В момента маникюрът и прическите изобщо не я вълнуваха.

— Мисля си, че на тая стая добре ще ѝ дойде едно боядисване. В червено например? Давай!

Край. На Елиза ѝ писна. Закрачи решително към контакта и издърпа кабела на плейстейшъна. Възмутените викове на Туука и Каспър не я трогнаха.

Прибирайте се вкъщи и си играйте, ако само за това ставате. Дечица.

— Стига де, почти успяхме да счупим рекорда — оплака се Каспър. — Направо ги разбихме.

— Можете ли изобщо да си представите, че трябва се съсредоточите върху това в момента? — попита Елиза и посочи лаптопа.

— Стига де, бейби. Картината не е мръднала от два часа. И няма да мръдне, ако всичко мине както трябва. С нищо не можем да помогнем на Лумики в момента. Или си мислиш, че ако гледаме в екрана достатъчно дълго, ще й предадем положителни вълни енергия или някаква такава глупост?

Туука бе се приближил към Елиза, докато говореше, и сега сложи ръце на раменете ѝ. Елиза ядосано го отърси от себе си. Не можеше да понася да я докосва в момента. Направо не ѝ се вярваше, че някога е била влюбена в него и само преди няколко дни беше си мислила, че може отново да се съберат, след като и двамата бяха си доказали, че са привлекателни и за други хора. Че могат да се превърнат в любовната история на века.

Ако не беше Туука, Елиза нямаше да се взира в червената точка, която им показваше къде е Лумики. Нямаше да се страхува за нея или за баща си. Туука бе поискал да задържат парите. Туука беше предложил гениалната идея да ги изперат в училище. Е, добре, знаеше, че не е справедлива и не може да обвинява за всичко едно момче, което се държи като глупак, но ѝ беше по-лесно да му се ядосва, отколкото да признае, че баща ѝ е направил нещо нередно.

Баша ѝ. Татко, както все още мислеше за него Елиза. От край време беше момичето на татко, особено като се има предвид, че майка ѝ непрекъснато пътуваше по работа, откак се помнеше. С татко измисляха и играеха забавни игри. С татко влечеха възглавници и завивки в хола, за да строят огромни крепости. Понякога дори спяха в тях. Татко, който ѝ правеше палачинки във формата на мечета и пееше сладникави поп хитове с цяло гърло. Татко, който никога не се изморяваше да слуша бърборенето ѝ и не се ядосваше на странните ѝ приумици. Татко, пред когото бе изплакала очите си първия път, когато разбиха сърцето ѝ. И бе минала само година от последния им маратон с „Междузвездни войни“, който както винаги завърши с междугалактическа пуканкова война. Мама само бе завъртяла очи.

Последните няколко дни бяха ѝ отнели таткото, когото мислеше, че познава. Вместо него бе се появил някакъв странен мъж, който изневеряваше на мама с по-млади жени и беше се забъркал в нещо

опасно и незаконно. Искаше ѝ се да погледне баща си в очите и да го попита: „Терхо Вайсайнен, кой си ти всъщност?“.

Страхуваше за Лумики, но се страхуваше и от онова, което тя можеше да открие. Най-сигурната, най-стабилна част от живота ѝ бе ѝ отнета и не беше сигурна, че е в състояние да понесе още разкрития. Не че имаше избор.

Каспър, който чаткаше на телефона си, изведнъж вдигна глава.

— Опа. Сетих се нещо.

Пулсът на Елиза се ускори.

— Какво?

— Съмнявам се, че дават на хората да влязат с мобилни телефони. Говори се, че Бялата мечка е много стриктен за такива работи — обясни Каспър.

— И се сети чак сега! — сопна му се Туука. — Как тогава Лумики ще ни докладва за положението?

Елиза запази спокойствие.

— Не виждам защо да е проблем за нея. Ще намери начин да ни каже, че всичко е наред.

— Май ѝ имаш голямо доверие — каза Туука и я изгледа въпросително.

Повече, отколкото на вас двамата, помисли си Елиза. Тя, разбира се, бе благодарна, че не ѝ се налага да прекара нощта сама в празната къща, втренчена в червената немигаща точка на екрана. Беше решила обаче, че в момента, в който всичко това приключи, ще сложи край на отношенията си с Туука и Каспър. Никога повече нямаше да бъдат веселото трио, както преди.

Елиза обръна поглед отново към локатора, марка „Гармин“. Целта му беше да успокоява родителите ѝ, когато излезе да тича сама, но точно сега тя чувствуше само ужас и вина, тъй като знаеше къде се намира Лумики. Какво ли правеше? За какво мислеше? Хвана кичур руса коса, поигра си с него, после го пъхна в устата си. Смученето на косата я успокояваше, когато беше малка. Знаеше, че Туука се дразни от този навик, но не я интересуваше.

— И ако не може да ни каже, че всичко е наред... — Каспър оставил изречението да увисне недовършено.

— Тогава продължаваме с първоначалния план — каза Елиза, опитвайки се да скрие треперенето на гласа си.

— Къде беше джипиесът? — попита Туука.

— На бедрото — каза Елиза. — Закачен на жартиера.

— Ами ако някой го види? — попита Каспър. — Откъде да знаем дали някой не го е откъснал и не го е хвърлил в боклука, а Лумики лежи мъртва, натъпкана в някой гардероб или захвърлена в гората?

Елиза се изправи и стисна юмруци. Иначе щеше да удари Каспър.

— Млъквай веднага. Не помагаш, като говориш такива неща. И двамата млъквайте, ако нямаете да кажете нещо полезно. Лумики е на партито, добре е, всичко върви както трябва. Ако можеше да ни чуе как се паникьосваме, сигурно щеше да се смее.

След тези думи Елиза решително тръгна към кухнята. Трябваше ѝ нещо за успокоение на нервите. Погледът ѝ падна върху колекцията вино на майка ѝ. Майка ѝ сигурно нямаше да забележи една липсваща бутилка. Една-две чаши вино щяха да избистрят мислите ѝ и да смекчат страха.

Погали с копнеж гърлото на една бутилка, но накрая се отказа.

Не, трябваше да запази трезв разум. Трябваше да е готова, ако Лумики има нужда от помощ.

25

Във всяка каса имаше по шестнайсет бутилки червено вино. Касите бяха четири. Всяка стъклена бутилка съдържаше 750 милилитра течност. Лумики си спомни как някъде бе чела, че празната винена бутилка тежи 450 грама. Като добавеше теглото на касите, излизаше, че върху капака на фризера стоят седемдесет и седем килограма. Мисълта не беше приятна.

Веднъж в залата Лумики успя да избута от лег 100 килограма. Само че това тук не беше лег преса. Беше фризер.

Лумики изрита обувките. После притисна гръб колкото можа поплътно в дъното на фризера и опря стъпала в капака. Тласна. Нищо.

Хипотермия: когато температурата на човешкото тяло падне под 35 градуса по Целзий.

Симптоми: треперене, усещане за студ, загуба на координация, мускулни спазми.

Когато телесната температура продължи да пада, усещането за студ изчезва, мускулните спазми замират и съзнанието започва да се замъглява. Дишането и сърдечният ритъм се забавят. Когато температурата падне под 30 градуса, рисъкът от аритмия се увеличава значително.

На този етап механизмите за самозащита на тялото започват да пренасочват топлата кръв към жизненоважните органи, а студената — към крайниците. Ръцете се вкочаняват. Движението е затруднено. Ненужните движения на крайниците могат да върнат студена кръв по обратния път и когато тя стигне до сърцето, предизвиква охлажддане на сърдечния мускул, което може да доведе до вентрикуларна фибрилация и дори смърт.

Лумики имаше опит с екстремни студове. Онази есен, след скъсването, бе започнала редовно да ходи да плува в езерото до сауната на Зимния плувен клуб. Колкото по-студена беше водата, толкова по-добре се чувстваше. Първото й гмуркане в дупка в леда, след като езерото замръзна, бе едно от най-невероятните преживявания

в живота ѝ. Зимното плуване беше като наркотик. Докато излизаше от водата с ледени кристалчета по кожата, топлината започваше да изпъльва тялото ѝ и тя се замайваше от ендорфините, пеещи във вените ѝ. Чувството беше вълшебно. Тя искаше още и още.

Лумики не беше на място в сауната. Повечето от редовните посетители бяха стари. Някои носеха вълнени шапки на 120-градусовата жега в сауната и всички, без изключение, бяха с официалните чорапи за зимно плуване. Лумики още не беше си купила такива. Бабите и дядовците в сауната я наричаха „девойче“. Тя нямаше нищо против. Досега не беше виждала там друг човек под двайсет години. От време на време идвала групи трийсетина годишни мъже или жени, за да си организират шумни ергенски партита.

Дупката в леда не се затваряше през цялата година, защото към нея постоянно течеше вода от един маркуч. Най-често край нея беше тихо. Сериозните плувци се потапяха в ледената вода без писъци и възклициания. Загребваха няколко пъти и излизаха, заставаха на терасата пред сауната и стояха така с кожа, димяща от студа. Лумики обожаваше този момент. Рядко ѝ се случваше да изпита нещо, близо до религиозно благоговение, но веднъж, когато дойде в сауната седмица преди Коледа и видя празничните фенери, грейнали на моравата отпред, звездите, обсипали небето, и усети как всяка клетка в тялото ѝ е напълно будна след плуването, я завладя необичайно усещане за благодарност — смесица от копнеж, меланхолия и радост, която съдържаше и зрънце святост. Този момент бе нейната коледна меса — загледана в звездите и смърчовете, покрити със сняг, извисяващи се неподвижни и внушителни.

Само че, макар плуването в ледено езеро да беше полезно за здравето, лежането във фризер не беше — при никакви обстоятелства. Водата с температура нула градуса бе различна от ковчега с температура минус 18.

В момента ѝ се искаше да не бе слушала толкова внимателно в час по здраве и безопасност. Забрани на мозъка си да мисли за всичко, което можеше да ѝ причини липсата на кислород. Трябваше да се съсредоточи върху избутването на капака. Нямаше значение дали мърда крайниците си твърде много, или изразходва кислорода във фризера твърде бързо. Щеше или да се измъкне, или да умре.

Краката ѝ бяха като две замръзнали дървета.

Лумики си пое дълбоко въздух, напрегна всяко мускулче в тялото си и започна да бута, да бута, да бута.

Капакът помръдна малко. Прекалено малко. Силите ѝ свършиха и капакът отново здраво се затвори.

Неконтролираме сълзи изпълниха очите ѝ, макар плачът да бе последното нещо, което искаше да прави в момента. Чувстваше се толкова отчаяна. Беше толкова глупаво и безсмислено всичко да свърши тук. Не искаше да умира. И то точно когато животът отново бе добил смисъл след преместването ѝ в Тампере.

Снежанка в стъклен ковчег, спяща вечния си сън.

Не, тази история нямаше да свърши така.

Лумики си помисли за момичето, което бе едно време. За момичето, в което бе се превърнала. Никога не се предаваше. Дори в най-мрачните моменти.

Леко промени позата. Стисна очи и събра цялата си сила в мускулите на краката. Не можеше цялото тичане по хълмовете, клековете, лег пресите и останалите тренировки да са отишли нахалост.

Мускулите ти горят? Остави ги да горят. Болката е просто слабост, която напуска тялото ти. Хайде сега още веднъж. Пей с музиката, ако ще ти помогне!

Лумики буташе, буташе, буташе. Не се предаде, не прояви милост към мускулите си. Чу касите да помръдват. Чу ги да се прекатурват и да падат на земята. Чу как се чупеше стъклото.

Ромон на стъклени парченца — като феи, звънящи с вълшебни звънчета. Най-сладкият звук на света.

Сега можеше да се изправи и да отвори капака. Трепереше от студ и изтощение. Подът бе покрит с червено вино и стъкла. Тя обу обувките си и излезе от фризера. Предимството на високите токчета бе, че съвсем малка част от подметката допираше земята. Внимателно подбирайки къде да стъпи между натрошени бутилки, тя тръгна към вратата.

Чак сега си даде сметка, че е могла да вика за помощ. Може би някой щеше да я чуе.

Само че дори не беше ѝ хрумнало. Никога не бе викала за помощ.

Борис Соколов гледаше как гостите все повече се отпускат. Бавно отпиваше от чашата с „Джак Даниълс“ — любимото му уиски. Бялата мечка беше запомнил. Соколов не беше на работа, така че можеше да се наслади на гледките и уискито. Красиви жени — за него винаги бе удоволствие да ги гледа. В погледа му обаче имаше и нотка меланхолия, защото ясно осъзнаваше, че може да бъде баща на повечето жени тук. Някоя от тях би могла да му прави компания за една нощ, но не повече. Последната възможност на Соколов за трайна, нормална връзка бе си отишла отдавна. Очакваха го десетки самотни години в компанията на „Джак“ като единствен истински приятел.

Бялата мечка настояваше всичко незаконно да се държи настрана на такива партита. Напълно разумна мярка за сигурност. Ако все пак полицията нахлуеше на някое от тях, нямаше да има за какво да се хване. Реките от алкохол бяха напълно законни.

Понякога Соколов мразеше наркотиците. Да, осигуряваха му работа и комфортен живот. Хубава къща без съседи. Влияние. Жени. И не, той не беше толкова праволинеен, че да откаже да смръкне една-две линии от най-чистата стока, когато му се приискаше. Венозните наркотици не го интересуваха.

Само че живееше в постоянно стрес. Трябваше да се грижи доставките да стигнат до Финландия. Трябваше да организира разпространението, да контролира дилърите, да намира нови клиенти и да се тревожи за старите. Все имаше прекалено много кестени в огъня. Все трябваше да внимава конците да не се оплетат.

Преди бе достатъчно просто да държи всичките Сергеевци, Хорхета, Петери и Махмуди далече от своята територия, а сега трябваше да се бори и с онези, които се криеха зад @com и @hotmail адреси. Дизайнерските наркотици се търсеха колкото и традиционните, а на места дори повече. За да си набавиш такива, бе достатъчно да седнеш пред компютъра, да дадеш поръчка и да изчакаш да ти я доставят. Борбата с доставчиците беше безнадеждна.

Идеята на Бялата мечка, че техни клиенти са младите, богатите, красивите и успелите, бе чудесна, но невъзможна за приложение на практика. За да свържат двата края, се налагаше да продават и на хора, които бяха толкова пропаднали, че можеха да плащат единствено в брой. Които вече бяха продали лаптопите си или ги бяха разменили за

добра. Чийто банкови сметки социалните държаха под око непрекъснато. Които нямаха възможност да поръчват онлайн.

Ако бизнесът не беше станал толкова рискован, на Соколов нямаше да му се наложи да убие Наталия. По свой начин бе се привързал към нея — повече, отколкото би си признал. Дори беше я оставил да се вижда с Терхо Вайсайнен, макар че и това бе рисковано.

Борис бе оправдал връзката им пред себе си с аргумента, че тя е още едно оръжие в арсенала за изнудване, което някой ден да пусне в действие срещу Терхо, ако се наложи. Глупавото ченге, което заяви, че се оттегля.

Е, ще видим. Борис бе сигурен, че ще допълзи обратно с молба да го приемат отново. И той щеше да се съгласи, разбира се, но при определени условия. Бяха оставили домашния си детектив да живее малко прекалено охолно. Вайсайнен изглеждаше напълно искрен, когато каза, че не е получил парите. Може би дори казваше истината. Може би някой бе откраднал найлоновия плик от градината през нощта. Но за Борис това нямаше значение. Парите бяха доставени за Вайсайнен, така че той нямаше намерение да му съчувства. Поважното бе, че и Вайсайнен явно беше го проглътнал. В бъдеще определено нямаше да получава толкова големи суми.

Само Наталия да беше се държала прилично. Имаше ясно, сигурно бъдеще пред себе си. Възможност да се превърне в неговата дяснa ръка. Само че тя стана неспокойна и се размечта. Той го видя, усети го по изражението и по гласа й. Достатъчно бе едно пътуване до Москва — и брат й му разказа целия план на сестра си.

Борис можеше да спре Наталия просто като не остави парите в къщата си. Само дето пожела да я изпита, да измери лоялността й. Стрелката посочи отрицателна стойност, макар че до последния момент той се надяваше, че тя ще дойде на себе си. Накрая не остави друг избор, освен елиминацията. Срамота. Борис толкова се надяваше, че точно тя няма да го разочарова.

Глътката „Джак Даниълс“ се спусна по гърлото му гладка и топла. И все пак му се наложи да проглътне веднъж-дваж след това.

Щеше да се отърве от тялото на другия ден.

Днес не беше време за мръсна работа.

26

Наближаваше полунощ. Партито ставаше все по-шумно, все по-диво. Музиката гърмеше. Съдържанието на чашите беше се променило от шампанско на спиртни напитки. Гримът на жените взе да се размазва. Мъжете разхлабваха вратовръзките си.

И все пак още не беше настъпил моментът всички окончателно да се отпуснат, да захвърлят всякакво чувство за прилиchie и да започнат да се наливат с безплатен алкохол, да се бият и да се оттеглят на горния етаж за „почивка“. Върховата точка на вечерта предстоеше.

Пристигането на Бялата мечка.

Затова и остана Лумики. След като излезе от фризера, тя се вмъкна в дамската тоалетна, съблече роклята и надвесена над тоалетната, обилно намокри ръцете и краката си с топла вода от бидето с ръчен душ. Постепенно чувствителността на крайниците ѝ се възвърна. Изсуши се с книжни кърпи, облече роклята си и оправи грима си, който, удивително, бе почти непокътнат. Може би Елиза наистина трябваше да помисли за кариера на козметик. Беше успяла да ѝ направи маскировъчни цветове, които бяха издържали не само на ядене и пиене, а и на измръзване.

На разгневените жени, чакащи пред вратата на тоалетната, тя само вдигна вежди, без да продума.

Лумики можеше да си тръгне. Беше изпълнила мисията си. Научи, че бащата на Елиза работи с наркотърговец на име Борис Соколов. Че е давал информация на Соколов и е скривал друга информация от полицията срещу заплащане. Научи, че тялото на жена на име Наталия лежи във фризер в мазето и че я е убил Борис Соколов. Всичко това най-вероятно щеше да е достатъчно Соколов да влезе в затвора. И бащата на Елиза, разбира се, но нямаше как.

И все пак остана. Любопитството ѝ нямаше да бъде задоволено, ако не видеше тази митична, легендарна личност, за която всички

говореха шепнешком. Затова продължи обиколката си из фантастичните стаи, които сякаш нямаха край.

Една беше изцяло розова. Елиза сигурно би се влюбила в нея. А може би не, помисли Лумики след няколко секунди. Догади ѝ се, когато видя, че посред бонбоните, еднорозите, розовите пъпки и възглавниците с къдрички се криеха разнообразни секс играчки — от камшици до гигантски изкуствени членове. Приказки за възрастни, по нещо за всеки вкус. Тя продължи нататък, когато в стаята с олюяване нахлу плътно прегърнатата двойка. Двамата имаха такъв вид, сякаш бяха готови веднага да използват изненадите по предназначение.

Колкото повече наближаваше полунощ, толкова повече се нажежаваше атмосферата. Всички чакаха. Всички бяха гладни. Когато останаха десет секунди, започна обратно броене. Бяха се събрали в голямата бална зала на втория етаж. Бутаха се и се настъпваха.

Десет.

Лумики се озърна и видя Терхо Вайсайнен нервно да върти в ръце празна чаша.

Девет.

Музиката притихна, после спря.

Осем.

Светлините намаляха. Останаха само звездите, проектирани на тавана.

Седем. Шест. Пет. Четири. Три.

Изведнъж Лумики я напуши смях, като се замисли за абсурдността на положението. Вижте я само — една обикновена тийнейджърка, която влезе в тъмната стаичка в училище в грешния момент.

Две.

Гостите вече не извикваха всяка цифра. Казваха ги спокойно, с уважение.

Едно.

Залата потъна в мрак. Всички замълчаха. Дочу се далечен звук, като звънчета на шейна. От тавана заваляха снежинки, които приличаха на истински. Когато Лумики докосна една, тя се разпадна.

Изведнъж мощн прожектор освети центъра на залата.

Две жени. И двете с костюми на Снежната кралица. Това име им подхождаше хилядократно повече, отколкото на замръзналата Наталия.

Еднояйчни близначки. Появиха се насред залата сякаш от въздуха. Лумики не можа да отгатне възрастта им. Можеше да са на двайсет или на петдесет. От разстояние не се виждаха издайнически бръчки по ръцете или шиите.

Залата избухна в ръкопляскания. Жените помахаха царствено. Тогава Лумики забеляза, че на шията на едната има медальон с формата на леден кристал. Медальонът на другата беше сребърна мечка.

Лед и мечка. Полярна мечка. Бяла мечка. Не един човек, двама. Които бяха едно.

Жените чакаха тълпата да се успокои. После заговориха една след друга, като се сменяха толкова умело, че Лумики не можеше да различи кога говори едната и кога другата.

— Зимата е време на вълшебствата. Ето защо исках днешната тема на партито да са приказките. Мечти, фантазии и кошмари. Това са елементите на една приказка. Всички вие сте тук, защото искам да ви благодаря. Вие участвахте в създаването на една мечта. Мечта за едно по-елегантно, по-ефективно и по-целеустремено общество. За нас границите са създадени, за да бъдат преминавани, правилата — за да бъдат нарушавани, нормите — за да бъдат оспорвани. Празнувайте! За момент забравете тесните рамки и очаквания на света отвън. Всичко това е за вас. Животът е за вас.

Нямаше за какво да се хване в думите на жените. Не казваха нищо конкретно. Говореха английски без акцент. Дори да носеше диктофон, нямаше да успее да запише нищо изобличаващо. С какво се занимаваха тези жени? Те ли дърпаха конците на всички гости? Каква част от бизнеса им беше незаконна?

Загледана в изпълнената с обожание тълпа, Лумики разбра, че може би никога няма да разкрие истината. Истинската дейност на Бялата мечка беше като снега, който се сипеше от тавана. Ако човек се опита да хване снежинка, тя се разпадаше в ръцете му.

Лумики нямаше шанс срещу тези хора. А и жените може би бяха просто фасада. Никой не можеше да ги хване. Никой не можеше да им направи каквото и да е.

Тя обаче можеше да хвърли поне Борис Соколов зад решетките. Събитията, започнали с намирането на кървавите пари в тъмната стаичка, бяха приключили. Това беше достатъчно.

Сега искаше да се прибере вкъщи.

27

— Не ми трябва огледало, за да ми каже, че си най-красивата на това парти.

Топъл дъх обльхна ухото на Лумики, две здрави ръце стиснаха талията ѝ. Тя изруга наум. Мъчителят ѝ отново беше я открил и беше я хванал учудващо здраво точно когато се готвеше да си тръгне. По дъха му усещаше, че е изпил повече от една-две чаши коняк. От силата на ръцете му заключи, че няма да успее да му се измъкне. Само щеше да привлече нежелано внимание.

— Бях започнал да се притеснявам, че си изчезнала. Това би било неприемливо. Толкова жалко, че ни прекъснаха — шепнеше мъжът в ухото ѝ, притиснал едрото си тяло в гърба ѝ.

Поне деветдесет кила, помисли си Лумики. Може да се окаже изненадващо силен, ако го провокират. Време беше да смени тактиката.

— Не си охладняла към мен, нали?

За щастие не, помисли си Лумики.

Тя се обърна и погледна мъжа в лицето. Очите му бяха кървяси. Беше съблякъл сакото си. Под мишниците на бледосинята му риза тъмнееха петна. Вратовръзката му беше разхлабена. С жест на фалшива самоувереност тя я хвана, приближи устни до ухото му и прошепна:

— Да се качим горе и да видим дали тази история ще има щастлив край.

Гризна леко ухото му, потискайки пристъпа на гадене. И тази роля можеше да играе.

По лицето на мъжа плъзна руменина от доволство и той облиза устни.

— Какво чакаме? — попита.

Докато се качваше по стълбите, Лумики усещаше погледа на мъжа върху гърба си. Нямаше смисъл да се опитва да бяга. Краката ѝ малко трепереха, но тя се насили да полюшва бедра подканящо, докато

върви. Какво ли щеше да е да изкачва тези стълби пред някого, с когото наистина иска да се усамоти, да затвори вратата зад тях и да остави целия останал свят навън? Ароматът на плажно масло и топла кожа. Тичането по дървените стъпала към малкия кей за лодки до хижата, смехът. Решителните стъпки по петите й. Тръпките от очакване, докато слушаше как се приближават.

Спомените бяха безсмислени. Това беше миналото лято. Преди цяла вечност.

Сега си беше сега и тя щеше да се справи.

Лумики заведе мъжа до една свободна стая, насред която бе поставено голямо легло с метална рамка. Бутна го на леглото. Беше важно да се държи колкото може по-самоуверено и смело.

— Знаех си, че си дива котка! Няма нищо. Ще те опитомя. Но първо котенцето може да се позабавлява — каза мъжът и започна да сваля панталоните си, без да става. Лумики затвори вратата и завъртя ключа в ключалката.

После се върна при мъжа, който се опита да я опипа с потни ръце.

— Не, не, котенцето първо иска да си поиграе с теб, нали — каза тя и го бутна.

За нейна радост, очите на пияния светнаха. Той беше в нейна власт, поне засега. Лумики се качи на леглото и обкрачи жертвата си, която веднага започна алчно да гали бедрата й.

— Какво е това? — попита мъжа и сбърчи чело, объркан, когато напипа джипиеса.

По дяволите. Лумики бързо хвана ръцете му и ги вдигна към таблата на леглото.

— А сега бъди добро момче — прошепна тя, хванала китките му с лявата си ръка, докато вадеше нещо пухкаво и розово с другата от чантата си.

— О, по връзването ли си падаш? — ухили се мъжът.

Лумики щракна белезниците около китките му и после ги закачи на металната табла.

— Не особено — каза тя и се изправи. — Но се надявам ти да си падаш.

На мъжа му бяха нужни няколко секунди да осъзнае, че Лумики няма да се върне в леглото. Когато истината най-сетне проникна в

замъгленияя му от коняк мозък и от устните му се понесе яростен рев, бе твърде късно. Лумики заключи вратата отвън.

После тръгна към прозореца в далечния край на коридора. Отвори го и хвърли ключа от вратата, както и ключа от белезниците на снега, където те моментално изчезнаха. Една пречка по-малко пред прибирането ѝ у дома.

Терхо Вайсайнен се взираше в мрака през широкия прозорец. Беше се отказал от намеренията си, осъзнал, че няма начин да убеди Бялата мечка да му плати и да го остави да напусне. Или да му платят. Как трябваше да се обръща към тях? Беше се опитал да заговори един от бодигардовете на жените и да помоли за среща. Молбата му бе отхвърлена. Когато обясни, че е получил специална покана да се срещне с Бялата мечка, бодигардът бе казал, че поканата няма никакво значение. Нямаше смисъл да губи времето си, мислейки, че Бялата мечка би се заинтересувала от нищожество като него.

Когато се огледа наоколо, разбра, че бодигардът е прав. За Бялата мечка той не бе нищо повече от мушица. Или муха — в най-добрия случай. Дори Борис Соколов не бе нещо повече от муха. И двамата бяха крайно незначителни играчи в голяма игра.

Оставаше му само да си тръгне с подвита опашка. Да се приbere вкъщи, да прегърне дъщеря си и да напише на жена си имейл, в който да ѝ каже, че му липства. Да помисли как ще свързват двата края без основния му източник на доходи. Положението не беше безнадеждно. Да, имаше дългове, но имаше и работа. Жена му също. Можеха да намалят ежедневните разходи. Щеше да му се наложи да спре да залага, разбира се, но това си беше част от плановете му поначало. Нямаше да има нужда от пари, за да помога на Наталия, тъй като вече я нямаше. Ръцете му се разтрепериха, призля му само от мисълта за това. Трябваше да се опита да я прогони. Не биваше да допусне болката да го завладее. Трябваше да запази здравия си разум. Трябваше да мисли прагматично. Не беше задължително дъщеря му да си купува само най-скъплите вещи. На всички в семейството щеше да им дойде добре да намалят темпото и да прекарват повече време заедно. Да заживеят нормален живот като всички останали.

В живота на нормалните хора нямаше предаване на информация на престъпни босове за това кога и къде ще се проведе следващата полицейска хайка, кои дилъри са информатори на полицията, кои камиони ще бъдат спрени на митницата и какви кампании планира полицията, за да изкорени трафика на наркотици. В живота на нормалните хора нямаше и получаване на вътрешна информация в замяна за складове на дрога или изобличителни подробности за дребни престъпници, от които банката на Соколов искаше да се отърве по една или друга причина. През годините Терхо бе разрешил срамно много престъпления с помощта на Соколов. Беше си мислил, че и двете страни печелят от споразумението.

Соколов искаше контрола върху търговията с наркотици в Тампере, а Терхо искаше да прибира опасните дилъри, които продаваха замърсена или направо фалшиви вместо истинска стока и които предизвикваха повечето смъртни случаи сред наркоманите.

Приспиваше съвестта си, като си казваше, че Соколов продава на хора, които контролират навика си и няма да свършат в спешното отделение със свръхдоза. Хора, които се друсят само от време на време. Но отдавна знаеше, че това е само част от истината. Соколов нямаше проблем да продава дрога и на хора, за които би било по-добре да дадат тези пари за хляб и мляко за децата си. Терхо просто бе решил да зарови глава в пясъка.

И сега също искаше да зарови главата си в пясъка. Изведнъж се почувства смъртно уморен. Искаше да си тръгне.

В следващия момент забеляза онази млада жена, която и преди бе привлякла вниманието му. Сега погледът му спря на бялата, обсипана с мъниста чантичка в ръката ѝ. По принцип нищо не разбираще от дамски чанти, но точно тази познаваше добре. Оригинал на „Хермес“, който струваше няколкостотин евро. Знаеше това, защото бе купил точно такава чанта за рождения ден на Елиза, след като тя дълго беше го умолявала.

Рокля, подобна на нейната, би могла да бъде съвпадение.

Чанта, подобна на нейната, би могла да е съвпадение.

Но и двете заедно на една и съща жена вече не можеше да са съвпадение.

Терхо се приближи до жената, хвана я здраво за лакътя и поискава обяснение.

Борис Соколов се заинтригува, когато го видя да спори с някаква млада жена. Приближи се към тях, колкото да чуе достатъчно от разговора, та да разбере, че Вайсайнен твърди, че е купил чантичката и роклята на жената. И очевидно обувките.

Борис изпръхтя. Вайсайнен явно беше си харчил парите и за други жени, освен за Наталия. Сега и това щеше да свърши. Тъкмо се обръщаше да се върне на мястото си, когато дочу думата *tytar*. Дъщеря.

Замръзна на място. Мозъкът му препусна с милион километра в час. Ако момичето с червената рокля беше дъщерята на Терхо Вайсайнен, бе ясно, че знае твърде много. Знаеше кой я е преследвал в гората. Може би дори знаеше за Наталия. И за парите. Иначе за какво ще идва на партито?

Щеше да е най-добре да иде да поговори с нея и да се увери, че ще държи езика си зад зъбите като баща си.

Лумики се опита да се отскубне от ръката на Елизиния баща, но като полицай той явно бе свикнал да се справя с враждебно настроени хора. Хватката му бе желязна.

— Отговори ми! Защо си с чантата на Елиза?

Лумики видя, че Борис Соколов идва към тях. Нещо в погледа му я изплаши.

Вайсайнен беше твърде близо.

Той подуши въздуха.

— Дори си с нейния парфюм! — сопна се той.

Соколов бе на три крачки.

Лумики трябваше да бяга.

Тя бълсна чантичката в гърдите му.

— Хубаво, вземи я. За жалост парфюма не мога да върна.

Вайсайнен се изненада и за миг разхлаби хватката си. Достатъчно ѝ беше. Тя се отскубна от него и хукна към стълбите. Чу, че Соколов тича след нея и вика нещо на руски.

Пред стълбите се сблъска със сервитьорка, облечена като Алиса в Страната на чудесата, с поднос чаши, пълни с някаква млечна напитка, може би „Бели руснаци“. Извини ѝ се наум и изби подноса от ръцете ѝ. По стълбите се пръснаха парчета стъкла и смес от водка, ликьор и сметана. Тя чу как Соколов се подхълзна и изруга.

Това ѝ даде още няколко секунди преднина. Събу високите токчета и се втурна през тълпата, стисната обувките в ръка. Стигна до входната врата, излезе, без да забави крачка, и продължи да тича по осветената с фенери пътека.

Огън, следвай ме. Цялата работа започваше да прилича на нещо, излязло от „Тuin Пийкс“. Липсваше само джудже.

Соколов кресна на бодигардовете пред стълбите:

— Спрете я!

Мъжете се обърнаха и препречиха пътя ѝ — бяха широки като хладилници и нямаше как да се промуши между тях.

Лумики рязко свърна от пътя си. Соколов продължи да я гони. Къщата бе заобиколена с висока ограда от всички страни. Тя хукна към най-далечния ѝ край. Беше тъмно. Снегът изгаряше ходилата ѝ, обути само с тънки чорапи.

Бързо опира стената пред себе си. Нямаше за какво да се хване. Дори маймуна не би успяла да се изкатери. Накрая откри пролука. Пъхна вътре токчето на едната си обувка и се качи върху нея. За малко да падне. Соколов почти бе я настигнал.

Заби и другата обувка в процеп в стената и се изкатери. Соколов сграбчи края на роклята ѝ.

Роклята се скъса.

Токът на обувката се счупи.

Обувката падна в снега, само токът остана в стената. Лумики размаха крака във въздуха, останала без опора. Пръстите ѝ обаче се добраха до горния край на оградата и тя успя да се изтегли нагоре точно когато Соколов посягаше да я хване за крака.

Лумики скочи от другата страна и се приземи в мека пряспа. Вместо да се опита да се покатери по стената, Соколов се втурна в обратната посока, най-вероятно към портата. Лумики тръгна през снега, който стигаше до прасците ѝ. Роклята ѝ беше скъсана от едната страна и разкриваше бедрото ѝ.

Хубаво у помисли си тя и пак хукна. Така ѝ беше по-лесно да се движи.

Тичането през снега не беше лесно, студът хапеше със зъби, остри като бръсначи.

Соколов изоставаше все повече и повече. Лумики се затича по-бързо. За трети път през последните четири дни някой я гонеше и тя

трябваше да търчи в снега и студа.

Три опита. В приказките героят винаги имаше право на три опита. Пъrvите два се провалиха, но третият успя. Това значеше ли, че ще им избяга веднъж завинаги? Или най-сетне ще я хванат.

Трети път за щастие. Три страйка и излизаш от играта. Кое от двете важеше в случая?

Изведнъж Лумики усети как нещо болезнено парна голото ѝ бедро. Не спря. Продължи да тича, затъващо в снега и се бореше за всяка крачка. Накрая звуците от преследвачите ѝ загълхнаха.

Прекара пръсти по бедрото си. Напипа топла влага. Кръв. Соколов беше я прострелял в бедрото, но за щастие, куршумът само бе я одраскал. И все пак течеше доста кръв.

Лумики не искаше да мисли за това.

Просто продължи да тича. Гората я обгърна като тъмна вода.

Но сега клетото дете останало сам-самичко е гъстата гора. Толкова било уплашено, че само се озъртало към листата на дърветата и не знаело къде да потърси помощ. Хукнало да бяга — бягало през камъни, през тръни, към няя скачали диви зверове, но отминавали, без да ѝ причинят зло. Тичало момичето, тичало, колкото можели да го носят краката му, докато започнала да се спуска нощта.

28

Имало едно време момиче, което тичало толкова дълго, че краката му отказали да го носят. Но то продължило да тича в съзнанието си, в сънищата си. Стройните му, силни, пъргави крака преливали над преспите почти без да докосват пухкавия бял сняг. Тичало като човек, който знае, че е свободен, който знае, че никой няма да го хване.

Лумики се люшкаше на ръба между съзнанието и забравата.

Вече не ѝ беше студено. Беше ѝ топло. На някакво ниво осъзнаваше, че това не е хубаво, но вече не я интересуваше. Лежеше по гръб на снега.

Помисли си за кръвта, която се стичаше от бедрото ѝ върху снега. Представяше си как червеното оформя прекрасни спирали на белия фон, как рисува великолепна картина, която расте ли, расте, докато обхване цялата гора.

Видя се отвисоко, сякаш се рееше на десет метра във въздуха. Черна коса върху белия сняг, пръсната като ореол около главата. Вечерна рокля, която, макар и скъсана, блестеше като съшита от рубини. Извиващи се фигури на снега, които растяха, разпростираха се плавно.

Красиви. Не грозни.

Грозна. Дебела. Клощава. Странни зъби. Дразнещ глас. Мазна коса. Мръсни обувки. Космати ръце. Тъпа. Идиотка. Малоумна. Задник. Курва.

*Откъде взе тези дрехи? От боклуцкийската кофа ли?
Вашите сигурно ги е срам да излизат с теб на улицата.*

Аз ако изглеждах така, нямаше да подам носа си навън.

Сигурно си осиновена.

Никой никога няма да поиска да те целуне.

Никой не може да се влюби в теб.

За какво мрънкаш? Ако те боли, кажи си. А, боли ли? Я млък, че ще ти дам да се разбереш.

Толкова си грозна, че синините направо те разкрасяват.

Думи, думи, думи, думи, думи, думи, думи. Фрази, изречения, въпроси, викове.

Ти не си тези думи. Не си виковете и обидите. Не си злобните подмятания, изплюти към теб като безвкусна дъвка. Не си ударите или синините, които причиняват. Не си кръвта, стичаща се от носа ти. Не си под тяхен контрол. Не си тяхна.

В теб има част, която никой не може да докосне. Ти си ти. Ти си своя, а в теб е цялата вселена. Можеш да бъдеш каквото си поискаш. Когото си поискаш.

Не се страхувай. Вече няма нужда от страх.

— Вече няма нужда да се страхувам — прошепна тихо Лумики.

От устата ѝ излезе облаче пара.

Все още помнеше лицата им. Момичешките им гласове и смехът, който кънтеше ли, кънтеше по коридорите на училището дори след края на учебния ден в притихналата сграда.

Особено ясно помнеше миризмите. През първите години това беше прилепчивата, фалшива миризма на ароматизирани гумички. После на бонбони, изядени скришом в междучасието — малинови дражета и лакрица. Дъх в лицето ѝ, хем сладък, хем солен. Гланц за устни с аромат на карамел, манго и мента. Ванилов парфюм от „Боди Шо“, първия, който майките им позволяваха да носят в училище. Покъсно — истински парфюми, чиито миризми се променяха, докато денят напредваше, а настроенията се сменяха заедно с дрехите и модите. Последният хит на сезона от „Ескада“.

Научи се да ги разпознава бързо и точно, да ги подушва от разстояние, за да е подгответа, когато се появят иззад ъгъла. Понякога това ѝ помагаше. Понякога ѝ даваше достатъчно време да се скрие и да избегне срещата. Но най-често не помагаше. Тогава осъзна колко отвратително всъщност миришат парфюмите, когато вонята им се смеси с миризмата на пот, и колкото отблъскващо смърди неизпитият

писоар в момчешката тоалетна, когато заврат главата ти в него и ти наредят да оближеш студения твърд порцелан.

Спомняше си имената им. Винаги щеше да ги помни.

Ана-София и Ванеса.

Това продължи от първи клас до средата на девети. Всяка година ръцете ставаха по-силни, думите по-жестоки, а ударите по-болезнени. Лумики не знаеше защо момичетата са избрали нея. Може би беше се усмихнала неправилно или изобщо не бе се усмихнала. Може би бе казала нещо с погрешен тон в погрешен момент. Това нямаше значение. Бързо научи, че никога няма да успее да промени външността или поведението си така, че Ана-София и Ванеса да я одобрят и да я оставят на мира.

Лумики не каза на никого. Дори не бе си помислила да го направи. Мълчанието бе норма в дома ѝ. Не питай нищо, не казвай нищо. Всичко беше наред, ако никой не казваше нищо лошо на глас. Синините, драскотините, изкълчените китки, разкъсаните дрехи. Всичко можеше да се обясни, ако се наложеше да се дава обяснение. Училището бе бойно поле и Лумики никога не беше сигурна кой е приятел и кой — враг. Стратегиите ѝ изискваха внимателно обмисляне. Да се опита да сведе жертвите до минимум. Ако бе казала на някой учител, нещата щяха само да се влошат. Приемаше за даденост, че няма да ѝ повярват. Ана-София и Ванеса знаеха как да се държат пред възрастните. Усмивките им бяха ангелски, невинни.

Насилие, изтезания и подчинение. Лумики бе отказала да мисли за случващото се с нея като за тормоз, защото тормоз звучеше някак незначително, преходно и просто. Малко развлечение, нищо повече. Малко шегички. Малко бутане. Сама си падна. Това си е наша вътрешна шега.

В осми клас Лумики започна тайно да тича и да вдига тежести. Беше решила да постигне възможно най-добра физическа форма, за да може да избяга. Това вършеше работа все по-добре, но кошмарът не свърши.

После, в един късен зимен следобед, когато слънцето бе изчезнало зад хоризонта и дворът на училището бе празен, Лумики беше се скрила зад контейнера с органични отпадъци, докато се увери, че Ана-София и Ванеса са си тръгнали. Беше изтърпяла смрадта на бананови обелки и остатъци от грахова супа, които проникваха в

мразовития въздух, носени от топлината на разложението на боклука. Изчака, докато настъпи тишина. Над двора започна да пада синкав здрач. Покой.

Лумики напусна скривалището си. Движеше се безшумно. Сля се със сивите сенки като въздишка на вятъра по отъпкания сняг. Чу шума от коли някъде в далечината. Чу лай на кучета от парка. Чу как от покрива на училището пада сняг. И въпреки това чу стъпките на Ванеса и Ана-София твърде късно. Твърде късно хукна, понесена на крака, пълни с експлозивна сила. Просто не беше достатъчно бърза. Момичетата я подгониха към задния ъгъл на двора, където се издигаха високи тухлени стени. Докато тичаше към стената, тя свали ръкавиците си и ги пъхна в джобовете. Стига до стената, вкопчи се за грапавата повърхност на тухлите и се опита да се изкатери нагоре. Krakata й не намираха опора. Пръстите и замръзнаха от ледения въздух и не успяха да се задържат на стената. Беше в капан.

Лумики се обърна, притисна гръб към тухлената стена и се приготви за ударите им. Беше се научила как да ги поема. Знаеше как да се предпази от най-лошото. Знаеше кога да вдишва и кога да издишва, кога да напрегне мускули и кога да ги отпусне. Само се надяваше, че боят няма да продължи прекалено дълго точно днес. Беше й студено и й се пишкаше. Искаше да се прибере. Искаше да изяде леко прегорелите рибни шнициeli на баща си и да напише домашното си, без да мисли за нищо.

Ана-София и Ванеса се приближиха. Не продумаха.

Мълчанието беше по-страшно от заплахи и обиди, кондензираще се в очакване, от което в устата на Лумики се надигаше жълчка. Момичетата се прокраднаха леко към нея, като вълци. Но тя предпочиташе да се изправи срещу гладни, ядосани вълци вместо срещу двете момичета с лъскави дори и в мрака коси и яркочервени устни. Бяха много по-опасни същества, с лед вместо кръв в сърцето.

Лумики бавно започна да брои обратно от 10 към 1 и да чака първото посегателство върху личното й физическо пространство. Не знаеше дали то ще е под формата на леко бутане по рамото, бърз ритник в stomаха или порция плюнка с дъх на мента в лицето.

Десет, девет, осем, седем...

Изведнъж почувства как в нея нараства нещо нажежено до червено. Нещо странно. Нямаше усещането, че тя го създава. Гняв.

Ярост. Заслепяващо желание да не се страхува. Числата от обратното броене изчезнаха, всяка мисъл изчезна, времето и пространството изчезнаха. По-късно нямаше никакъв спомен за случилото се. Късче от паметта ѝ липсваше. Черна дупка в хода на живота ѝ.

Беше яхнала Ана-София в снега и я удряше по лицето с всички сили. По кокалчетата ѝ имаше нещо топло и тъмно. Смътно осъзна, че е кръв от носа на Ана-София. По-скоро заподозря, отколкото усети, че Ванеса се опитва да я дръпне. Лакътят на Лумики се вряза в стомаха на Ванеса и тя я пусна.

Лумики нямаше представа откога млати Ана-София. Гледаше се някъде отдалеч. Момиче, по чиито бузи и брадичка се стичаха сълзи и сополи. Чиито ръце се вдигаха и спускаха все по-немощно с всеки следващ удар. Това наистина ли беше тя? Не трябваше ли да е обратното? Ана-София скимтеше и се опитваше да предпази лицето си, а Ванеса се държеше за корема и крещеше на Лумики да спре. Това не беше ли на обратно? В следващия момент Лумики нахлу с тръсък обратно в собственото си тяло, усети отпуснатото тяло на Ана-София под себе си и яростта изчезна.

Изправи се. Краката ѝ трепереха. Ръцете ѝ висяха безжизнено. Студът захапа пръстите ѝ. Избръска лицето си. Ана-София се надигна, но не стана на крака, а Ванеса коленичи до нея. Не погледнаха Лумики в очите. И тя не ги погледна в очите. Никой не продума. Мълчанието говореше по-ясно от думите.

С треперещи, изтощени крака, Лумики пое към къщи. Не се страхуваше, че момичетата ще я последват и ще се опитат да си отмъстят. Не се страхуваше от нищо. Не чувстваше нищо. Не мислеше за нищо. На половината път до дома си спря край пътя и повърна. Граховата супа изглеждаше учудващо непроменена след изяждането ѝ.

Когато стигна вкъщи, веднага се вмъкна в банята, преди родителите ѝ да я зърнат. Момичето, което срещна погледа ѝ в огледалото, бе непознато. По бузите му имаше следи от кръв. Изненадана, Лумики вдигна ръка и ги докосна. Момичето в огледалото повтори жеста. Кръвта не беше нейна. Беше кръвта на Ана-София, която неволно бе размазала с ръце по лицето си. Сега изми лицето си с гореща вода — веднъж, два, три, четири пъти. Търка ръцете си със сапун, докато започна да я щипе.

Когато най-сетне вечерта си легна, заспа моментално и спа до късно на следващата сутрин, без да сънува. Когато телефонът ѝ записука, за да я събуди, се почувства по-зле от всякога. По-зле, отколкото се чувстваше след ден на побой.

Лумики беше сигурна, че случката няма да приключи с това. Ана-София и Ванеса нямаше да оставят нещата така. Щяха да я накажат — или официално, или по друг начин. Никога нямаше да се откажат от отмъщението.

Мина един ден, после два, три, седмица, месец. Нищо не се случваше. Ана-София и Ванеса просто я оставиха на мира. Да, все още бе изолирана от класа и никой не говореше с нея доброволно, но никой не я удряше. Не я обиждаха. Не ѝ пращаха съобщения със заплахи за убийство.

Всичко това просто спря.

Лумики постепенно започна да вярва, че е истина. Задиша по-свободно. Дойде пролетта и донесе повече светлина и по-малко училище. Докато слушаше как останалите ученици пеят Den blomstertid nu kommer^[1], както винаги по случай приключването на годината, почувства как нещо тежко, черно отпуска хватката си върху нея. С дипломата си за завършен девети клас в ръка, тя излезе на слънце и пое към лятото и свободата.

Снегът заблестя в жълто. После в оранжево. После в зелено. Лумики видя светлините и чу пукотевицата. От небето заваляха златни звезди. После разцъфнаха огромни рози, листенцата им се разтвориха, разтопиха се и изчезнаха. Към луната препусна еднорог. Планетите танцуваха. Фойерверки.

В чест на Бялата мечка.

Сигурно беше станало дванайсет и половина.

Помисли си за малкия джипиес, прикрепен към бедрото ѝ с жартиер. Припомни си инструкциите, които бе дала на Елиза, в случай че не се върне от партито и не се свърже с тях до полунощ.

Трябваше да си тръгне преди да удари дванайсет.

Но това не беше ли друга приказка? „Пепеляшка“?

Пукотът продължаваше. Лумики се носеше на многоцветни вълни. Чуваше се добре. Само беше уморена.

Всяка нощ, щом лампата изгасне и нощта се спусне.

Нали така се пееше в приспивната песен?

Нали така започващ синият сън?

Синьо, синьо, искрящо синьо.

За момент си помисли, че фойерверките продължават. После осъзна, че не чува пукота от експлозии. Вместо това дочу вой на сирена.

Бяла стена. Стерилна миризма. Ярки светлини.

Кошмарна, пулсираща болка някъде далеч. Не можеше да мисли за нея. Вкус на антибиотици в устата.

Кап-кап-кап. Нещо се вливаше в нея. Беше завързана към нещо. Смътно си спомни, че всички тези неща около нея си имат имена. Само дето нямаше сили да се сети за тях.

Фигури, движещи се пред светлината.

Познати лица.

Мама. Татко.

Звуци отдалече, отвъд прозорци, над водата, отвъд стената.

— Докторът каза, че е прескочила трапа. Не плачи, мила. Alskling^[2]. Ще се оправи. Боец е.

— Просто не мога да спра да го мисля. Няма да понеса да изгубим и нея.

— Няма да я изгубим. Тихо. Тихо.

И нея? Кого другого бяха изгубили майка ѝ и баща ѝ? На Лумики ѝ се искаше да ги попита, но не можеше да произнесе думите. Дори само за да отвори устата си, щеше да ѝ е нужно огромно усилие. Искаше само да спи. Трябаше да запомни въпроса и да го зададе покъсно. По някое време. След като спи сто години.

Само че това не беше ли друга приказка? „Спящата красавица“?

Лумики усети как потъва в леглото, в мекотата му, как се отпуска през матрака, сякаш е облак, и как полита.

[1] „Сезонът на цветята“ (шв.). — Библейски химн, популярен в Швеция и Финландия. Пее се традиционно в края на учебната година.
— Б.пр. ↑

[2] Любима (шв.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

ЧЕТИРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

На картичката имаше черно-бяла снимка на мускулест гол мъж, държащ котенце на стратегическо място. Не беше нужно Лумики да прочете текста на картичката, за да се сети от кого е.

Здрави!

Тук всичко е наред. Майка ми вече не е толкова нервна, а аз спя по цяла нощ, без да се будя непрекъснато, и не се оглеждам всеки път, като изляза на улицата. Добре ми се отразява свободата. Кандидатствам за училището за козметички. Ако ме приемат, започвам през есента. Почти съм сигурна, че точно това е за мен.

Джена

ПП Вече използвам новото си име. Не се обръщам, когато някой извика старото на улицата.

ППП Още не съм ходила да видя татко. Може би някой ден ще отида. Но още не мога. Сигурна съм, че ме разбираш. Дори не мога да пиша за това, без да се разплача.

ПППП Изплетох ти ръкавици. Ще пристигнат по пощата. Извинявай, че мина толкова време. Вече няма да ти трябват, но ще са ти подръка за есента.

Лумики се усмихна. Погледна през прозореца. Елиза... тоест Джена, беше права. Беше краят на юни, изумително горещ юни. Всичко цъфтеше, грееше и ухаеше. Зарадва се да чуе, че Елиза е добре. Баща ѝ беше влязъл в затвора, както и Борис Соколов. Делата бяха приключили необичайно бързо. Явно полицията бе решила максимално бързо да разчисти бъркотията и да започне да оправя

имиџа си. И двамата бяха получили дългогодишни присъди. Естонският помощник на Соколов Линарт Каск също влезе в затвора. Елиза и майка ѝ се преместиха в друга част на страната и смениха имената си. Вероятно разумен ход предвид обстоятелствата. Елиза бе се заклела пред Службата за закрила на детето, че е приключила с наркотиците. Лумики ѝ вярваше. Двете с майка ѝ трябваше да си изградят съвсем нов живот и да свикнат отново да са семейство. Което не бе непременно лошо.

Лявата ръка на Лумики сама се вдигна към късата коса на тила ѝ. Още не беше свикнала с новата си прическа, макар да ѝ действаше освобождаващо. Когато светлите корени под боядисаната в черно коса бяха пораснали достатъчно, за да започне да изглежда така, сякаш оплещивява, тя бе взела решение. Мисълта за безкрайно боядисване не ѝ допадаше, а и не държеше комбинацията от светла кожа и черна коса да поражда асоциации с името ѝ. Затова реши да се подстриже съвсем късо и да запази естествения си цвят. Харесваше ѝ и простотата на този подход.

Чувстваше се някак по-сигурна, когато от огледалото я гледаше съвсем различно момиче от онова, което бе отишло на партито на Бялата мечка. Не че наистина се страхуваше някой от гостите на партито да не я разпознае на улицата. Хората бяха учудващи слепи, когато се сблъскваха с визуална информация извън първоначалния ѝ контекст. Тъй като никой не би предположил, че момиче без грим, разхождащо се по улицата с олющени кубинки на краката и старо яке във войнишки стил на гърба, би присъствало на елитно парти, заключението щеше да е очевидно: не е присъствала. Човешкото съзнание бе точно толкова просто. Глупаво, но в нейна полза.

През последните два месеца Елиза няколко пъти бе пращала картички на Лумики. Тя ги събираще под фалшивото дъно на най-горното чекмедже на скрина в старата си стая.

Да, отново живееше у дома. В Риихимяки, в къщата, където бе израснала. След събитията от зимата първо бяха я разпитали полицайите и после родителите ѝ. И на едните, и на другите разказа само основното. Родителите ѝ бяха настояли да се премести при тях „поне засега“. Не се възпротиви, макар че старата ѝ стая бе пълна с миналото ѝ и изглеждаше толкова малка. Ходеше на училище с влак, макар това да значеше, че трябва да става в нечовешки ранен час.

Засега.

Лумики реши, че през лятото ще успее да убеди родителите си, че е безопасно да се върне да живее сама в Тампере.

Никой не я гледаше странно в училище, защото никой не знаеше какво бе се случило. Каспър и Туука бяха изключени, когато се разбра за купона с наркотици и незаконното влизане в училище. Всичко бе потулено без много шум. Из училището се носеха слухове, разбира се, но никой не свързваше Лумики с тях. Някои от слуховете бяха доста фантастични, но никой не се и доближаваше до безумието на истината.

Терхо Вайсайнен бе в затвора. Борис Соколов бе в затвора. Бялата мечка не беше. Не бяха.

Лумики не беше споменала и дума за тях по време на разпитите. Знаеше, че ако се разприказва, ще си навреди. Нямаше никакви доказателства, че близнаките са замесени в нещо незаконно. Всъщност не знаеше нищо за тях.

А и полицайтите не я попитаха. Къщата, в която бе се провело партито, бе на името на Борис Соколов, а и всичко останало бе на негово име. Официално Бялата мечка не съществуваше. Никой не беше ги виждал, никой не бе чувал за тях. Нямаше значение дали е той, тя или те.

Лумики прекара пръст по ръба на картичката. Странно, че Елиза предпочиташе да праща картички, вместо да й пише имейли. Още едно отклонение от слънчевия й образ — отклонение, което за нейна изненада караше Лумики наистина да я харесва. Мислеше за Елиза, когато нарисува миниатюрна розова роза в долния ъгъл на картината „Приятелки“. Забелязваше се само ако човек се наведе и погледне отблизо.

Прибра картичката при останалите. Под фалшивото дъно на чекмеджето имаше и плик, който бе получила веднага след изписването си от болницата. Вътре имаше две банкноти по 500 евро. Хиляда евро. Това бе толкова малка част от трийсетте хиляди, че никой нямаше да забележи липсата. Нямаше представа дали Елиза, Туука или Каспър са скрили пари. Не искаше да знае.

Хиляда евро бяха достатъчно голяма тайна.

Лумики бе свикнала да има тайни. От край време имаше — понякога големи, друг път малки. Затвори чекмеджето с мисълта, че

под фалшивото дъно може да скрие всички тайни, за които няма доказателства.

Бялата мечка и факта, че бе ги видяла.

Ана-София и Ванеса, и онова, което бяха ѝ причинявали в училище.

Важният човек, когото майка ѝ и баща ѝ бяха загубили и за когото тя така и не събра смелост да попита, като се прибра от болницата. В къща, обзведена с табута, не беше така просто да започнеш да пренареждаш по свой вкус.

И още една тайна. Онази, чиято снимка държеше в момента. Разбира се, снимката бе материално доказателство, че човекът на нея е истински, но нищо не доказваше, че го е обичала. Че той я е обичал. Ако наистина я беше обичал. Искаше да вярва, че е било така.

Лумики погали внимателно снимката с палец. Къса, светлокестенява коса с оттенъци от пшениченорусо до лешниково. Буза, рамо, ръка. Отново я омагьосаха очите — толкова сини, че напомняха на чистокръвно хъски. Някои хора смятаха, че тези очи са пронизващи, презрителни. Тя виждаше повече. Виждаше топлината, несигурността, радостта, светлината.

Копнежът сви стомаха ѝ с изумителна сила. Беше си мислила, че досега болката би трябвало да се е уталожила. Бе събрала жестоко.

Името изплува на устните ѝ. Името, което бе шепнала и викала. Нищо не беше се уталожило. Още не бе готова да продължи с живота си. Още не, може би никога.

Лумики заключи чекмеджето, макар да знаеше, че това е ненужна мярка за сигурност. Вдигна малкия потъмнял ключ. Той проблясна мътно. Беше прост и незабележим.

И мало едно време малък ключ, който можел да влезе във всяка ключалка.

Приказките не започват така. Така започват други, по-щастливи истории.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.